Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 13 Ağustos 1994 Sayı: 105

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Halk düşmanları

"Asıl siz Devrimci Sol'un adaletine teslim olun"

Duvara yazılan kan direniş üssünde dalgalandırılan bayrak ulusumuz, vatanımız , halklarımız özgürlüğümüz ve sosyalizm içindir.

Emekçiler!

Bağcılar direniş destanını yaratanlar sizin gençlerinizdir.

Onlar Devrimci Sol savaşçıları, halkın kurtuluş savaşçılarıdır.

Kuşatıldıkları üste katiller sürüsünün "teslim olun" çağrılarına "asıl siz teslim olun" diyenler halkın yiğit evlatlarıdır.

Evet; halk düşmanları, katiller, işkenceciler, sömürücüler, kan emiciler; asıl siz teslim olun.

Çünkü hiçbir haklılığımız, hiçbir meşruluğunuz yok sizin.

Halkımız!

Vatanımızı seviyorsak, onurla yaşamak istiyorsak, emeğimizin hakkını almak istiyorsak savaşmak zorundayız.

Şehitlerin astığı bayrak, duvara yazdığı kan, destansı direnişleri, düzene ve ölüme meydan okuyuşları tüm halka bir savaş çağrısıdır.

MERHABA

Yeni bir sayımızla daha sizinle birlikteyiz. Geçtiğimiz sayımız da, her hafta olduğu gibi, haftanın ilk gününde toplatıldı. Bağcılarda yenilenler, kanlarıyla inançlarını duvarlara yazanlar karşısında acizliğe düşenler, bu direnişi anlattığımız sayımıza da tahammül gösteremediler. Direnişi anlatan her satır, dergimizin toplatılma gerekçesi olmuştu.

4 Ağustos günü yaşanan bir dönüm noktasıydı. Genç ve fütursuz yoldaşlarımız, ölümün kapısında gelenekleri-mize yeni bir halka daha ekledilerler. Üç genç insan, infaz için toplanmış bu soygun ve terör saltanatının bekçilerini mutlak bir yenilgiye uğrattılar. Öylesine cesur, öylesine inançlı, öylesine namusluydular ki, ölümleriyle özendirdiler, umut aşıladılar, sevinç taşıdılar. Yüreklerimiz baharda yağmurla kabaran toprak gibi; bereketli, tohumu çatlatmaya hazır... Destanlarıyla onurumuzdur onlar.

Ölümün tililiklerle karşılandığı bu direniş üzerine bazı dostlarımız da büromuzu ziyarete geldiler. Alınteri, Devrimci Proleter Gençlik, İşçinin Yolu, Devrimci Emek. Ellerinde direnişin üç kızıl karanfiliyle; hüznü ve coşkuyu paylaştılar.

Biz de bu sayımızda sayfalarımızın büyük bir çoğunluğunu Hüseyin, Güner ve Özlem'in yarattığı direnişe, bu direnişle somutlanan devrimci kültüre, geleneklere, umut olmanın, umudu yaratmanın ne demek olduğuna ayırdık. Direniş sayfalar, yürekler, dünyalar dolusu güzel ve büyüktü. Çünkü bir direniş manifestosu, bir savaş çağrısıydı onların 6 saat boyunca çatışarak şehit düşmeleri... Bir yiğitlik örneğiydi... Bu, oligarşiyi ürküttü... Korkularını depreştirdi. O yüzden hemen önderliği hedef aldı ahlaksızca... Çünkü önderlik de Bağcılardaydı...

Bu hafta, daha doğrusu son birkaç haftadır yaşadığımız çok anlamlı bir olay daha var. Sağmalcılar Cezaevi'nden Devrimci Sol tutsakları, gazetemizin içinde bulunduğu maddi zorlukları göz önünde bulundurarak, protokol olarak gönderdiğimiz gazetelerin ücretini gönderiyorlar. Hiçbir gelirleri olmadığı, tüm imkanlardan yoksun bulundukları halde, tutsak devrimcilerin en zorunlu ihtiyaçlarından, yiyeceklerinden kısarak yaptıkları bu katkı, gazetemizi ne derece sahiplendiklerini gösteriyor. Ve bizler okurlarımızla, devrimci tutsaklarla böylesine kaynaşmaktan gurur duyuyoruz.

İhanet çetesi, yaşadığımız güzelliklerin, dayanışmaların tam tersini sergiliyor bir başka yanda. Başka türlüsü de mümkün değil elbette. Birbirlerini suçlayan, onlarca devrimcinin kanına giren kontrgerillanın çocukları darbecileri yazmaya devam ediyoruz. Daha doğrusu onlar kendilerini anlatıyorlar.

"Darbecilerin birbirlerine darbesi" başlığı ile bu sayı ve bundan sonraki sayılarda yet vereceğimiz belgeler, bitmişliğin, acizliğin anlatımıdır. Ev baskınları, tehditler, ayak oyunları ile eski saray entrikalarını aratmayan kontrgerillanın çocukları canlarını kurtarmanın telaşı içindeler. Halkın adaletinin ergeç kendilerini bulacağını bildiklerinden, şimdi bu korkuyla yaşıyorlar.

Bir dahaki sayıda buluşmak üzere...

Biz ki ustasıyız
vatan sevmenin
umut saklımızda
ölümsüz bayrak
kırmızı kırmızı
dalga dalgadır...
Biz ki yarınıyız halkın
umudu, yüz akıyız
hıncı, namusu
şafakları
ta şafakları...
Hey canım!
Kalbim dinamit kuyusu

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Bu bir savaş çağrısıdır... 3

Devrimci Sol Haber Bülteni; 4-5

Selam olsun Bağcılar direnişine... Savaşçıları aileleri anlatıyor... 6-8

Halk düşmanlarının tek "çaresi" halkın adaletine teslim olmaktır 9

Halk kurtuluş savaşçıları tilililerle uğurlandı... 10

Devrimci adalet size katlanmayacak... 11

Küfrün ve iftiranın da bir bedeli vardır... 12

Devrimci Sol kurtuluşun adıdır 13

Em Mirine Ji Bi Tililiyan Peşwazdikin 14

DEP'liler mahkeme kürsüsünü kullanamadılar 15

Kürt sorunu, emperyalizm ve barışçılık 16

DİSK'te değişen ne? 17

Şeytan üçgeni açlık ücretini açıkladı... 18

İşkenceciler tanıklık yapamaz 19

Darbecilerin birbirine darbesi 20-23

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına GülterSEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kaleağası İshanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: (0212) 518 8417-518 68 57/Fax: 516 24 14
Basıa: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL Almanya: 4 DM
Fransa: 15 FF, İsviçre: 4 SF
Hollanda: 4 FL, İngiltere: £1.5
Abone Koşulları:
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL; **1 yıllık:** 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Güllen ŞEŞEN, T.İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kati Tel-Fax:35197 25
Ankara: Mannara Sk. Kinnir Ap. No: 12/17 Sihhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanaga Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Asım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karalarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanıKonak Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-/ Kocaeli: İstiklal Cad. Hafiz Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 33
Konya: Ulaşan İş Merkezi A Blok 3. Kat No: 320 Yeni Nalçacı

Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çag İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoglu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax:32610 70
Tunceli: Mogoltay Mah. Okullar Cad. Borotaş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax:212 5189
Zonguldak: Merkez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 253 99 65
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-GreeceTel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 0044/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Bu bir savaş çağrısıdır

Bini aşkın polis, herkesin gözü önünde çevreyi sarıyor. Ağır makinelilerime, bombalarıyla ve her türden silahlanıyla mevzileniyor. Telsizler den şubeden getirilmek üzere takviye cephane ve makineli tüfekler isteniyor. Ağır silahlarla, gaz ve el bombalarıyla İstanbul Bağcılar'da yeni bir katliam daha gerçekleştiriliyor. Tek hedefleri devrimcileri kat letmek ve yeni katliamlara meşru zemin hazırlamak olan ölüm mangaları, yine her zamanki gibi, TV ka meralarına poz veren üç-beş işkencecinin, üç-beş sivil faşistin alkış ve sloganıyla finali oynuyorlar. Yüzlerine gözlerine bulaştırsalar da, korku senaryo sunun yaşam bulması için halkların, devrimcilerin, aydınların, hatta kendine demokratım diyen herkesin sindirilerek susturulması için ellerinden geleni artları na koymuyorlar. Faşizmin bugün zaten tek umudu da budur. Ama bu boş bir umuttur. Bugüne dek hiç bir sömürü, zulüm düzeni bu umudunu gerçekleştire medi. Bugün DYP-SHP hükümeti de bu boş umudu gerçekleştirebilmek için elini çabuk tutmaya çalışı yor. Çünkü şaşakçılarıma, yardakçılarıyla, umut ta cirleriyle, uşaklarıyla, kiralık kalemleriyle fırsat yaka ladığını düşünüyor. Bu aceleyle katliamlar gerçek leştiriyor. Sindirmek, korku yaratmak, bozguna uğ ratmak ve darbelerle geçici de olsa savaşı durdur mayı amaçlıyor ....

Faşizmin şiddetine karşılık savaşın giderek gelişmesi, yaygınlaşması kaçınılmazdır. Her gün biraz daha artan baskı ve terörle sindirilmek istenen, insanca bir yaşam sürdürmekte her geçen gün biraz daha zorlanan, potansiyel olarak suçlu kabul edilen, horlanan, bütün kaynakları ve zenginlikleri yağmalanan halkın da bir örgütlülüğü ve şiddeti olacaktır, olmak zorundadır. Oligarşinin hiçbir önlemi bunu engelleyemeyecektir. Bugün iktidarın vatan, millet, halk demagojilerinin tüm çıplaklığıyla iflas ettiği bu aşama, artık düşmanla halk güçleri arasında geri dönüşü olmayan bir sa- vaştır. Her geçen gün da- ha da artacak olan gücümüz ve örgütlenip hızla gelişmeye hazır potansiyelimizle, faşizmi yaptıklarına pişman edecek bir savaş...

Satılık kalemler, kiralık katiller, cellatlar, işkenceciler boşuna hayal kurmasın. İktidar bunlara güvenmesin. Çünkü tüm bunlarla birlikte kendisinin de yerle bir olacağı günler fazla uzak değil.

Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü, Tüm Halk ve Milliyetler...

Oligarşi yıllardır devrimci hareketin "yok edildiğini" göreceği günlerin hayaliyle yanıp tutuştu. Bunu başaramadığını gördüğü ölçüde daha da saldırganlaşır.

Bu yüzden, en son Bağcılarda bir kez daha kendisini yenenlerin, vatana ve halka inanmışlığında, devrimci cesaretinde, dağda-şehirde silah ve bayrak elde çarpışan kutsal bir davanın öncülerinin, kurtuluş savaşçılarının, inancındaki asaletinde, yiğitliğinde kendi sonunu gördü.

Bu yüzden "UYANIN" çağrısı yapıyor.

Bu yüzden oligarşi, özelde devrimci harekete, genelde tüm devrimci-demokrat güçlere ve halka karşı tam bir imha hareketi yürütüyor.

Bu yüzden halkımızı sömürü ve baskı düzenine kölece boyun eğdirmek için her gün yeni katliamlar düzenliyor.

Ancak sömürü ve baskı düzeni her yönüyle bitip tükenmiştir... Ne katliamlar, ne de her katliamdan sonra tekrarlanan ve artık kimse için inandırıcılığı kalmayan "bitirdik, yok ettik" yalanları faşist düzeni ayakta tutmaya yetmiyor.

Baskı ve katliam uygulamaları, halkın ve devrimcilerin değil, katillerin yüreğindeki korkuyu büyütüyor.

Onların "UYANIN" deyişi, oligarşiye karşı duyduğumuz kin ve öfkeyi azaltmak, sürüngen, onursuz bir yaşamı, kabul ettirmek içindir. "UYANIN" çağrıları •gerçekte vatanın satılmasına göz yummamız, ulus ve halk sevgisini üç-beş kuruşa feda etmemiz, oligarşinin cellatlarının, kiralık katillerinin salmaya çalıştığı korkuya pabuç bırakmamız, zulme, aşağılanmaya, sefilce bir yaşama rıza göstermemiz ve kendi pis canlarını, mallarını mülklerini korumalarına engel olan halk kurtuluş savaşçılarından uzak durmamız içindir. Yani "UYUMAMIZ" içindir. **Hayır!.. Binlerce, on binlerce kez hayır!..** UYUMAYACAĞIZ... Şehitlerimizin savaş çağrısıyla oligarşiye anladığı dilden cevap vereceğiz.

Çünkü uyumak ulusa, vatana, halka ihanettir. İhanet etmemek içinse savaşmak gereklidir.

Evet, oligarşi "UYANIN" diyor.

O halde, uyanalım, silahlanalım, Devrimci Sol saflarında savaşalım.

Halkımız!

Üçer-beşer şehit düşerken yoldaşlarımızın dalgalandırdığı bayrak senin bayrağındır, ellerindeki silahlar senin silahlarındır, dillerindeki sloganlar senin sloganlarındır; ölümü gülerek kucaklarken çektikleri tilili senin tililindir. Bu bir savaş çağrısıdır. Onların çağrısı bizim savaşımızdır, senin savaşındır. Onların katledilmesine sessiz kalmayalım.

Yüzyıllardır eziliyor, sömürülüyor, aldatılıyor, egemenlerin düzenini sırtında taşıyorsun. Bu *ağır* yükü her sırtından atmak istediğinde işkence ve terörle karşılaştın, kanın aktı, evlatlarını, yiğitlerini kaybettin. Onların cesetleri üzerinde tepinildiğini gördün. Sesini çıkarmadığın sürece, daha da göreceksin. Çünkü sömürücülerin, asalakların kurduğu düzende onur, ahlak, namus, yiğitlik, insan onuruna yakışır bir yaşam yoktur. Çünkü insanlığın değerleri onları hiç ama hiç ilgilendirmez. Bunu yaşayarak görüyorsun. Senin için ölümü savaş ve zafer naralarıyla karşılayan yiğitleri de... Dağlarda, şehirlerde senin kurtuluşun için savaşan, kendini buna adayan, kanıyla canıyla bu yola baş koyan yiğitleri... Onlar senin özlemlerini, isteklerini canlarıyla, kanlarıyla gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Bunun için savaş çağrısı yapıyorlar.

Oligarşinin halka daha çok baskı ve terörden başka verebileceği bir şey yoktur... Savaşı başlatan oligarşinin kendisidir. Bize karşı açtığı haksız savaşta, haklarımızı almanın, insanca yaşamanın, vatanımıza, ulusumuza sahip çıkmanın, bütün halkların ortak çıkarlarını korumanın tek yolu oligarşinin savaşına karşı halkın savaşını dayatmaktır. Halkımızın yiğit evlatlarının, kurtuluş savaşçılarının çağrısına kulak verelim, savaşına güç katalım. Çünkü "canımız halka ve devrime armağan olsun" diyen şehitlerimizin bayrağı, kanı ve direnişi bir savaş çağrısıdır.

Zulmün ve zorbalığın gücü yenilmez değildir. Ülkemiz emekçileri kendine güvenmelidir. Ülkemiz solu kendine ve halka güvenmelidir. Halklarımız birbirine güvenmelidir. Devrimci Sol'a, onun adalet anlayışına, gücüne, savaşma kararlılığına güvenmelidir. Savaş çağrısına kulak vermelidir. Savaştan korkmamalıyız. Adalet de, özgürlük de, barış da ve ekmek de savaşın ucunda çünkü. Savaşma cesaretiyle, örgütlenerek, silahlanıp savaşarak durdurulabilir halkın kanı. Savaşırsak döktüğü kanda boğulur oligarşi.

Politikada Bu Hafta

Neden saldırıyorlar?

Oligarşi satılık kalemleri ve beyinleriyle alçakça ve utanmazca devrimci hareketin önderliğine saldırıyor. Bin bir türlü yalan uyduruyor. Demagojinin bütün kıvrıklığını kullanmaya çalışıyor. Oligarşinin yapmak istediği açıktır. Her türlü ahlaksızlığı ve çirkefliği karakter haline getiren burjuvazi, önderliğin kendisi için ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Var gücüyle önderliğe saldırarak onu yıpratmak, hakkında şaibe yaratmak istemesi bu yüzdendir. Tabii ki, korkuyor. Örgütlenmemizi yaygınlaştırmamızdan, savaşı geliştirmemizden korkuyor. Son olarak bel bağladığı darbeci kontra çetesinin umutlarını suya düşürmesi, onun korkusunu artırıyor. Her katliam ve operasyon sonrasında "bitirdik", "yok ettik" palavralarının boşa çıktığını defalarca gördüğü için, onun korkusuna doğrusu hak vermemek elde değil. Darbe sonrası herkesin "bu kez işleri bitti" diyerek Devrimci Sol'un cenazesini kaldırmaya hazırlandığı bir sırada, Devrimci Solun kuşatmayı yarması onun korkusunu büyütüyor. "Yok edilmesi, kökünün kazınması" gereken savaşçı bir örgütün önderliğinin kendisi acısından ciddi bir tehdit olduğunu görüyor. Önderliğinin yönetiminde kuşatmayı yaran ve her koşul alanda devrim yürüyüşünü sürdüren, bugün ülkemizin dağlarında ve şehirlerinde mücadeleyi giderek geliştiren ve ciddi bir güç olma yolunda sağlam adımlarla ilerleyen, devrimci iktidarın kimse tarafından engellenemeyeceğini gösteren devrimci harekette önderliğin oynadığı önemli rolü ve fonksiyonlarını biliyor. Onun her fırsatta önderliği karalamaya çalışması da işte bu yüzden. İşte bu yüzden darbeci kontra çetesine de kol-kanat gerdi. Çünkü onlar da önderliği hedef almışlardı.

12 Temmuzda, 16-17 Nisan'da, Ankara'da, Adana'da, dağlarda, şehirlerde, en son Bağcılar direnişinde önderlik de oradaydı. Oligarşi bunu biliyor. O yüzden önderliğe saldırıyor. Önderliğin sadece kadrolarla, savaşçılarla, devrimci hareketin sempatizanları ve taraftarlarıyla değil, tün. halk tarafından sahiplenilmesi onu ürkütüyor.

Devrimci Sol'un kahramanlıklarla dolu, kanla yazılmış tarihinde, bugünlere gelinceye kadar ağır kayıplarla birlikte kaçkınlıklara, ihanete ve darbeci kontra çetesine karşı bir ananın çocuğunu koruduğu gibi hareketimizi, değerlerimizi koruyan önderliğe, bütün bunları bildiği için saldırıyor. Çünkü önderliğin bir diğer adının da Devrimci Sol olduğunu biliyor. Bir devrimin ancak ateşin ortasında cesaretle savaşan ve savaşı öğreten önderlerle mümkün olabileceğini biliyor. Devrimci Sol'un ve Türkiye halklarının önderliğe olan ihtiyacını görüyor. Onun önderliğe karşı gerçekleştirdiği bütün çirkeflik ve ahlaksızlıklar da işte bu yüzden. Bunu biz de biliyoruz. O yüzden de buna izin vermeyeceğiz. Devrimci hareketin önderliğine yönelik saldırıları kitlemizle, eylemlerimizle, yayınlarımızla, bütün olanaklarımızla bir bir püskürtecek, yerden yere vuracak, er ya da geç bunların hesabını soracağız.

Biz önderliği savaşın içinde gördük ve tanıdık. Ve yine işte bu yüzden bu saldırılara sessiz kalmayacağız. Öndersiz bir devrimci hareket, savaş içinde olan savaşçıların komutasız kalması, dağılmaya, yok olmaya mahkum olması demektir. Bu açık savaş gerçeğinin bilinciyle saldırıyor oligarşi. Ama boşuna hayal kuruyorlar. Devrimci hareketin önderliğine yönelik saldırılarla ne hedefledikleri başarabilecekler, ne de devrimcilerin, emekçi halkın gözünden düşürebileceklerdir. Her direniş üssünde, her gösteride, her eylemde onu bulacaklar yine karşılarında. Çünkü devrimci hareket, önderliğiyle, siyasal çizgisiyle, gelenekleriyle bir bütündür. Bu bütünün hiçbir parçasını koparamayacak, yok edemeyecektir oligarşi. Ve bu bütün, onlara "huzur" dolu bir gece geçirtmemeye, halklarımıza ise umut obuaya, önder olmaya devam edecektir. 12 Temmuz'larla, 17 Nisan'larla, Bağcılarla, önderliği ve savaşçılarıyla, dağlardaki gerillasıyla, halkın adaletiyle, demokratik mevzileriyle kurtuluş yolunun ve geleceğin adı olmaya devam edecektir.

Halk düşmanları

"Asıl siz Devrimci Solun adaletine teslim olun"

Devrimci Sol, 4 Ağustos günü Bağcılar'da polisle çatışarak şehit düşen Hüseyin Arslan, Güner Şar ve Özlem Kılıç ile ilgili olarak 8 Ağustos 1994 günü yayınladığı Haber Bülteni'nde şunları açıkladı.

TÜRK VE KÜRT ULUSU!
TÜM MİLLİYETLERDEN EMEKÇİLER!
VATANSEVERLER!

Başlıktaki "Asıl Siz Devrimci Sol'un Adaletine Teslim Olun" sözleri, 4 Ağustos saat 02:30'da yüzlerce halk düşmanı tarafından kuşatıldığında düşmanın "teslim ol" çağrısına, Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçıları HÜSEYİN ARSLAN, GÜNER ŞAR ve ÖZLEM KILIÇ'ın cevaplarıdır.

İstanbul ve tüm ülkemiz bir kez daha Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçılarının özgürlüğün, kurtuluşun silah sesleriyle yankılandı. Düşman, yüzlerce katili, panzerleri, ağır silahları, uşak basını, figüran faşistleriyle, her şeyiyle oradaydı.

İki genç kız, bir erkek üç kişiydiler. Gençtiler. 19, 23, 26 yaşındaydılar.

Güçlüydüler. Üç kişiydiler ama tüm Türkiye halklarını temsil ediyorlardı, işçiler, köylüler, gençler, emekçiler, tüm vatanseverlerle birlikteydiler.

Kürt, Türk, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü tüm halklarıyla birlikteydiler.

Teslim olun çağrılarına özgürlüğün silahlarını ateşleyerek cevap verdiler. Düşman kuşatmasında onlarca bomba, binlerce kurşun üslerini delik deşik ederken bayrakları ellerindeydi. Kuşatılan devrimci üs o an, özgür vatan toprağıydı. Düşmana sıkılan her kurşun halkın öfkesi, özgürlüğün sesiydi..Bayrak dalgalanacak, silah susmayacaktı.

Bayrak yere düşmeyecek, silah teslim edilmeyecekti.

Vatan toprağını 6 saat süreyle bomba ve kurşun yağmuru altında tuttular.

Devrimci Sol bayrağını yere düşürmediler.

Bayrak vatandı.
Bayrak ulustu.
Bayrak özgürlüktü.
Bayrak namustu.
Bayrak düşmana bırakılamazdı.
Bayrak elden ele geçti.
Ancak 6 saat sonunda özgür vatan toprağı kanla sulandığında
artık,
Kan konuşuyordu.
Vatan duvardaki kandı.
Duvardaki kan özgürlüktü.
Namustu, onurdu.
Silah teslim edilmemiş,
Bayrak daha yükseklere çekilmişti.
Duvardaki kan zaferdi.
Düşman kan dökmüş ama, yenilmişti.

Gençtiler. Onurluydular. Vatanlarını, halklarını temsil ediyorlardı.

Düşmana bir ders daha verdiler. Onlar Şeyh Bedrettin'lerin, "...dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan" diyen Pir Sultan'ların soyundan geliyorlardı.

Baş eğmezlerdi.

Vatanları işgal altındaydı. Halkları ezilip sömürülürken, ulusal onurları yok edilmeye çalışılırken köşelerinde oturup sessiz duramazlardı.

Onlar, kurtuluşun silah elde savaşmaktan geçtiğine inanan ve hiçbir koşulda teslim olmayan Mahir'lerin, Deniz'lerin, Niyazi'lerin, Sinan'ların, Sabo'ların yoldaşlarıydılar.

Onlar, Adana'da, Ankara'da kurşunlarının kalmadığı, silahlarının olmadığı yerde kanlarını düşmana kurşun yapan Esma'ların, Eyüphan'ların yoldaşlarıydılar.

Onlar, Çiftehavuzlar'da, düşman kuşatmasında "Cesaretiniz Varsa Gelin" deyip bayrak açan Sabo'ların geleneğinden geliyorlardı.

Onlar, "Devrimci Solcular Asla Teslim Olmaz" diyen Recai'lerin yoldaşlarıydılar.

Ölebilir, ama asla teslim olmazlardı. ,

HALKIMIZ,

4 Ağustos saat 02:30'dan 8.30'a kadar İstanbul Bağcılar'da düşman güçlerince kuşatılan yoldaşlarımız 6 saat süreyle bayraklarını açıp çatıştılar.

EMEKÇİLER,

Açlığa, zulme, sömürüye, ulusal onurun yok edilmesine karşı silah elde savaşmaktan başka hiçbir yol yoktur.

Hiçbir zalim ve faşist diktatör kendiliğinden devrilmemiştir.

Direnmek, örgütlenmek, silahlanmak ve savaşmak zorundayız.

Vatanları, halkı için çekinmeden kendilerini feda eden gençlerimiz, ölmesini bildikleri kadar yaşamasını da bilirler. Ama yaşamanın vatanın satılmasına, halkının sömürülmesine sessiz kalarak, düzenin sunduğu nimetlerle yaşayıp, vatan hainlerinin suçlarına ortak olarak yaşamamak olduğunu bilirler.

Bu vatan bizimdir.
Bu halk bizimdir.
Tüm servetler, üretilen her şey bizimdir.
Bu vatan bizimse, bu halk bizimse,
Bu vatanda onurlu bir halk olarak yaşamak, vatan hainlerine, halk düşmanlarına karşı savaşmak demektir.

Özgürlük, kurtuluş ve bağımsızlık için yaşamak demektir.

Bugün onurlu bir insan gibi, bir vatansever gibi yaşamak, savaşmak demektir.

Savaşmayan yaşamıyor demektir.

Onlar, en büyük vatan severdiler. Vatanlarını canlarından çok seviyorlardı.

Vatanları için öldüler.

VATANSEVERLER,
HALKTAN YANA OLANLAR,

Vatanın her karış toprağını kana bulayan, halkımızı katleden, sömüren emperyalistlerin, para babalarının uşağı bu iktidar, her şeyiyle tükenmiştir. Devletin tüm güçlerini seferber ederek halka savaş açmaları, dağlarımızı, şehirlerimizi bombalamaları artık yönetemediklerinin, güçsüzlüklerinin ifadesidir.

Onların silahlarına, tekniklerine, ordularına karşı bizim de bitmez tükenmez, yenilmez ve haklı olan halk gücümüz vardır. Bu gücümüzü kullanmalıyız.

Güç örgütlenmektir.
Güç silahlanmaktır.
Güç savaşmaktır.

Savaş ülkenin dört bir yanında sürmektedir. Bu savaşa, yaşlı, genç, kadın, çocuk demeden her şeyimizle katıldığımızda devlet çökecek, Devrimci Halk İktidarı doğacaktır.

Zaferin yolu Hüseyin'lerin, Güner'lerin, Özlem'lerin gösterdiği yoldur. Bu yolda yürümek zorundayız. Bu yol kansız yürünemez. Daha çok kan akacak. Belki onbinlerimizi, yüzbinlerimizi şehit vereceğiz.

Şehitsiz zafer olmaz.

Vatanımızı seviyorsak, onurla yaşamak istiyorsak, emeğimizin hakkını almak istiyorsak;

bağımsız ve özgür bir ülke için,
sömürü ve zulmün olmadığı bir düzen için.
savaşmak ve savaşan çocuklar yetiştirmek zorundayız.

HALKIMIZ, EMEKÇİLER!

Bağcılar direniş destanını yaratanlar sizin gençlerinizdir.

Bu iki genç kız ve erkeğimizin yaşamöyküleri çok kısa ama onurlu ve dolu dolu yaşanmıştır. Yürekleri hep vatan ve ülke için atmış, beyinlerinde vatanını ve halkını düşünmekten başka hiçbir şey olmamıştır. Yürekleriyle, beyinleriyle, bedenleriyle düşman kurşunları altında son nefeslerini verirken dahi vatanlarına ve halklarına karşı görevlerini yerine getirmekten başka hiçbir şey düşünmemişlerdir.

Onlar halktılar.
İçimizdeydiler.
Sizlerden biriydiler.
Onlar örgütümüz Devrimci Sol'un savaşçılarıydılar.
Sizlerin, halkın kurtuluş savaşçılarıydılar.

Savaşçılarımızdan **HÜSEYİN ARSLAN,** 1972'de Sivas'ın Zara ilçesinde doğdu. Kürt milliyetindendi. Yoksul bir emekçi ailesinin çocuğudur. Muhasebecilik, soğuk demircilik, pazarlamacılık gibi birçok işte çalışarak yaşamını kazanmıştır.

1990'da Devrimci Gençlik ile tanıştı. Kısa süreli Devrimci Gençlik içindeki faaliyetinden sonra 1991'de istanbul'da mahalli bölgelerde görev aldı. 1992'de Mahalli Bölge Milis Üyesi oldu. Aynı süreçte mahalli bir birimin sorumluluğuna getirildi. 1993 Ocak'ında milis komutanı oldu. Ve iki mahallenin sorumluluğunu sürdürdü.

O, kitleler içerisinde gece gündüz koştururken, komutanlığını yaptığı milisi daha işlevli hale getirmek için çırpınırken darbe ihanetini öğrendi. Onun için tartışılacak bir şey yoktu. Darbe ihanetti, ihanet edenler cezasız kalmamalıydı. Darbeciliğin tasfiye edilmesi ve saflarımızda darbeciliğin kavranması için tüm enerjisiyle çalıştı.

Siyasi olarak her gün biraz daha gelişiyordu. Devrimci bir örgüte sahip olmanın gücünü ve onu kaybetmenin ne demek olduğunu bilince çıkarıyordu. Örgüt iç ve dış düşmanlara karşı korunmalıydı.

Söyle diyordu "...hareket benim ailem, her şeyimdir. Gerçek ilişkileri, insana saygıyı, sevgiyi, adaleti, ben bu hareket içerisinde gördüm. Beni düzenin içerisinden aldı ve devrim için bir sıra neferi yaptı. Bana insanlığımı öğretti. Karşılıksız, çıkarsız, gerçek dostluğu öğretti. Hareket benim hayatım, yaşamamın en büyük nedenidir. Yoldaşlarımı, hareketimi kendi öz ailemden daha çok seviyorum."

' 1993 yazında Silahlı Devrimci Birlikler üyesi olurken düzenle tüm köprülerini atmış, vatanı ve halkı için ölmeye ve öldürmeye hazırdı. Bir süre sonra birliğin komutan yardımcılığına atandı. Örgütümüzün, darbeci hainler tarafından birçok olanak ve değerlerinin tahrip edildiği, sancılı bir süreçte olanaksızlıklar içerisinde birçok eylemin içinde yer aldı, yönetti. Birlik komutanlığına atandığında geçici olarak aktif faaliyetlerini durdurma emrini almışlardı. Bir savaşçı için yoldaşları ve halkı katledilirken susmak zordu...

Bekledilar...

Düşmandan hesap soracakları, intikam alacakları günü bekledilar...

İşte Bağcılar direniş destanı bu süreçte yaratıldı. Bu destanın komutanı Hüseyin Arslan'dır.

O, düşman güçlerinin kuşatmasını gördüğünde, Güner ve Özlem yoldaşlarıyla birlikte düşmana kurşun yağdırırken bir elinde özgürlüğün, emeğin, Devrimci Sol'un bayrağını dalgalandırıyordu.

Bayrak Bağcılar'da dalgalanmalıydı.

Çünkü o, halkın kurtuluş bayrağıydı.

Düşman ağır silahları ve bombalarıyla üsse saldırırken kurtuluş bayrağı daha da yükselmeliydi.

Saat 04:00'te bayrağı üssün penceresine astı.

Zafer işareti yapıp geri dönerken vuruldu.

Vurulduğunda "Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" sözüne sadık kalıp görevini yerine getirmenin huzuru içindeydi.

Mutluydu...

Bayrak dalgalanıyordu.

Son nefesine kadar vatanı ve halkı için savaşmış ve şehit düşmüştü...

Ama Hüseyin'ler tükenmezdi.

Annesi cenazesinde şöyle diyordu: "...Eğer üç kişi onlarca polisle 6-7 saat süreyle çarpışmışsa ben böyle bir evlat dünyaya getirmekten gurur duyarım..."

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşacak binlerce Hüseyin vardı. Ve anneler onbinlercesini doğuracak, oğullarını, kızlarını vatanları için, onurları için, insanca yaşamak için büyüteceklerdi.

ANNELER;

Hüseyin'in annesinin çağrısı sizedir...

Anneler, bu sömürücü, emek ve vatan düşmanı iktidarı yıkmak için çocuklarınızı yetiştirin. Çocuklarınızı bu düşünceyle, bu ahlak ve kültürle büyütün.

Vatana ve halka karşı görevini yapmayan, emperyalizme ve faşizme karşı savaşmayan bir evlat düzene hizmet ediyor demektir.

Anneler, Hüseyin'in annesinin sesine kulak verin. Ve O SESİ hiç unutmayın...

GÜNER ŞAR yoldaşımız, aslen Elbistanlı olup 1969 İstanbul doğumludur. Kürt milliyetindendir... Bir memur ailesinin çocuğudur...

1987'de üniversiteye girdiğinde 12 Eylül karanlığından yeni yeni sıyrılmaya başlayan gençlik oldukça hareketliydi. O, kısa sürede safını belirledi.

Dev-Genç'liydi.

Cesaretliydi.

Okul derneğinin yönetiminde yer aldı... Ve kısa sürede okuldan uzaklaştırıldı. 1988'den 1989 sonuna kadar okul içerisinde illegal faaliyet sürdürdü. 1990'da Dev-Genç Beşiktaş Bölge Komitesi'nde yer aldı. Bir süre sonra tekrar legal alanda İstanbul Yüksek Öğrenim Demeği'nde (İYÖ-DER) çalışmaya başladı. 1991'de Türkiye Öğrenci Dernekleri Federasyonu (TÖDEF) yönetiminde yer aldı, ayrıca Samsun ve Trabzon'da TÖDEF faaliyetlerini örgütledi. Bu süre içerisinde defalarca gözaltına alındı, işkence gördü. Her seferinde işkence tezgahlarından başı dik çıkmasını bildi. 1991 Aralık'ında tekrar yeraltı çalışmasına çekildi.

O, hep bir Silahlı Devrimci Birlikler savaşçısı olmak isterdi.

Örgütte darbe ihaneti gerçekleşmişti. Darbeden bilgi sahibi olması ve örgütünü bulması, sorumluları olan darbeci bir hainin devrimciliği bırakıp kaçması, o gün üsse geri dönmemesi üzerine, üssü terk ederek bir ilişkimize uğramaları sonucu olmuştur. Darbecilere karşı tavrı açık ye net olmuştur. Bu süreçte (93 yazında) İstanbul Silahlı Devrimci Birlikleri'nin birinde istihdam edildi. Silahlı Devrimci Birlikler içerisinde birçok eyleme katıldı. Bu faaliyet içerisinde her gün biraz daha yetkinleşirken, düşmana büyük darbeler vurmanın heyecan ve coşkusunu yaşarken 4 Ağustos 1994'te yoldaşları Hüseyin ve Özlem'le birlikte üslerinde kuşatıldılar.

Bayrak açacak, çatışacak ve gerektiğinde kanlarıyla duvara Devrimci Sol yazacak, son nefeslerine kadar devrim görevlerini yerine getireceklerdi.

Direnmek, direniş destanı yaratmak bizim karakterimizdi.

Düşmanla doğrudan alay etmeliydiler.

Bayrağı açmış, düşmana kurşun sıkıyorlardı.

Saatlerdir üsse giremeyen düşman, yoldaşlarımızın ateşi karşısında, tüm çevre evleri boşaltıp ağır silahlarla mevzilenip ateş ettiği halde üsse giremiyor, yoldaşlarımızı teslim alamıyorlardı.

Saatler geçiyordu.

Saat 04:00'te komutanları Hüseyin şehit olduğunda bayrağı Güner devraldı.

Komuta ondaydı...

Teslim olun çağrılarına;

"Boşuna uğraşıyorsunuz, biz ölümü tilililerle karşılarız...." diye cevap veriyordu, yoldaşı Özlem'le.

Böylesine ilk kez rastlanıyordu...

Düğünlerde cenazelerde, yürüyüşlerde, halkımızın tilililerini biliyorduk...

Ama üzerine bomba ve kurşun yağarken,

Ölümleri an meselesiyken,

Tilili çekerek ölüme gidenlere ilk defa tanık oluyordu Türkiye halkları.

Halktılar

Onurluydular.

Kahraman ve değerlerine bağlıydılar.

Tilili çekerek ve duvara kanlarıyla Devrimci Sol yazarak şehit oldular.

Genç kızdılar.

Namusluydular.

Emperyalist işgalin ve faşizmin egemen olduğu bir ülkede, namus, silah elde savaşmaktır.

Savaştılar

Dost, düşman, halk herkes şaşkındı...

Böylesini görmemişlerdi....

Güner ŞAR

Ötsün diye kendi yuvasında
kuş
Açsın diye kendi dalında
çiçek
Gördüler ki, yepyeni
ateşler gerek
Ateş olup yanmaktaysa
bütün gerçek
Yanarken türkü söyleyen
canlar gerek
Ateşi kanıyla tutuşturanlar
gerek

rendığında 18 yaşındaydı...

Devrimciliği saflık, temizlik, doğruluk, haklıdan yana olmak olarak kavramıştı.

Örgütlü bir insandı.

İlkeliydi.

Amcası M. Kılıç hain olmuş, Özlem'e haince yaklaşarak onu ihanete sürüklemek istiyordu. Amcasının isteklerine "...sen darbecisin..." dediğinde, M. Kılıç "....neden sen yeğenim değil misin?.." diye sorduğunda "...devrimci ilişkiler amcayeğen ilişkisi değildir, örgütlü yoldaşlık ilişkileridir..." cevabını vermişti.

18 yaşında, 18 yıldır devrimci olduğunu iddia eden bir haine ders veriyordu.

Savaş acımasız sürüyordu. Örgüt ihanete uğramış, savaşımız engellenmişti. Hainler asla affedilemezdi. "Özlem'in

Özlem KILIÇ

Binlerce gözüm var
Binlerce şafak halindeyim
Anlamak istediğim şeyin
karşısında
Çünkü anlamak zorundayım
Her sevinç kolayca ele geçmez
İnsan her acının sahibi değildir,
Gökyüzü ve nehirler olmasa
Toprak da anlaşılmaz
Ve hayatın kararı kesin
Son ana kadar onuru
koruyanlar yaşayacak
Söylenecek son söz kahramanca
söylenecek!

ÖZLEM KILIÇ 1975 Sivas doğumlu... Kürt milliyetinden... Emekçi bir ailenin kızı...

Genç yaşında mücadelenin önemli sorunlarıyla tanıştı. Nasıl düzende, toplum içerisinde güzellikler ve pislikler varsa, devrimci mücadele içerisine de düzen pisliklerinin çok çeşitli biçimlerde sızdığını, etrafı kirlettiğini gördü.

Örgütü, sahiplenmeyi, ihaneti, ilkeli olmayı ve savaşmayı öğrendi.

Yılları günlere sığdırarak büyüdü.

1992'de 17 yaşında Ankara Liseli Devrimci Gençlik yöneticileri arasındaydı.

1993 Şubat'ında darbe ihanetini öğ-

amcası" yok, hain M. Kılıç vardı artık... M. Kılıç haininin bulunmasında ve cezalandırılmasında bizzat yer aldı.

Darbeciler işbirlikçiydi, ihbarcıydı. Özlem'in cezalandırmada yer aldığını anlamışlardı. "Küçük kız" diyerek bildirilerle oligarşiye ihbar ettiler.

Özlem için yeni bir süreç başlıyordu. Onun halkı için katlanamayacağı hiçbir fedakarlık yoktu. En yakınlarının ihanetini, çirkefliğini görmüş, örgütünün güzelliklerini daha iyi tanımıştı.

Ankara Silahlı Devrimci Birlikleri'nde savaşçıydı.

Bir süre sonra,

Şivas dağlarında gerillaydı.

Özlem için mücadelenin alanı yoktu. O, "Her yerde, her türlü görev yapabilirim" diyen örgüt insanıydı.

Dağları çok seviyordu. Ama sağlığı nedeniyle tekrar şehirlerde istihdam edildi. 1993'de İstanbul Silahlı Devrimci Birlikleri'nde savaşçı olarak görev aldı.

Militanlık, kitle çalışması, sabır ve özveri Özlem'in nitelikleridir.

Örgüt, maddi zorluklar içerisindeyken savaşçı görevlerini aksatmayacak şekilde bir işte çalışarak üssün ihtiyaçlarını gidermek için katkıda bulunuyordu.

18 yaşındaydı...

Silahlı Devrimci Birlikler savaşçısıydı.

Emekçiydi.

Sabırlıydı.

"Bizim de günümüz gelecek" diyenlerdendi.

4 Ağustos gecesi düşman güçleriyle karşı karşıya geldiğinde, artık 18 yaşında, tecrübesiz, genç bir kız değildi. Genç yaşında acıları, ihaneti, savaşın acımasızlığını görmüş, ülkesinin ve halkının kurtuluşu için yola çıkmış bir savaşçıydı.

4 Ağustos gecesi düşmanın kuşattığı üs Türkiye ve Kürdistan'dı.

Türk ve Kürt halklarının öncüsüydüler.

19 yaşındaydı.

Korkusuz ve cesurdu.

Vatan ve halk uğruna savaşmak için cesur ve korkusuz olmak gerekmiyordu. Onurlu ve namuslu olmak yeterliydi.

Onurluydular. Namusluydular.

Yoldaşı Güner'le birlikte tilililerini çekip duvara son sözleri Devrimci Sol yazdıklarında ölürken coşkuluydular.

19 yaşındaydı.

Ders veriyordu.

Yüzlerce gencimiz ölürken, vatan ve halk sevgisinden yoksun, düzenin pisliği içerisinde onursuzca yaşayanlara öğretiyordu.

Ülkeye ve halka hiçbir yararı olmayan, halkın ve devrimcilerin ölmelerine değer vermeyip, kendi yaşamlarını her şeyin üstünde tutan, sürüngen küçük burjuva aydınlarına, dava kaçkınlarına, darbeci lağım farelerine ders veriyordu.

Türk, Kürt tüm milliyetlerden gençlere çağrı yapıyordu...

* *

Bu vatan bizim.

Bu halk bizim,

Biz halkız

Yaşamak için, yaşatmak için savaşalım.

HALKIMIZ!

HÜSEYİN'İN, GÜNER'İN, ÖZLEM'İN SAVAŞI HEPİMİZİN SAVAŞIDIR.

HALKIMIZIN SAVAŞIDIR. DEVRİMCİ SOLUN SAVAŞIDIR.

DEVRİMCİ SOL SAFLARINDA SAVAŞA KATILIN.

Selam olsun Bağcılar direnişine!

4 Ağustos gecesi Bağcılarda yükselen direniş, yankısını İstanbul'un varoşlarından Antalya'ya, Tokat'ın Zile'sine, Kırklareli'nden Antep'e kadar geniş bir çevrede buldu. Yapılan eylemler, asılan pankartlar ve yazılan duvar yazılarında herkes Bağcılar direnişini ve onun yaratıcısı Devrimci Sol'u selamlıyordu:

"Selam Olsun Bağcılar Direnişine, Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor"

Bağcılar'daki 6 saat süren direnişin ve gece boyu süren çatışmanın bitmesinin ardından 12 saat geçmeden, Bağcılar şehitlerini selamlayan Devrimci Sol Güçler, **Kağıthane Güzeltepe'de** yolu molotof kokteylleriyle kesmiş, haykırıyorlardı: "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz!" Gösteriye katılan yaklaşık 60 kişilik kitle ateşlerle kesilen yolda ellerinde pankartları ve Devrimci Sol bayrağı ile yaklaşık 400 metre kadar "Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz", "Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganlarıyla yürüdükten sonra dağıldılar. Polis çaresizdi yine.... Ne Bağcılar'da Devrimci Sol savaşçılarının direnişini kırabilmişti ne de direnişin sahiplenilmesini engelleyebilmişti. Bunun acizliği ile saldırdı ve rast gele insanları toplamaya başladı. Evlere yapılan gece baskınlarının bilançosu 30 gözaltı oldu.

Bağcılar direnişinde patlayan savaş sloganları, İstanbul'da ve yurdun her yanında, sokaklarda, pankartlarda ve duvarlarda yankılandı.

Gözaltılar sürerken polisi girdiği her sokakta Devrimci Sol Güçler'in duvar yazıları karşıladı... "...Hesabını Soracağız!"

4 Ağustos polis saldırılarıyla geçerken 5 Ağustos ve sonrası Bağcılar direnişinin duvar yazılarıyla, pankartlarla, gösterilerle selamlandığı günler oldu. Bağcılar direnişi **Beykoz'dan** Şişli'ye, **Gazi Mahallesi**'nden **Sarıyer'e** kadar her yerde sahiplenildi. Tıpkı Zeytinburnu'nda olduğu gibi. **Zeytinburnu** duvarları Devrimci Sol Güçlenin Bağcılar direnişini selamlayan "16-17 Nisan Işığında Direnen Bağcılar Direnişçilerini Selamlıyoruz" sloganlarıyla doluydu.

Aynı gece **Esenler** Tepe Durağı'nda yapılan gösteride tepki ateş olmuş yolları tutuşturmuştu. Molotoflarla ve yakılan lastiklerle trafiğe kapatılan yol "Bağcılar'ın Hesabını Soracağız", "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz" sloganlarıyla çınlıyor, Bağcılar'da savaşçıların uğruna öldüğü Devrimci Sol bayrağı kitlenin elinde dalgalanıyordu. Gösterinin sonunda "Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz" yazan bir pankart asılırken, dağılan kitle ise umudun adını haykırıyordu.

16-17 Nisan Geleneğini Sürdürüyoruz

6 Ağustos, şehitlerin cenazelerinin kaldırılacağı gündü ve Devrimci Sol Güçler eylemlerine **Tuzla-Aydınlı** yolunda başladı. Sloganlarla ve molotoflarla kesilen yolda yapılan gösterinin ardından kitle dağılırken, geride üzerinde "Direnişin, Cesaretin ve Onurun Adı: Devrimci Sol-Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" yazan bir Devrimci Sol Güçler pankartı vardı.

Aynı gün **Yenibosna, Çağlayan, Gazi Mahallesi** bölgelerinde yaygın olarak yapılan yazılamalarda şehitler selamlandıktan sonra "16-17 Nisan Geleneğini Sürdürüyoruz" diyordu Devrimci Sol Güçler. **Reşitpaşa ve Çağlayan** Derede ise yapılan yazılamalar, şehitler için yakılan ateşler ve sloganlı gösterilerle tamamlandı. 7 Ağustos günü de Hürriyet Mahallesi'ndeki Akbank Şubesi molotoflanırken, eylem sırasında sloganlar atıldı, Devrimci Sol bayrağı açıldı. **Çağlayan Dere'de** ise kitle "Cesaretin, İnancın ve Onurun Adı Devrimci Sol" diye haykırıyordu.

Bağcılar direnişiyle ilgili yazılamalar daha sonraki günlerde **de devam** etti. **Sahra Yokuşunda, Bahçelievler Siyavuşpaşa'da** yapılan yazılamalar bunlardan yalnızca bir kısmıydı...

6 Ağustos... Gazi Mahallesi

Gazi Mahallesi'ndekiler ise şehitlerin Gazi Mezarlığı'na getirileceğini duymuş, hazırlıklarını ona göre yapmıştı. Duvarlar Devrimci Sol'a bağlılığı ve Bağcılar dire-

Savaşçıları aileleri anlatıyor

"Onun Devrimci Sol gibi kararlı bir örgütün savaşçısı olmasından gurur duydum"

Güven ŞAR ***(Güner Şar'ın ağabeyi):*** Güner'in ölümü onurlu oldu. Çatışarak, direnerek, arkadaşlarına moral vererek şehit olması gerçekten insanlara anlatılması gereken bir ölüm. Onurlu bir ölüm. Ben de bunun onurunu taşıyorum. Benim tanıdığım inançlara bağlı, kafamda model olabilecek insandı. Farklı siyasal çizgilere sahiptik ama birbirimizin görüşlerine saygı duyar, tartışırdık. Bir gün Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu Öğrenci Derneği (MÜBYÖD) yönetim kuruluna aday olacağını söylediğinde pek razı olmadım. "Dediğini yapabilirsin ama sorun gerçekten inandığın şeyi yapabilmen" demiştim o zaman. Sonunda kendini yetiştirdi ve kendi hareketi içinde daha büyük görevler aldı.

"Uğrunda ölüm varsa, ölüme de gide-riz dedi, hazırlıklıydı, tereddütü yoktu...

Bazı olaylar vardır yaşandığı tarihsel kesitte, olayın büyüklüğünden daha büyük bir etki yaparlar. Örneğin bir Metris firarı, 16-17 Nisan direnişi, 15 Ağustos Eruh-Şemdinli baskını gibi. Bağcılar'daki direniş de böyle bir etki yaptı sanıyorum. İnsanlara güç verdi, moral aşıladı. Halkımız bugün için onların değerlerini anlamayabilir ama tarih onların gerçek değerini gösterecektir.

Güvenç ŞAR *(Kardeşi):* Aramızda yaş farkı çok azdı ve biz abla kardeşten çok iki yakın arkadaştık. Aynı yıllarda devrimci olduk. Birlikte tartışıyor, aynı şeyleri savunmasak da devrimci arkadaşlığın örneğini yaratıyorduk. Tartışmalarımızda çoğunlukla devrimci yaşam, devrimci kişilik üzerine konuşuyorduk, çünkü Güner bunlara özel önem verirdi. Konuşmalarımızda hep kendi insanlarını, Devrimci Solcuları, şehitlerinin yaşamlarını anlatırdı. Çok zaman da günün birinde şehit olacağımızı düşünerek, cenazelerimizin bir devrim şehidine yakışır olmasını konuşurduk.

AĞABEYİ VE KARDEŞİ: "Uğrunda ölüm varsa, ölüme de gideriz dedi, hazırlıklıydı, tereddütü yoktu..."

Güner çocukları da çok severdi. Ancamın çocuklarını büyüttüğünden onlara özel bir düşkünlüğü vardı. Evden ayrıldığı dönemlerde bile arayıp "Çocukları sinemaya götürün, ben götüremiyorum" dediği olmuştur.

Devrimci Sol son 3 yıl içinde gerçekten önemli kayıplar verdi. I. Erdoğan'la, Sabo'ları kaybetti. Güner böylesine yoğun sorunların yaşandığı bir süreçte de ne tereddüt etti ne de kaygı duydu. "Her şey düzelir" derdi ve çok güçlü bir inancı vardı. Herkese de bu inancını taşımaya çalışırdı.

Türkiye gerçeğini, sorunları bilip de bunun gereğini yapmayanlara çok kızardı. Bir de mücadeleyi bırakmış ama ortalıkta demokrat diye geçinenlere tepki duyuyordu. Çünkü "ne olacağını, neyin nasıl yapılacağını bildikleri halde korkularından yapmıyorlar" derdi. Hele devrimci geçinip de tavır almayanlara hiç dayanamazdı, "Derdin sahibi olanlar olaya sahip çıkmalıdır" derdi.

Yoldaş diye aynı siyasal görüşleri savunan insanlara denir. Buna hiç kimsenin diyebileceği bir şey yok kuşkusuz ama biz, Güner'le ikimiz farklı siyasal görüşlere sahip olsak da yoldaştık.

Farklı görüşlere sahip olmak da Güner'in Devrimci Sol gibi kararlı, savaşçı bir örgütün üyesi, savaşçısı olmasından hep gurur duydum. İnançlı bir Devrimci Sol savaşçısı olarak çatışarak şehit düşmesi ise beni ayrıca onurlandırıyor.

nişini dile getiren sloganlarla donatılmıştı. Daha önce de defalarca şehitlere tören yapmış olan Gazililer cenazelerin gelmesini bekliyorlardı. Bölge dışından gelenlerle sayı çoktan 300'ü geçmişti. Herkes bekliyordu.

"Cenazeler için beklerken cenazelerin engellendiği ve Sarıgazi'ye götürüleceği haberi geldi. Çabuk karar vermek zorundaydık. Bu kadar insanın Sarıgazi'ye götürülmesi zaman alacaktı ve zamanımız yoktu. Bir şeyler yapmalıydık, halk öfke doluydu. Bu kadar yiğit insanların, savaşçıların öldürülmesini kabul edemiyordu... Gösteri yapmaya karar verdik. Polis saldırısı olabileceğini de hesaba katarak kitlenin büyük çoğunluğunu gösteriye sokmamayı düşündük. 70-80 kişilik bir kitle ile polisle çatışmak da dahil, görkemli bir gösteri yapacaktık. Saat olarak 18.30 belirlenmişti...

Molotoflar art arda patladı. Yol alevler içinde kaldı. Yürüyüşe ilk geçenlerin elinde Devrimci Sol bayrağı vardı. Pankartlar da art arda açıldı: "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür-Yaşasın Bağcılar Direnişimiz/Devrimci Sol Güçler" ve "Umudun ve Direnişin Adı Devrimci Sol Savaşçılarına Bin Selam/Dev-Genç"... Sloganlar arka arkaya haykırılıyor. Her yeni sloganda çevreden katılanlara bakıyorum, tereddütsüz giriyorlar saflarımıza, bir yandan yürüyüş sürüyor. Ellerinde molotoflarla olası bir polis saldırısına karşı bekleyen güvenlikçiler temkinli ama yeni bir çatışma yaratmaktan da kaçınmayacak kadar hazırlıklılar.

Pankartı ve bayrağımızı yürüyüşün sonunda boş bir dükkanın kepengine asıyoruz. Daha iki adım atmadan kahveden çıkan bir ihtiyar sesleniyor: "Doğru dürüst asın şunları, bayrağın yarısı görünmüyor!" Dediğini yapıyoruz, bayrağı en görünen yere tekrar asıyoruz. Bu arada gösteriyi izleyen polislerin telsiz konuşmalarını duyuyor çevredekiler:

- Korsan yapıyorlar amirim. Ne yapalım?

- Gücünüz yeter mi?

-... Müdahale edemiyorlar..." Gazi Mahallesi 2. Nalbur Durağı'nda yapılan gösteriye müdahale edemeyen polis, eylemden sonra pankartların ve bayrağın olduğu bölgede toplanan halka gözdağı vererek bayrağı indirtmek istiyor ama "Bize bir zararı yok" diyen mahalle halkı indirmeyi reddediyor. Polis bu kez saldırıyor, 4 kişi gözaltına alınıyor.

Gençlik Vatanı, Ulusu, Bayrağı ve Namusu İçin Şehit Düşenleri Sahiplendi

Liseli Dev-Genç ve **Dev-Genç** devrimci hareketin önemli savaşçı kaynaklarından biri ve Dev-Genç bugüne kadar onlarca kadrosunu Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde şehit verdi. Bağcılar şehitleri Güner, Özlem ve Hüseyin de gençliğin yetiştirdiği savaşçılardandı. Gençlik devrimci harekete yüzlerce savaşçı vermenin ve Güner, Özlem, Hüseyin gibi örnek savaşçıları yetiştirmenin coşkusuyla sahiplendi şehitlerini.

Önce **Bağcılar Yenimahalle'deydi** Liseli Dev-Genç. Direnişin olduğu bölgede 6 Ağustos akşamı yapılan yazılamalarla şehitlerine sahip çıkan Liseli Dev-Genç bitmez tükenmez coşkusu ve savaş azmiyle "Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" diye haykırıyordu Bağcılar halkına... 7 Ağustos'ta Liseli Dev-Genç'in Bağcılar direnişini selamlayan yazılamaiarıyla günü karşıladı **Gebze, Gültepe, Yenibosna ve Büyükçekmece** bölgesinde oturanlar.

Dev-Genç'in yazılamaları ise **Avcılar,**

"Hüseyin, Güner, Özlem Yoldaşlar Ölümsüzdür". Bağcılar'daki direniş üsstünde ölümü yendi onlar.

Parseller, Mecidiyeköy ve Gültepe'de yoğunlaşmıştı. Dev-Genç'liler "Özlem, Güner, Hüseyin Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" diye sesleniyorlar, devrimci hareketin savaşı sürdürdüğünü E-5 üzerindeki **Küçükçekmece Köprüsüne** ve **Bahçelievler Yuva Durağı'ndaki** üst geçitlere astıkları pankartlarla duyuruyorlardı. Küçükçekmece Köprüsü üzerine asılan pankart bomba süsü verilmiş olduğundan uzun süre indirilemedi.

Ayrıca 9 Ağustos sabahı **Şişli** Garanti Bankası ve **Beşiktaş** Ziraat Bankası şubeleri de Bağcılar'da şehit düşen Devrimci Sol savaşçılarının anısına Liseli Dev-Genç tarafından molotoflandı. Aynı gün Dev-Genç de **Levent** Yap\ Kredi Bankası'nı molotofladı.

Dev-Genç 10 Ağustos akşamı şehit savaşçıların anısına, şehit düştükleri **Bağcılar Yenimahalle'de** bir gösteri düzenledi. Saat 19.30'da yolu molotoflarla kesen Dev-Genç'liler, Devrimci Sol savaşçılarının direniş ve savaş kararlılığını haykırdılar; "Öndere Selam Savaşa Devam", "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz/Dev-Genç" pankartıyla birlikte asılan Devrimci Sol bayrağı direniş yerinde Dev-Genç'liler tarafından bir kez daha dalgalandırıldı.

9 Ağustos günü **Yenibosna'da** bulunan Good Year Bayii Bağcılar direnişçilerinin anısına molotoflandı. Büromuzu telefonla arayarak eylemi üstlenen bir kişi devamla, "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" dedi.

Devrimci Sol Halk Milisleri: "Katliamın Hesabını Soracağız"

Devrimci Sol Halk Milisleri de Bağcılar katliamını protesto etmek için 8 Ağustos'ta Ziraat Bankası **Bostancı Şenesenevler** şubesini bombaladı.

Bağdat Caddesi Atatürk İlkokulu Durağı'na da 'Yaşasın Bağcılar Direnişimiz yazılı bir pankart asıldı.

9 Ağustos'ta ise **Gebze Güzeltepe Mahallesi** inönü mevkiinde yolu molotoflarla kesen Devrimci Sol Halk Milisleri yola Devrimci Sol bayrağı astılar. Halk milisleri ayrıca **Gebze Develi Duraği'nda** trafiği iki yönlü durdurarak Bağcılar direnişiyle ilgili olarak bir gösteri yaptılar. Silahlı olarak yapılan her iki gösteri de havaya ateş açılarak bitirildi. **Danca'da** direniş ateşleri yakan Devrimci Sol Güçler, Gebze'nin birçok mahallesini de duvar yazılarıyla donattılar.

"Kanla Yazılan Tarih Silinmez"

Bağcılar direnişinin sahiplenilmesi İstanbul'la sınırlı değildi, olmamalıydı. Çünkü Bağcılar'da bir kez daha ortaya konan direniş geleneği devrimci hareketin her savaşçısından taraftarına, kadrosundan sempatizanına kadar her insanının emeğiyle yaratıldığından sahiplenilmesi de öyle olmalıydı...

Bağcılar şehitleri için **Trabzon'da** bir anma yapıldı. 7 Ağustos günü yapılan anma saygı duruşuyla başladı. Anmada yapılan konuşmada şehitlere bir kez daha söz verildi: "Açtığınız yoldan yürüyeceğiz. Bizlere muştuladığınız devrimi sizlere armağan edeceğiz. Sözümüz var dağlar, sözümüz var varoşlar, fabrikalar, okullar sözümüz var." Hep bir ağızdan söylenen "Bize Ölüm Yok" marşı ve kavga şiirlerinin ardından devrim andıyla son buldu.

Kırklareli'nde Devrimci Sol Güçler "Devrime Şehitlerimizle Yürüyoruz", "Şehitlerimiz Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" sloganlarıyla SSK, Atatürk Lisesi, Haşim Teksöz Caddesi ve Dereüstü Mevkiinde yazılamalar yaptılar. **Bursa Kestel'de** "Şehitlerimiz Onurumuzdur" diyen Devrimci Sol Güçler Bağcılar direnişini ve Bağcılar şehitlerini duvar yazılamalarıyla anlattılar dosta düşmana. Ayrıca Kestel'de 9 Ağustos'ta direnişi selamlayan bir de bombalı pankart asıldı. Zile ve **Turhal'da** da vardı yazılamalar. Zile'de Kargapınar'da ve Yavşanlı'da "Devrimi Şehitlerimizle Kucaklıyoruz", "Bağcılar'ın Hesabını Soracağız", "Güne", Hüseyin, Özlem Yoldaşlar Ölümsüzdür" diyordu Devrimci Sol Güçler. 10 Ağustos'ta da telefondaki bir

Savaşçıları aileleri anlatıyor

"Onun gibi bir evlat daha doğurmak isterim"

Şehriban Arslan ***(Annesi):*** Hüseyin'in çok başarılı geçen bir öğrencilik hayatı vardı. Bütün okulları üstün başanyla bitirip üniversiteyi okumak için Kocaeli'ne gitti, Bir gece bavuluyla çıkıp geldi eve ve anne ben evden ayrılmak istiyorum dedi. Anne ben yolumu seçtim, ne olur ısrar etme diyerek bana uzun uzun mücadelesini anlattı. Sen nasıl beni seçtiysen ben de mücadeleyi seçtim, benim için artık mücadele var dediğinden bu yana 3 sene geçti. Artık eve uğramıyordu. Bir gün çıkageldi, ben birkaç gün burada kalacağım dedi. Ancak bir gün kaldı, bir telefon geldi ve "haydi allahaısmarladık, ben gidiyorum" deyince sıkıca sarıldım ona. Bana tekrar tekrar anlattı ne için mücadele verdiğini, neler yapmak istediğini ve şunu söyledi giderken bana: "Anne sen beni ne kadar seviyorsan ben de mücadelemi o kadar seviyorum." 1.5 senedir bir daha hiç görmedim. Çok özlemim vardı Hüseyin'ime. Ve bu özlemimi cenazesini görerek giderdim. Doyasıya bağrıma bastım. Onu öylece gördüğüm halde hiç feryat etmedim, ağlamadım, Çünkü o bana giderken, anne demişti eğer ölürsem, başıma bir iş gelirse sakın bana gözyaşı dökme, büyük gurur duy. Onun sözünü tuttum. Cenazesinde tek bir gözyaşı dökmedim, gurur duyuyorum. Ve bu gururla ayrıldım mezarından.

Eğer üç kişi onlarca polisle 6-7 saat çarpışmışsa ben böyle bir evlat dünyaya getirmekten gurur duyarım. Onun gibi bir evlat daha doğurmak isterim.

Kenan ***(Kardeşi):*** Hüseyin çevresinde çok sevilen bir insandı. Kimseyi kırmak istemez, herkese yardımcı olmaya çalışırdı. Ailemizin maddi durumu iyi olmadığından hem okur hem de çalışırdık. Ünirvesiteye kadar böyle yaşadı. Üniversiteye giderken hayatın acısının içinden geldiğinden hayatın gerçekliğini de anlamıştı. Üniversite yılları onun mücadelesi için bir başlangıç oldu. Tüm bu gerçekler, o dönem içinde şekillendi. İnsanları seven, onlar için mücadele edecek biriydi. Ve bu mücadele: layıkıyla etti de. Onu saygıyla anıyorum.

Dursun ***(Babası):*** Hem okur hem çalışırdı Hüseyin. Boyacılık yaptı, su sattı benimle birlikte inşaatlarda çalıştı. Her iki günde bir belediye zabıtaları boya sandığını kırar, o yine yenisini alır çalışmaya devam ederdi. Bu süre içerisinde tanıdı devletin nasıl bir devlet olduğunu. Kendisi bu karan verdi, yönünü çizdi.

"Onun sözünü tuttum, tek bir gözyaşı dökmedim. Gurur duyuyorum."

Bir yoldaşı Özlem'i anlatıyor

"Tüm coşku ve özlemiyle SDB'li olmak istiyordu"

Özlem'le 1992 yılında tanıştık. Genç, coşkulu, gülerken gözleri parlayan bir yoldaşımdı. O dönem Ankara Özgür-Der'de çalışıyordu. Aldığı işlerdeki disiplini ve coşkusuyla hemen fark ediliyordu. Öyle ki, nöbetçi olduğu halde derneği geç açanların, işlerini aksatanların en önemli korkularından biri de Özlem'in disiplinli ve liberalizme düşmeyen tavrıydı.

13 Ağustos'ta kendileri gibi direnerek, çatışarak ve umudun adını kanlarıyla duvara yazarak şehit düşen yoldaşlarımızdan Vehbi Melek'in babası Kahraman amca nereye giderse ki, bazen Tavır'a, bazen Halkın Hukuk Bürosu'na gitmek isterdi; kendisini Özlem'in götürmesini isterdi. Özlem de büyük bir seveceniklle ve şehitlerinizin ailesine büyük bir bağlılıklarla yaklaşır, değer verirdi. Kahraman amca da Özlem'i birçok insandan ayırır, onunla uzun uzun sohbet eder, yürür ve Tunceli şivesiyle "Bu kız çok eyidir" derdi.

Özgür-Der'de Özlem'le sık sık sohbet eder ve yaşadığımız süreci tartışırdık. Özlem kendisine Sinan Kukul'u örnek aldığını söylemişti. Savaş ve savaşçı olmak gibi bir sohbetimiz olmuştu. Kolumdan tuttu, kulağıma doğru yaklaştı ve "... abi ben SDB'li olabilir miyim?" diye sordu. Soruyu sorarken SDB'li olmayı adeta ulaşılmaz bir yer olarak görüyor, coşku ve özlemle SDB'li olma arzusunu dile getiriyordu. Sonra devrimci harekette yaşanan ihaneti öğrendiğimiz süreci birlikte yaşadık. Daha önceleri sık sık önderimizi, şehitlerimizden tanıdıklarını sorar uzun uzun anlatmamı isterdi. Ardından amcasını sorar ve anlattıklarımı büyük bir coşku ve hayranlıkla dinlerdi. Darbe olayı yaşandığında darbeci olan amcası büyük bir ilkesizlikle Özlem'e ulaşmaya çalıştı. Özlem bunu hemen hareketine açtı. Ardından amcası ile görüşebileceği söylendi. Amcası ile telefonla ve yüz yüze görüşmeler yaptı. Henüz tüm devrimcilik yaşamı aylarla ifade edilebilecek Özlem, 15 yıldır devrimcilik yaptığını söyleyen amcasına devrimcilik, ilke, kural ve devrimci değerler üzerine dersler veriyordu. Öyle ki, Mehmet Kılıç bu genç, yeni ama hareketi coşkuyla savunan insan karşısında zavallılaşıyor, "Hareketi bu kadar savunduğuna göre senin haretketen biriyle gönül bağın mı var?" diyerek basitleşiyor, alçalıyordu. Özlem'in buna da yanıtı net oldu.

Yaşadıklarını harekete ayrıntılı olarak yazdı. Sonra önderimizin Özlem'e verdiği cevabı ben kendisine ilettim. O anı hiç unutamıyorum. Önce yazıyı aldı baktı, gözleri parlardı, ağlayacak gibi oldu. Yazıyı okudu, bana baktı, gözleri parlıyordu, bir kez daha okudu. Gene baktı, sonra bağırdı, yazıya sarıldı, önderimizin, önderinin adı ve imzası bulunan bölümü öptü ve yazıyı göğsüne bastırdı. "Keşke" dedi, "Bu yazıyı hep yanımda taşıyabilsem." Bir süre sonra artık Özlem'i göremez olmuştuk. Sonra Darbeci Çözüm'de bir yazı çıktı, "Küçük Kız" diye bahsediyordu Çözüm. "Seni ne diyerek aldattılar, neler vaat ettiler?" diye soruyordu. Doğal olarak kendi kültürleriyle soruyorlardı. Her şeyleri çıkar olduğu için, değerleri, kişilikleri çıkarla şekillendiği için darbeciler Özlem'e neler vaat edildiğini soruyorlardı, nasıl aldatıldığını soruyorlardı. Ancak kan ve can bedeli alınan silahları düşmana tek kurşun sıkmadan teslim eden darbeci alçaklar 4 Ağustos günü 6 saat direnen, marşlarıyla, sloganlarıyla düşmana ecel terleri döktüren ve ölmeden birkaç dakika önce "Bizler Ölüme Tüllilerle Gideriz" diyerek tülü çeken Özlem'i, Özlem'imizi anlayamazlar. Düşmanı gördüğünde hemen elleri havaya kalkanlar, çevresi yüzlerce düşmanla sarıldığında 'Teslim Olun" diyen düşmana "Asıl Siz Teslim Olun Devrimci Adaletimize" diyenleri anlayamazlar. Ölürken de öğretiyordu.

Ankara Devrimci Sol Güçler Özlem'i tanımanın, onun yoldaşı olmanın, onu Ankara'dan, kendi içerisinden çıkarmanın onurunu ve coşkusunu yaşıyor. Ankara bu onura layık olacak. Ölümü sıradanlaştıran ve yenenlerin devamcısı olacak, onların yeri boş kalmayacak. Ve ben, seni tanımanın, seninle bir şeyler paylaşmanın, senin arkadaşın, dostun ve yoldaşın olmanın onurunu hep taşıyacağım. İnanıyorum ki, direnişini zaferle taçlandıracağımız o büyük gün seninle ve tüm yoldaşlarımla birlikte olacağız sevgili Özlem.

"Açtığınız yoldan yürüyeceğiz. Bize muştuladığınız devrimi sizlere armağan edeceğiz."

ses **Adana'nın Dumlupınar ve Gülbahçesi mahallelerinde** "Umudun Adı Devrimci Sol", "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" vb. sloganlarla Devrimci Sol Güçler tarafından yazılamalar yapıldığını söyledi.

Telefonlar hafta boyunca susmadı. Asılan pankartları, duvar yazılarını iletti. Bunlar arasında **Mersin'in Bağcılar, Demirtaş, Bahçelievler semtlerinde** asılan pankartlar da vardı: "Bağcılar Katliamının Hesabı Sorulacak/Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür-Devrimci Sol Güçler" Mersin'deki eylemler üstlenilirken "Yaşasın Devrimci Sol", 'Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" denildiği ve ayrıca bayraklar asıldığı belirtildi.

Antalya'da pek çok mahallede yazılamalar yapılırken Serdal Kahraman İlkokulu karşısına "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", Sanayi Çarşısı'na da "Özlem, Hüseyin, Güner Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" pankartları asıldı.

Antakya'ya bağlı **Samandağı** ilçesinde Devrimci Sol Güçler 9 Ağustos'ta Bağcılar'da şehit düşen üç Devrimci Sol savaşçısının anısına "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" yazılamaları yaptı.

İzmir'de ise **Üçyol** mevkiinde "Halkın Umudunu Duvara Kanla Yazan Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" yazan Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart asıldı,

Ülkenin her köşesinde eylemler sürerken **Antep'te** yapılan yazılamaların öne çıkardığı bir slogan sürecin ve direnişin anlamını özetlemeye yetiyordu: "Kanla Yazılan Tarih Silinmez..."

Londra'da Anma

Londra'da da, 15 Temmuz'da Sıvas dağlarında ve 4 Ağustos'ta İstanbul Bağcılar'da şehit düşen 7 Devrimci Sol savaşçısı için anma yapıldı. 7 Ağustos'ta yapılan, şehitlerin kısa özgeçmişleri ve mücadele kararlılıklarının anlatıldığı anmaya 60 kişi katıldı.

Yapılan konuşmalarda "... Kavga bedel istiyor. Kavga Sivas ve Bağcılar şehitleri gibi cesaret istiyor. Devrim şehitlerimizle, şehitlerimiz devrimle büyüyecektir.", "Oligarşiden ve onların cinayet şebekelerinden halkın adaleti er veya geç hesap soracaktır" denirken anma "Yaşasın Sıvas-Bağcılar Direnişimiz!", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarının atılmasıyla bitti...

Bağcılar direnişi her kesimde sahipleniliyor

Teslim olmamak, düşmana ölümüne meydan okumak bir gelenektir artık. Bağcılar dosta da düşmana da bunu gösterdi. Onların Sabo'ların, Recai'lerin, Esma'ların, Eyüphan'ların çağrılarına kattıkları ses, diğer devrimci demokrat anlayışlara da ulaştı. Çeşitli kesimler bu direnişe omuz verdiler, düşmanın ahlaksızlığını teşhir ettiler.

Levent'teki Akbank Şubesi 6 Ağustos günü TKEP/L GKB tarafından molotoflandı. TKEP/L GKB yaptığı açıklamada eylemi Bağcılar'daki katliamı protesto etmek için gerçekleştirdiğini söyledi.

Antalya'da TMLGB ve TKİH Bağcılar direnişini selamlayan yazılamalar yaptılar.

Bu arada gazetemizi ziyaret eden Devrimci Proletarya, Alınteri, İşçinin Yolu ve Devrimci Emek çalışanları Bağcılar direnişçilerini saygıyla andıklarını belirterek başsağlığı dileklerini ilettiler.

Birçok demokratik kitle örgütü, çeşitli kurumlar ve gruplar da yaptıkları açıklamalarla Devrimci Sol savaşçılarını sahiplendiler, katliamı lanetlediler.

TİYAD'lı Aileler: "Biz TİYAD'lı aileler isimleri dahi bilinmeden katledilen bu insanlar sahiplenilmeden, katliamlara hayır demekle insan hakları ve demokrasi mücadelesi verilebileceğine inanmıyoruz. Katliamı gerçekleştirenlerin kamuoyu önünde suçlarının hesabını vermesini istiyoruz. Tüm demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya ve insan hakları ihlallerine karşı direnmeye çağırıyoruz."

Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik: "Faşizmin maskesi çoktur. Birini atar, birini takar. Devrimci sosyalist basın olarak faşizmin maskesini düşürmek, gerçek yüzünü halklara göstermek, asıl terörü uygulayanların devletin kendisi olduğu gerçeğini açıklamak, böylesi katliamları teşhir etmek, halka doğruları göstermek görevimizdir. Devletin böylesi katliamlarını, devrimcilerin infaz edilmesini lanetleyerek kınıyoruz.

infazlar devrimi bogamayacağı gibi, egemen sınıfların sonlarını da yakınlaştıracaktır."

Grup Yorum Elemanı Kemal Sahir Gurel: "...Düzenin emekçilere yönelik topyekun savaşına karşı bedenlerini siper eden devrimciler, hayatın her alanında savaşı yükselttiyor. Karşılarına çıkan tüm engelleri alt ederek milyonların umudu olmayı sürdüren devrimciler, adaletin ve geleceğin temsilcileri olarak bedel ödüyorlar.

Gerçekler çok çıplak artık. Ya savaşacaksın, ya da bu köhnemiş, adaletsiz ve sefil düzenin sürmesini öyle veya böyle onaylayacaksın."

Çanakkale Devrimci Sol Davası Tutsakları adına Musa Erdem: "Direniş geleneklerimizin ülkemizin bereketli topraklarında dal budak sarması, bir daha kazılıp atılamayacak kadar köklüdür. Direnişlerimizin ustalarını, kavgamızın çıkarsız neferlerini kalbimize gömerek anıyoruz. Bağcılarla bir kez daha onurlandık."

Bir vatandaş ***(Bu mesaj gazetemize telefonla iletilmiştir):*** Ben bir Çerkez'im ve inanmış bir Müslümanım. Bağcılar'daki katliamı telin ediyorum. Biliyoruz ki, bugün size bunu yapanlar, yarın bize de, başkalarına da yapacaklardır. Bağcılar'daki direnişi ilklerimize kadar ürpererek izledik. Onların direnişine saygı duyuyoruz."

Avukat Ali Rıza Dizdar, Mustafa Çoban, Murat Demir, Eren Keskin, Elvan Karagülle ve Sevaral Demirin 4 Ağustos günü direnişin yaşandığı evi inceledikten sonra yayınladıkları raporda: "...Çevre sakinlerince tanınan bazı kişilerin sivil polislerce organize edilen faşistler olduğu saptanmıştır. Olay yerine getirilip Necdet Menzir'in alkışlattırıldığı ve gösteri yaptırıldığı çevre sakinlerince belirtilmiştir. Keza olay yerine gittiğimizde birkaç sivil polisin halkı tahrik ettiği görülmüştür. Olayın sağ yakalama amacı olmaksızın, bilinçli olarak, yaygın söylemiyle 'ölü ele geçirme' operasyonu olduğunu, bilgi, belge, inceleme ve gözlemlerimizden saptamış bulunuyoruz."

Halk düşmanlarının tek "çare"si halkın adaletine teslim olmaktır

Kendilerine yönelik yüzlerce namlunun kuşatması altında iken, "teslim olun" diye bağıran düşmana, "Asıl siz halkın adaletine teslim olun" diye cevap vermişlerdi. Bu sözler, sadece sarsılmaz bir inançla direnme ve çatışma kararlılığını, halka ve yoldaşlarına büyük bir güvenle bağlılığı değil, ama aynı zamanda, vatanseverliğin, ülke halklarını sevmenin ve savaş içinde kendi haklılığına inancın da en üst biçimde ifade edilişini ortaya koyuyordu.

Evet, Bağcılar direnişçileri kararlıydılar, yoldaşlarına bağlıydılar, bunun için teslim olmayı bir an bile düşünmediler. Ve "Asıl siz teslim olun" derken bunların da ötesinde tarihsel bir haklılığın, tarihsel bir meşruluğun temsilcisi olarak konuşuyorlardı..

"Asıl siz teslim olun" çağrısına muhatap olan yüzlerce polis ilk anda bu sözlerdeki anlamı düşünecek durumda değildi. Büyük bir inanç, kararlılık ve fedakarlığın ürünü olan direniş suratlarında bir tokat gibi patlamış, hepsini şaşkına çevirmişti. Naşı! olur da kuşatmaya aldıkları üç kişi kendilerine "Asıl siz teslim olun" diyebilirdi? Yüzlerce polis kime, nasıl teslim olabilirdi?

Direnerek çatışan Devrimci Solcular, şehit düştüklerinde sözlerini tutmuşlardı. "Ölü ele geçirilmişlerdi" ama teslim olmamışlardı. İnançları uğruna ölümü tilili çekerek karşılayanları teslim almak mümkün değildi. "Asıl teslim olması gereken" düşman ise bu çağrının muhatabı olmaya devam ediyordu.

"Teslim Olma'nın Anlamı Neydi?

Sınıfların ve devletlerin belli tarihsel, siyasal ve ekonomik nedenlerle karşı karşıya geldikleri ve çatışma içine girdikleri sınıflar mücadelesi sürecinde "savaş, hasmı iradesini yerine getirmeye zorlayan şiddet hareketidir."

Savaşta ölüm olabilir. Silahsız bir anda esir düşmek olabilir. "Hasmın iradesini yerine getirmeyi" kabul etmek ise teslim olmaktır. Bir savaşçı ölü ya da sağ olarak düşmanın eline düşebilir, bu durum kendi iradesi dışında gelişebilir. Ama düşmana teslim olmak tümüyle kendi iradesine bağlı olan bir tutumdur.

Kendi amaçlarından, savaş hedeflerinden, davasından, mücadelesinden vazgeçmek, hasmın söylediği düşünce ve tavır içine girmek teslim olmak demektir.

Sınıflar mücadelesinin her aşamasında, sömürü düzeninin egemenleri kendilerine başkaldırıanları teslim almak, amaçlarından, düşüncelerinden vazgeçirmek ister. İşkencehanelerde, cezaevlerinde, mahkemelerde, çatışmalarda en ince yöntemlerle, devrimci kişiliği parçalamaya, çözmeye ve yok etmeye çalışır. Devrimci kişiliği yok edemeyip, bu kişiliğin bedenini imha etmek onun yenilgisidir.

Sömürü ve zulüm düzenine karşı başkaldıran devrimciler de, hasımlarını, yani sömürücü sınıfları ve paralı bekçilerini, düzeni sürdürme amaçlarından vazgeçmeye, halka karşı suç işlememeye ve teslim olmaya çağırır. Devrim, halkın özgürlük ve eşitlik isteğinin düşmana kabul ettirildiği, düşmanın sınıf olarak teslim alındığı en üst aşamadır.

Kısacası savaş, savaşan tarafların karşılıklı olarak birbirlerini "teslim almaya" çalıştıkları bir çatışma sürecidir.

Teslim Olması Gerekenler Kimlerdir?

Bu soru şöyle de sorulabilir: iki tarafın çatışmasında karşı tarafın iradesini kabul etmesi kaçınılmaz olan kimdir? Milyonlarca emekçi halk mı, yoksa bir avuç sömürücü ve onların kiralık katiller sürüsü mü? Kim teslim olacaktır? Eninde sonunda teslim olması mutlak olanlar kimlerdir?

Kim vazgeçecek iradesini dayatmaktan? Hangi irade, hangi güç tarihsel ve ideolojik olarak sonunda kazanan olacak?

Emekçi halkın alınteri üzerine saltanat kuran, halkı, yoksulluk içinde yaşamaya mahkum ederken kendileri şatafat içinde yaşayanlar mı kazanacak, yoksa sömürünün ortadan kalktığı, herkesin emeğiyle, onuruyla özgürce yaşadığı bir dünya için savaşanlar mı?

Ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken, emperyalistlerin kuklası olan, ulusal onurumuzu ayaklar altına alanlar mı kazanacak, yoksa ulusların özgür ve bağımsız yaşaması için mücadele edenler mi?

Kürt halkını inkar ve imha etmeye çalışan, bu uğurda Anadolu'yu kan gölüne çevirmekten kaçınmayan, halkları birbirine düşman etmeye çalışanlar mı kazanacak, yoksa halkların dayanışmasını, kardeşliğini ve her halkın özgürce yaşama hakkına sahip olmasını savunanlar mı?

On binlerce insana işkence yapan, zulmeden, binlerce insanı katleden, evleri, köyleri yakan, egemenliklerini bu zorbalık üzerine kuranlar mı kazanacak, yoksa zorbalığa ve zulme karşı isyan bayrağını kaldıran, işkenceci, katliamcı halk düşmanlarından hesap soranlar mı?

Rüşveti, yolsuzluğu, ahlaksızlığı, intiharı, fuhuşu yayanlar mı kazanacak, yoksa bu çürümenin, kokuşmanın karşısına insanlık erdemlerini dikenler mi?

Hiç şüphe yok ki, milyonlarca emekçinin alınteri üzerine saltanat kuran sömürücüler, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekenler, halkları inkar ve imha etme politikası izleyenler, üç-beş kuruşluk maaş için uşaklık yapan işkenceciler, katiller, çürümenin sahipleridirler ve tarihsel olarak kaybetmeye mahkumdurlar. Çünkü, onlar haksızdır. Yaşamları milyonlarca emekçiye zulmetmek, onları sömürmek üzerine kuruludur. Bu yüzden zorba ve zalim olan da onlardır.

işte bu nedenle teslim olması gereken, halkın tarihsel olarak haklı ve meşru davası için savaşan devrimciler değil, sömürü ve zulüm düzeninin egemenleri ve onların paralı uşaklarıdır.

"Asıl Siz Teslim Olun" Çağrısı Egemen Sınıfa ve Tüm Uşaklarınadır.

Bağcılar'da bir Devrimci Sol üssünü kuşatan kiralık katiller sürüsüne "Asıl Sız Teslim Olun" diye çağrı yapan direnişçiler, o an karşılarında bulunan yüzlerce polisin şahsında, aslında tüm bir sınıfa ve uşaklarına sesleniyorlardı.

Böyle bir sesleniş aynı zamanda halkın savaşçısı olmanın meşruiyetine duyulan içten inancın bir ürünüydü. Biliyorlardı ki haklı olan taraf, halkın adaletim savunanlardı, kazanacak olan da...

Bu nedenle bulundukları durum ne olursa olsun, sahip oldukları tarihsel haklılık ve meşruiyet bilinci ile, halk düşmanlarına halkın adaletine teslim olma ve hesap verme çağrısı yaptılar.

Üç kişilik bir devrimci savaş grubu karşısında yüzlerce oldukları halde yine de takviye kuvvet isteyen, giydikleri çelik yeleklerin arkasında bile ölmemek için ter döken, dua eden, aldıkları üç kuruşluk maaş uğruna tetiğe basarak devrimcileri katledenler hangi "iradenin" savunucusu olabilirler? Uğruna ölebilecek kadar savundukları haklı bir dava yoktur. Ellerindeki silahların alınması, ya da maaşlarının kesilmesi onların "teslim olmasına", yaptıkları işten vazgeçmelerine yeter de artar. İşte bu nedenle üç kuruşluk maaş uğruna, halka karşı suç işlemeye devam edenlerdir "Asıl Teslim Olması" gerekenler.

"Halkın adaletinin de uygulanacağı günler gelecektir." Halkın adaleti ğucunu halkın sınıfsız, sömürüsüz bir dünya özleminden, eşit, onurlu ve özgür bir yaşam kurma isteğinden alır. Bu nedenle gücü, en modern silahlarla donatılmış orduların gücünden fazladır.

Halka karşı suç işleyenler, eninde sonunda halkın adaletine hesap verecek, işledikleri suçların hesabı sorulacaktır Halka karşı suç işleyenler için tek kurtuluş yolu halkın adaletine sığınmak, teslim olmak, halktan özür dilemek ve aynı suçu işlemeyeceği güvenini verebilmektir.

Şehitlerimizi sahiplenme geleneği engellemelere rağmen sürüyor

Bağcılar şehitlerinden Özlem Kılıç'ri cenazesi, polisin saldırısına ve 29 kişinin gözaltına alınmasına rağmen Ankara'da törenle toprağa verildi.

Ailesi ve Haklar ve Özgürlükler Platformu temsilcileri ile birlikte İstanbul'dan Ankara'ya getirilen Özlemin cenazesi yol boyunca polis tarafından izlendi. Polis baskı kurarak cenazenin sahiplenilmesini engellemeye çalışıyordu. Ankara'ya 30 km. kala cenaze arabasını ablukaya alan polis, aynı şekilde Karşıyaka Mezarlığı'nı da kuşatarak mezarlığa gelen herkesi üst aramasından geçirip kimlik kontrolü yaptı.

*Polisin tüm çabası darbeci Mehmet Kılıç'tan dolayı yaşanan aile sorununu kullanarak, Özlem'in yoldaşlarının ve devrimcilerin cenazeye katılımını engellemekti... Polis cenazenin bir an önce kaldırılmasını istiyor, cenazeye katılmak isteyen insanlara tehditler savurarak katılımı engellemeye çalışıyordu. Cenazenin mezarlığa gelmesiyle birlikte polis çevredeki insanları gözaltına almaya ve mezarlıktan uzaklaştırmaya başladı. Gözaltına karşı direnen insanları polis: **"Siz Devrimci Solcusunuz, olay çıkarmaya geldiniz, ailesi sizleri istemiyor."** demagojisiyle geriletmeye, provokasyon yaratmaya çalıştı. Polis Özlem'in, darbeci olan amcası Mehmet Kılıç'a karşı gösterdiği tavrı kabullenemeyen ve feodal düşünen bir yakınının tepkisel tavrını kullanıyordu. Oysa Özlem'in babası polisin yanına gelerek **"Ben onları tanıyorum. Özlem'in arkadaşları, cenazemize geldiler, onları bırakın"** diyerek Özlem'in yoldaşlarını sahipleniyordu.*

Polis bu kez babasına yönelerek "Çekil git, yoksa bu cenazeyi sana da kaldırtmayız" diyerek tehditler savurdu. Cenazeye katılmak için gelen ve aralarında Halkın Hukuk Bürosu Stj. avukatlarından Behiç Aşçı, Mücadele gazetesi muhabiri Ali Sinan Çağlar ile Alınteri, Kızıl Bayrak ve Emeğin Bayrağı muhabirlerinin de bulunduğu 29 kişi zorla arabalara bindirilerek gözaltına alındı.

Polisin bütün çabasına rağmen cenaze şehitlerimize yarasır şekilde gerçekleşti. Özlem'in tabutu kızıl bir beze sarılarak karanfillerle uğurlandı. Özlem'in babası onun yoldaşlarının gözaltına alınmasından doğan boşluğu dolduruyor ve Bağcılar'da şehit düşen 3 savaşçı ile birlikte tüm devrim şehitleri için kitleyi saygı duruşuna davet ediyordu.

7 Kişi İşkence Altında

Polisin gözaltına aldığı 29 kişiden 22'si serbest bırakılırken Ankara mu habirimiz Ali Sinan Çağlar, özgür-Der üyeleri Sonay Kahraman, Cihan Şeker, Emeğin Bayrağı muhabiri Çiçek Oltu ile Fatma Yaman, Utku Deniz Sirkeci ve Hüseyin Özbolafın Ankara DAL'da işkence altında olduğu öğrenildi.

Halk Kurtuluş Savaşçıları

Tilililerle uğurlandı

Hüseyin Arslan ve Güner Şar'ın 6 Ağustos günü Sarıgazi'de kaldırılan cenazelerine halkın katılımını ve sahiplenmesini engellemek isteyen polis ve jandarma yoğun bir çaba içerisindeydiler. Cenazeleri toprağa vermek için belirlenen yerin, polisin mezarlık müdürlüklerine yaptığı baskıyla değiştirilmesi geniş bir kesimin cenaze törenine katılmasını engelledi. Buna rağmen Sarıgazi'de toplanan halk, kahvelerde, sokaklarda şehitlerin cenazelerini beklerken, jandarma da Sarıgazi meydanını ve mezarlığını abluka altına aldı. Avukatlar ve ailelerle birlikte Ümraniye Çarşı Camii'ne getirilen şehitler, burada yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra Sarıgazi mezarlığına götürüldüler. Cenazelerin mezarlığa geldiğini öğrenen halk Sarıgazi meydanından kortej oluşturarak mezarlığa doğru "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. "Halkımız Saflara" çağrısına Sarıgazi halkı evlerinden, dükkanlarından çıkarak katılıyordu. Kitle, Bağcılar direnişçilerinin isimlerinin okunmasından sonra hep bir ağızdan haykırıyordu; "Hüseyin...Yaşıyor, Güner.... Yaşıyor" Ve sonra hep birden patlıyordu solgan: "özlem ... Yaşıyor. Şehitlerimiz Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor".

Devrimci Sol Güçler, Sarıgazi halkıyla birlikte devrimci dayanışmanın güzel örneklerini gösteren Partizan çevresinden bir grup ve HADEP Sarıgazi Belde Teşkilatı da korteje katılarak mezarlığa girdiler. Devrimci Sol tutsaklarının, HADEP Sarıgazi Belde Teşkilatı'nın, Devrimci İşçi Hareketi'nin, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun ve çeşitli kurumların gönderdiği çelenkler mezar başlarına konuldu. Şehitlerin resimlerini şehit anaları, aileleri gururla taşıyorlardı. Önce Güner'i verdiler toprağa. Güner'i uğurlarken açılan "Yaşasın Devrimci Sol" pankartı ile birlikte Devrimci Sol bayrağı elden ele dolaştı.

Devrimci İşçi Hareketi "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartıyla, Devrimci Mücadelede Sanatçılar ise "Onlar ki Dünyanın Son Umudu Soyları Tükenmeyen Birer Şahindirler" pankartlarıyla başucundaydılar şehitlerimizin. Liseli Dev-Gençliler "Savaş Sloganlarımız Dilden Dile Dolaşacaksa Ölüm Hoş Geldi Sefa Geldi" diye yazmışlardı pankartlarına. Dev-Genç ise "Güner, And Olsun ki Direnişinizi Zafere Taşıyacağız" pankartıyla selamladı şehitlerini.

Bağcılarda üç Devrimci Sol savaşçı sının yükseklerde tuttuğu bayrak, cenazede yaşlı, genç, kadın, çocuk herkesin elinde dalgalanıyordu. Çocukların daha yükseklerde dalgalandırmak için birbirleriyle yarıştığı kızıl bayraklar geleceğe umudu taşıyordu.

Güner'in ardından Hü-seyin verildi toprağa. Ve toprağa verilirken uğruna şehit düştüğü Devrimci Sol bayrağına sarıldı. Bağcı-lar'da ölümü tilili tilili ve zılgıtlarla uğurluyordu. Güner ve Hüseyin'in mezarlarının yanında Tuzla şehitleri de yatıyordu. Tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada **"Elden ele dolaşıyor bu bayrak. 17 Nisan'larda Sabo'lardan aldık. Sabonun ve Eda'nın 'Cesaretiniz Varsa Gelin' diletmeye** çalıştılar bayrağımızı ve **sahiplendik darbeci ihanet çetesinin onursuz, kalleşçe saldırısı karşısında. Bayrağımıza güvenle daha sıkı sarıldık. Çünkü bizimdi. Parıldayan yıldızıyla, orağıyla, çekiciyle. 4 Ağustos'ta Bağcılar'da dalgalandı. Üç savaşçının elinde ölüme ölümsüzlükle başkaldırma geleneği sürüyordu."** sözlerine sloganlarla cevap verildi.

Hep bir ağızdan söylenen Devrimci Sol ve SDB marşlarının ardından bir kez daha yumruklar kalktı^e söz verildi. "... **Bu uğurda ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa, silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları savaş, zafer ve silah sesleriyle cenazelerimize ağıtlar yakacaksa ÖLÜM HOŞ GELDİ SEFA GELDİ"**

Aydınlar, İHD'liler neredesiniz!

Bu topraklar nasıl umudu büyüten yeni devrimciler yetiştiriyorsa, demokrasicilik oyununa sol maskeli, düzenden kopamayan figüranlar da yetiştiriyor. Proletaryanın aydınlan yeni destanlar yazarken, burjuva, küçük burjuva aydınlan her gün daha fazla siniyor, şekilsizleşiyor, ikiyüzlüleşiyorlar. Emekçi halkla egemen sınıflan birbirinden ayıran uçurum her geçen gün biraz daha derinleşip, aradaki köprüler birer birer atılırken, bu sol maskeli figüranlar hala arada duran köprülerden biri olmaya çalışıyorlar. Düzenden kopuşun hızlandığı bir dönemde düzene tutunarak yürümek isteyenler, için için çürüyorlar, çöküyorlar. Ancak dışlanndaki devrimci-yurtsever, demokrat etiketleriyle insanları kandırmaya çalışıyorlar.

Sığ sularda yaşamak istiyorlar. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de umudu büyütenleri, bu zulme ve sömürü düzenine karşı direnenleri de kendi sahte ve işbirlikçi dünyalanna çağınyorlar. Yani gelin, çürümeye, kokuşmaya, icazete ortak olun diyorlar.

Oysa halkın savaşına sahip çıkan, egemenlerin demokrasi oyununda kendisine düşen figüranlık rolünü reddeden, bunun bedellerim ödeyen nice güzel örnekler var.

Verilebilecek tüm örnekleri cesaretiyle, düzenin nimetlerini teperek onurlu bir aydın olabilmeyi bilen sanatçılardan bilim adamlarına kadar yüzlerce örneği bu figüranlar da bilir kuşkusuz. Galile'den Victor Jara'ya, Nazımdan Beşikçi'ye kadar her birine edebi övgüler düzmekten de geri kalmazlar. Ama kendi tavırlarını, konumlannı aynı ölçülere vurmak işlerine gelmez. İşte bu şekillenmenin sonucundadır ki, ülkemiz aydınlan ve bunların kurduğu kurumlar ise verilebilecek tüm güzel örneklerin tam tersi bir tavır içinde sınıflar mücadelesinin çok gerisinden gelmektedirler. 4 Ağustos'ta Bağcılar'da yükselen direniş, onların bu yüzünü bir kez daha serdi gözler önüne. Bağcılar'da katledilen 3 Devrimci Sol savaşçısının ardından yasak savma türünden birkaç açıklama ve kınamadan başka hiçbir şey yapmadılar. Kendine güvensiz, ürkek, aydın olma misyonundan uzak aydınlarımız ve İHD gibi sınıflar mücadelesinde sözde demokratik bir kurum olarak açıktan bir taraf olmayan, bunun yerine burjuva hümanizmi çerçevesinde, insanlık kavramını içi boş, soyut biçimde ele alan birçok demokrat kurum ete kemiğe bürünmüş bir tepki göstermediler.

Gerçi "Aman birilerinin peşinden gitmeyelim" türünden ipe sapa gelmez kaygılarla düzene yaslananlardan daha farklı bir şey beklemek de safdillik olurdu kuşkusuz.

Bir İHD özelinde örneği çokça yaşanmıştır bunun. Devrimci harekete yönelik hiçbir katliamda kılını kıpırdatmayan bu bürokratik yapı "Oligarşiye mesaj vermek, herkese şirin gözükmek adına", "Her türlü savaşa, her türlü teröre karşıyız" diyerek, rahatlıkla polislerin, fa-şistlerin, halk düşmanlarının da insan hakkın olduğunu savunabümiştir.

Bununla da yetinmemiş, "Anneler Kurultayı"na işkence kurbanlarının ve şehit gerillalann annelerinin yanında, polis ve asker annelerini de çağırmıştır. Morglar devrimcilerin cenazelerinden geçilmezken, devrimci-yurtsever insanlann cenazelerine sahip çıkmayanlar, polis ve asker cenazelerine sahip çıkmaktan söz etmişlerdir.

İdamlara karşı yürüteceği kampanyayı Adnan Menderes'in mezannda başlatma ilkesizliğini gösterenler de onlardır.

Yine İHD'nin düzenlenmesinde etkin rol aldığı "Demokrasi Kurultayı"na mücadeleyi canları ve kanlan pahasına sürdüren devrimci hareketin insanlan çağnlmazken, Türkiye'deki CIA ajanlarının ayaklanna kadar gidilmiş ve kurultaya davet edilmişlerdi. CIA'nın diğer ülkelerde gerçekleştirdiği darbelerde aktif rol alan, ABD Ankara Büyükelçisi Abromovvitz'i kurultaya çağırarak, bundan demokrasi adına yarar ummuşlardır.

Ezilen, baskıya uğrayan Türkiye halklannın yannında olmayan bu insanlar ve onların kuramları, faşizmin demokrasicilik oyununun figüranlandır. Devrimden, devrimcilerin iktidarından büyük bir korku duymaktadırlar. Devrimci harekete düşmanlıktan da bu yüzdendir. Ve işte bu yüzden oligarşinin devrimci harekete yönelttiği saldırılan görmezlikten gelirken, devrimci harekete yönelen komplolarda aktif rol alırlar. Doğrudan düşman saflarına geçerler.

İHD'nin, 12 Temmuz'da, 17 Nisan'da, Adana, Ankara direnişlerinde, en son Bağcılar direnişinde ortalıkta görünmeyen Ercan Kanar gibi "insan haklan patronlan" darbeci komplocu kontrgerilla çocuklarının davalan söz konusu olduğunda, büyük bir hevesle onlann davalanna girer, onlara kol-kanat germek görevini üstlenirler.

Sınıflar mücadelesinin üzerine yükledi ği sorumluluklardan kaçan, düzenden kopamayan, uzlaşma zeminleri arayan ve böyle olduğu için emperyalizm ve burjuvazinin propagandalarıyla öne çıkardığı İHD'nin bugün yaptığı da bu misyona uygun olarak sınıfsal bakış açısından uzak, salt burjuva hümanist bakış açısının damgasını taşıyan, ayaklan havada insan haklan savunuculuğudur. "Hangi insan haklan" sorusunun yanıtı da burjuvacadır onlann kitaplannda.

İHD, her gün ekonomik ve demokratik talepleri için sokağa inen, politikleşen kitlelerin tersine her geçen gün biraz daha gericileşmektedir. Bu yüzden İHD ne olduğunu, neye hizmet ettiğini, neyi savunduğunu bir kez daha düşünmeli ve ona göre hareket etmelidir. Bugün İHD'nin önünde fazla değil, iki yol vardır. Ya devrimcilerin, emekçi halkın egemenlere karşı verdiği savaşın yanında olacaklar, ya da düzene doğru yol alıp, daha çok gericileşecekler. Bunun ara yolu yok.

Evet, bunlar kaçarken dövüşüyor gibi yapıyorlar, korkarken gizlemeye çalışıp cesaret görüntüleri çizziyorlar. Ya sözü öze, ya özü söze uydurmaya çağırıyoruz onlan.

Devrimci adalet size katlanmayacak

5 Ağustos tarihinde Hürriyet gazetesinde Bağcılar direnişini karalayan çirkin bir haber yayınlandı. Hürriyet gazetesinin yalan ve karalamalarla dolu haberine yönelik olarak Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği tarafından bir bildiri yayınlandı. Aşağıda bu bildirinin tam metnini yayınlıyoruz.

Hürriyet gazetesinin de içinde bulunduğu siz bir avuç burjuva basın, kamuoyunun bilincinde yıllardan beri "sahibinin sesi" gibi çok özlü bir ünle anıldınız. Tabii emeğiyle geçinen milyonlarca insan için aşağılık ve onursuz olan bu unvanı gönüllüce kabullendiniz, onurunuza yedirdiniz. Öyle oldu ki bu tanıma "uşaklık", "kiralık kalemler", "medya teröristliği" gibi başka sıfatları da ekleyerek kendi iç dalaşlarınızda da bunu birbirinize karşı itiraf etmekte sakınca görmediniz.

Kimin kredisi bol, haramilik asası kimin elindeyse, yani Türkiye'yi kimler yönetiyorsa sayfalarınız, kalemleriniz onlar için çalışı.

Şimdi Türkiye'yi kontrgerilla yönetiyor ve siz de kontrgerilla basını oldunuz.

Bir avuç parababası ve onların kiralık eşkıyaları için vatan Amerika'da güvenceye alınmış villalar, dolarlardı. Namus Manukyan'dı. Hilton eğlenceleriydi, binde biri ile yüzlerce emekçi aileyi geçindirebilecek bu dolarları onların emeklerinden çalmak, vergiden kaçırmaktı. Onur, ahlak zaten sözlüklerinizden silinmişti. Rahat, huzur ise onar onar, yüzer yüzer katledilmiş halkın ve devrimcilerin cesetleriydi, bombalanan Kürt köyleri, sokaklarda vicdansızca coplanan işçi ve memurlardı; yani kanla yönetilen bir ülkeydi.

Kana ihtiyaçları vardı; ahlaksız, onursuz, halkın hiç değer vermediği işkenceci katilleri kiraladılar. Yalana, alkışa, psikolojik kirletmeye de ihtiyaçları vardı, sizden başka namzet yoktu. "Yalan yazmaya üstünüze yok" diye halkın yakından bildiği sizi, burjuva basını kiraladılar.

Oysa Türkiye'nin ne kontrgerilla çetelerine, ne de kontrgerilla basınına ihtiyacı yoktur.

Bugün TC hükümetleri kontrgerilla hükümetleri, sahibinin sesi gazeteciler de kontrgerilla gazetecileri oldular. Hürriyet gazetesi sayfalarındaki "psikolojik savaş" adına yürütülen ahlak ve beyin kirlenmesinde görevli gazeteciler bunların başında gelmektedir.

Hürriyet gazetesi bir kontrgerilla gazetesidir. Bu gazetenin künyesinde **Sedat Simavi** gazete sahibi, **Nezih Akkutay** yazışleri müdürü olarak geçmektedir, ama halkın ve devrimcilerin belleklerinde bugün tüm sayfalarını vatan, ulus, emek, insani tüm değerlere saldırı ve ihanete ayıran birer halk düşmanıdırlar. Adları bilinen, belli başlı yazar ve muhabirleri MGK ve siyasi polis tarafından yönlendirilen, kan ve yalanla işleyen bu tezgahın parçaları olarak çalışmaktadırlar.

Kontrgerillanın işkenceci katilleri örgütümüze, mücadelemize saldırmak için ne kadar uğraştıysa, Hürriyet gazetesi de o ölçüde uğraştı.

Yıllardan beri hep birlikte örgütümüzün "bitmesi", "yok olması" sevdasıyla yanıp tutuştunuz. Başaramayacağınızı gördünüz, daha da saldırganlasınız. Bizi içten vurmaya çalışan düşman, heveslerinizi yeniden körükledi, ama yine büyük bir hayal kırıklığına uğradınız. Darbeci hainler örgütümüzü ve önderimizi yok edemeyince büyük korkuya kapıldınız. O nedenle içinde yer aldığınız düzenin bütün pisliklerini, ahlaksızlıklarını önderimiz hakkında yalan haber yayınlamak, devrimcilere yakıştırmak için seferber ettiniz. Çünkü silahlarıyla son nefeslerine kadar dövüşürken "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" diye slogan atan genç ve namuslu yürekler, sizin değersiz yüreklerinizi ağzınıza getirdi, paniğe kapıldınız. Çünkü ne kendi soysuz yaşamınıza benzetmeye çalıştığınız önderimizi karalamayı başarabiliyor, ne de "Canımız halka ve devrime armağan olsun" diyerek dövüşen çıkarsız yüreklerin inançlarındaki asaletin zerresiyle boy ölçüşebiliyordunuz.

Ülkenin her karış toprağında olduğu gibi, Bağcılar'da da sizi yenen o devrimci cesareti, vatana ve halka adanmışlığı karalamaya gücünüz yetmedi. Haber başlıklarınıza yine, kırmızı bültenle aradığınız Devrimci Sol önderinin "Avrupa'da iltica istediği ve iki eşle yaşadığı" yalanlarını yazdınız. Yüzlercenize savaş dersi veren üç savaşçımızın şehit bedenlerine dil uzatan manşetler attınız.

Çöküyorsunuz, çürüyorsunuz.

Örgütüyle, önderiyle, savaşçılarıyla karalamaya çalıştığınız insanlar inançlarını kanla yazıyorlar. Ya siz? Sizin holding kasalarınızdan, "polis abi"lerinize yaltaklanmaktan başka hangi inancınız var?

Çıkarsız, sadece ülkemiz özgür olsun, sömürülmesin diye can veren devrimcilere "hiç uğruna" diyorsunuz. Ya sizin sefil yaşamlarınız ne uğruna? Bu daima sorulacaktır.

Örgütümüze, şehitlerimize küfür eden, önderimizi karalamaya yönelik bu tür haberleri yazan ve yayınlayanlar namussuz ve şerefsiz bir avuç vatan ve halk düşmanlarıdırlar.

Hürriyet gazetesinde kontrgerilla muhabirliğine imza atan **Murat Demirel, Murat İde, Veysi Şahin, Hayrettin Karateke, Eren Kayar, Toygun Atilla** isimli polis muhabirler basın meslek onurunu, özgür, namuslu gazeteciliği değil halk düşmanlığını temsil etmektedirler. Kalemlerini emperyalistlere ve kontrgerillaya satmışlardır.

Halk düşmanlığı yapanlar, bunun bedelini ödemek zorundadır. Katliam ve yalan bataklığında ip üstünde oynuyorsunuz. Devrimci adalet size katlanmayacaktır.

Özgür Ülke haberciliğine yeni bir örnek

"Bağcılar'da Katledilen 3 Genç..." Bu başlık üç genç insanın öldürüldüğünü haber veriyor yalnızca. Ne kim olduklarını anlatıyor, ne de yarattıkları direniş destanını. Bu başlığın altındaki haberde de 6.5 saat binlerce mermiye, onlarca bombaya direnen, tililerle, halaylarla, sloganlarla ölümü karşılayanların, faşizmi rezil rüsva etmesi, Menzirin yüzünü sapsarı edip bırakması yok.

"Üç teröristin sonu", "Üç hain ölü ele geçirildi" *yazılı başlıkları biliyoruz. Sahiplerini de. Şaşamıyoruz böyle başlıklara, üzülmüyoruz da. Yalnızca kontrgerilla yazarlarının suç dosyasını kabartıyor bunlar. Yalnızca öfkemizi çoğaltıyor.*

"Bağcılar'da Katledilen 3 Genç..." *başlığı böylesine bir başlık değil kuşkusuz. Çatışma haberini veren* ***"Bağcılar'da Yargısız İnfaz: 3 Ölü"*** *başlığı da böyle değil. "3 genç"in "katledildiğini, bir "infaz" olduğunu kabul eden bir "demokratlık" var bu başlıklarda. Ama hepsi o kadar!.. Direniş olmadığı gibi, katledilenlerin herhangi bir "3 genç" olmadığını, halk savaşçısı olduğunu anlatan bir belirtme de yok. Ve o savaşçıların siyasi kimlikleri de geçmiyor hiçbir başlıkta.*

Bu haberlerin yer aldığı gazete Özgür Ülke. Yani devrimci, demokrat, yurtsever bir gazete. Sormak hakkımız; bu nasıl devrimci, yurtsever gazetecilik?

Bağcılar'da yalnızca bir "yargısız infaz" ya da katliam yaşanmadı. Bağcılar'da yaşanan 3 Devrimci Sol savaşçısının yarattığı bir direniş manifesto-suydu. Böylesine bir direniş karşısında ise devrimci, yurtsever bir gazeteye düşen görev, katliamın teşhirinin yanı sıra, düşman karşısındaki direnişin anlatılmasıdır. Oysa Özgür Olke'de yalnızca bir "yargısız infaz" haberi var.

Katledilen üç genç törenle toprağa verildi

Yargısız infaz bu kez Bağcılar'dayd

Özgür Ülke şehitlerimizin cenaze haberini veriyor; "Sarıgazi Meydanı'nda toplanan kalabalık bir grup" diyerek rakamı es geçiyor. Bu da yetmiyor, "Törene Şar ve Arslan'ın aileleri ve arkadaşları katıldı" diyerek, adeta sıradan bir cenaze merasiminden bahsedercesine yaşananları küçültüyor, önemsizleştiriyor... Aynı şeyi Hürriyet de yapıyor. "250-300 kişilik bir kitle" diyerek küçültüyor.

Söylediğimiz gibi Hürriyet'in yaptığı anlaşılır bir şeydir. Peki Özgür Ülke'nin derdi nedir bu noktada? Neyin kaygısını duyuyor? Bu şanlı direnişin sahiplerinin, şehitlerin kimliklerini neden yalnızca satır aralarına sıkıştırıyor ve neden cenaze töreninin kitlesel yanını göstermiyor?

Oysa Özgür Ülke, örneğin haklıhaksız tüm savaşlara karşı olduğunu belirten, bu yüzden silahlı mücadeleye yani yurtsever ve devrimci hareketlere de karşı olan savaş karşıtlarının en küçük bir açıklamasına dahi sayfalarında genişçe yer ayırıyor. Üç Devrimci Sol savaşçısının yarattığı direniş, düşmana karşı yürütülen savaşta daha mı az önemli ki Özgür Ülke adeta bu direnişe gözlerini kapatıyor. Oysa hayır, şu açık ki, bu direniş tüm Türkiye halklarına umut aşılayan güçtedir.

Özgür Ülke haberciliği pragmatist bir çizgide ilerliyor. Ancak gördüğü, önemsediği noktalar gerçek çıkarları da değil. Yalnızca yurtsever hareketin günübirlik çıkarları habercilik anlayışına egemen olan. Devrimci Sol'un yaratmış olduğu bir direniş yok sayılıyor, küçümseniyor. Çünkü Bağcılar'da şehit düşen üç Kürt genci tüm Türkiye halklarına olduğu gibi, Kürt halkına da bir umut vaat ediyor, alternatif sunuyor. Özgür Ülke yurtsever hareketin çıkarlarını, halkın çıkarlarının önüne geçirdiğinden dolayıdır ki, bazı gerçekleri yok sayma gereğini duyuyor. Bu yüzden de devrimciler nezdinde inandırıcılığını iyice yitiriyor. Mücadeleyi yalnızca yurtsever hareketten ibaret, devlet terörünün de yalnızca Kürt halkına yönelddiğini sanan Özgür Ülke mücadele ve savaş gerçeğinin bir yanına gözlerini kapamamalıdır.

Küfrün ve iftiranın da bir bedeli vardır

Bağcılar direnişi herkesi sarstı. Egemenlerin, ezilenlerin, solun gündemini doldurdu. Her kesim bir şeyler hissetti, söyledi. Bir de kontrgerillanın gazeteleri ve yazarları vardı sahnede.

Halkın, devrimcilerin kanının dökülmesine alkış tutulular manşetlerinde. Kontrgerilla timlerinin üç halk kurtuluş savaşçısını katletmesini "zafer" naralarıyla karşıladılar. Neredeyse tüm duvarları yıkılmış ev sanki yüreklerini ferahlatıyordu onların. Yalan yanlış bilgiler, anlatımlarla süslediler kan içici haberlerini.

Ama onların görevleri yalnız bu kadar değildi. Çünkü, yalanla, yanlışla gizleyemeyecekleri bir şey vardı.

İyi insanların, güzel insanların, emekçilerin yüreğine coşku ve güven salan bir yan vardı bu direnişte.

içinde bulundukları direniş üssünde, kendilerini kuşatan katiller sürüsünün teslim ol çağrılarına "Asıl siz teslim olun" diyerek yanıt veren üç halk kurtuluş savaşçısının yiğitliğini, korkusuzluğunu ve duvara DS yazan büyük inancını hiç kimse gizleyemez, hiç kimse görmezden gelemezdi. "

Küçük bir insanlık kırıntısına sahip olan hiç kimsenin bunlardan etkilenmemesi, *bu* insan yüceliğine saygı duymaması mümkün *değildi.*

Gerçeği gizleyemediler.

Psikolojik savaşın en önemli kürsülerinden biri *Teröristler 6,5 saat çatışmadan sonra son nefeslerini verirken bile hücre evinin duvarlarına kanlarıyla Dev-Sol'un kısaltılmışı olan 'DS' harflerini yazdılar"* diye belirtmek zorunda kaldı. Bir başkası *"Militanlar ölmeden önce kanlarıyla duvara DEV-SOL yazacak kadar inanmış olduklarını ortaya koydular"* demek zorunda kalıyordu.

Evet, mertlikten değil, çaresizliktendi .bu satırlar. Saygı duymuyorlardı, çünkü insanlığın kırıntısı bile yoktu yüreklerinde ve beyinlerinde.

Saygı duymuyorlardı, çünkü direnenler halktı ve onlar halkın, hele direnen bir halkın azılı düşmanıydılar.

Gizleyemedikleri gerçeği, açıkça yalanlarıyla, karalamalarıyla perdelemeye çalıştılar. Kontrgerillanın yazarları, muhabirleri hevesle sarıldılar bu işe.

Bu kez kendi iğrenç burjuva yaşamlarında, kendi bataklıklarında iç içe, oldukları pisliklerini, kendi namussuzluklarını devrimci hareketin üzerine atmaya çalıştılar. Hemen yanındaki sayfalarda çıplak kadın eti pazarlayan, içinde yer aldıkları sosyetenin sevgili değiş tokuşunu, gece kulüplerindeki namussuzluklarını, sapık ilişkilerini "cemiyet haberleri" diye pişkinlikle yayınlayan, birbirlerini **"Rum çocuğu", "piç"** diye çağıran sanki onlar değildi. Cansiperane bir çabayla savunandan düzenlerinin ürettiği hırsızlığı, yolsuzluğu, rüşvet skandallarını gizleyemeyen, üstünü örtemeofriMeri kokuşmuşluğun içinde boğulan sanki onlar değildi. Ve sanki onlar değildi başbakanlarını fahişe yerine koyup Clinton'la "samimi" pozlarda yakalamaya, ABD uşaklığına bir de orospuluk eklemeye çalışan. Bu ülkeyi 6. Filo'nun genelevi haline getirmek için devrimcileri katleden sanki onlar değildi.

Bütün bunları yapanlar hiç utanmadan bu vatanın çiğnenen onuru, kirletilen namu-

su için silah elde savaşanları, ölümün üstüne yürüyen halk kurtuluş savaşçılarını devrimci hareketin önderine çamur atarak kirletmeye çalıştılar. **Ertuğrul Özkök** gibi alçakların, **Oktay Ekşi** gibi devlet makam memurlarının yönetimindeki **Hürriyet** bu pis işte her zamanki gibi başı çekti.**Hürriyet** 5 Ağustos tarihli sayısında "Uyanın artık" manşeti altında devrimci hareketin önderliğine kendi pisliklerini yıkmaya, inkar edemedikleri yiğittiği, yürekliliği ve yüceliği alçakça iftiralarla etkisiz kılmaya çalıştı.

Tereddütsüz bilmeli herkes, bunlar halk düşmanıdır. Görevleri halkı aldatmaktır. Meslekleri MİT'e, parababalarına emperyalizme uşakliktir. Hükümetlerden aldıkları arsalara, kredilere göre "politika" yaparlar. Tüm sütunları satılık, kiralıktır.

Bir bakana, bir polis şefine yaranmak için yapmayacakları şey yoktur. Reziloe, ayyaş, serseri yaşamlarını sürdürebilmek için, bu sömürücü zulüm düzeninin bekası için yazmayacakları iftira yoktur.

Yazdıkları yalan haberleri ispat edemezler. Öyle bir kaygı da duymazlar. Çünkü ahlaktan, namustan, şereften nasiplerini almamışlardır.

Burjuva basının daha çapsız, ilkel örnekleri ise yine vahşi çığlıklarla gözü dönmüşlüklerini ortaya koydular. "Öldürün şu hainleri" manşeti atan **Meydan,** bunu elleriyle "Kurt başı" yapan it sürüsüne "halk" payesi vererek yapıyordu. "Vatan" deyince çek defterlerini, kasalarını, saltanatlarını anlayan bu alçaklar "Vatan hainlerine ölüm" çığlıkları attılar yine. Ve yine hemen hepsi "teröristlerin sonu" diyerek kanlar içindeki Devrimci Sol savaşçılarının üst üste bedenlerini büyük bir "keyifle" sergilemeyi ihmal etmediler. Oğlu ölen bir ananın, Şehriban Arslan'ın "Oğlumla gurur duyuyorum, onun gibi bir evlat daha doğurmak isterim" sözlerine "terörist evlada övgü" diyecek kadar alçaklaşabildiler.

Ancak hiçbir şey onları içinde oldukları bataktan kurtarmaya yetmedi, yetmeyecek. Ve artık her şeyin bir bedeli olduğu gibi alçaklığın, namussuzluğun, küfrün ve hakaretin de bir bedeli var. Devrimci harekete saldırıp "gazetecî" kartıyla ip üstünde cambazlık yapılamayacağı günler çok uzak değil.

Kontrgerillanın Hürriyet' teki ka!emşörleri

MURAT DEMİREL

Uzun süre Milliyet gazetesinde geceli gündüzlü çalıştıktan sonra Hürriyet gazetesine geçti. Daha ortaokul çağlarında iken Bakırköy'de oturduğu mahalledeki evlerin kurşun aksamlarını çalarak sattığını, hoşuna giden spor ayakkabıları çalıp giyerek arkadaşları önünde dolaştığını övünerek anlatmasına bakılırsa, Murat Demirel'dekı ahlaki bozukluğun kökleri çocukluğuna dayanıyor.

Ancak Demirel orada kalmamış, yaşı büyüdükçe ahlaksızlığını da büyütmeyi başarmıştır! Basında kendi beyni ve yüreğiyle bir baltaya sap olamayacağını erken anladığı için, bu ahlaki bozukluğu bir adım daha ileri götürmüş, işkencecilerle can-ciğer olup çıkmıştır. Ondaki parlak geleceği gören işkencecilerin de teşviki ile kendisine "uzmanlık alanı" olarak Devrimci Sol'u seçmiştir. Bu nedenle operasyonlardan yayınlanan bildirilere kadar hemen her şeyi özel olarak izlemektedir. Yine işkenceci ahilerinin de katkısıyla kendisine özel arşiv hazırlamıştır. İlişkileri sayesinde Gayrettepe'nin işkencehanelerine, hücrelerine rahatça girip çıkabilmektedir. 12 Temmuz sonrasında gözaltına alınan insanlar, Murat Demirel'in hücrelerin mazgallarını açarak içeri baktığına tanıktır. Murat Demirel'in bir marifeti de İstanbul Güvenlik ve Adliye Muhabirleri Derneği (İGAM)'nin kurulmasında elebaşı olmasıdır. Basında konumlandırılan bu kontrgerilla çekirdeğinin diğer üyeleri gibi bir halk düşmanıdır. Suçları nedeniyle birçok kez uyarılmış, bu nedenle beline silah takıp "ahilerinin gölgesinden çıkmaz olmuştur.

MURAT İDE

Yakın bir geçmişe kadar demokrat bir insan olarak kendisini gösteren Murat İde, uzun süre Günaydın gazetesinde çalıştı. Hatta bir süre siyasi bir çevreye yakınlığı ile biliniyordu. Bu yüzden basında güvenilir bir kişi olarak birçok eylemi izleme imkanı bulmuştu. Ancak burjuva basının çarklarına uyum sağlamakta gecikmedi. Günaydın gazetesinde yaptığı "dişi militanlar" haberi polis ağızıyla yazılmış ilk haberlerindendi. Bu gidişat içerisinde yaptığı haberler peş peşe gelmeye başladı. Babıali'nin kaşarlanmış polis uşaklarından Alaaddin Demirtaş ile kurduğu iyi ilişki sayesinde Hürriyet gazetesine geçti. Artık ide için önemli olan ne pahasına olursa olsun çanak yalayıcılığı olan işini ve cebindeki "gazeteci" kimliğini korumaktı. Bu nedenle altına imzasını attığı haberlerde ne yazdığının bile kıymeti yoktu. Böyle tepe taklak yuvarlanırken atılan imzaların yararları kadar zararları, tatlı yanları kadar acıları da getirebileceğini ve her şeyin bir bedeli olduğunu hesaplayamadı. Bu hesapsızlık ile düştüğü çukurda debelenmeye devam ediyor. Elbette bunu yapmakta özgür! Ama her özgürlük gibi küfür özgürlüğü de bedel ister.

EREN KAYAR

Silik ve korkak kişiliği yüzünden hiçbir zaman Emin ve Murat Demirel kadar ön plana çıkmadı. O da şube muhabirliği yapmasına rağmen sinsice çalışmaya özen gösterdi. Sadece polis açıklamaları ve "polis ahilerinin" önüne attığı kırıntılarla yetindi. Zaten onun için de önemli olan ara sıra bir köşede imzasının çıkmasıydı. Tüm bunların ötesinde gününü arkadaşları ile birlikte porno film izleyerek geçirir. Kişiliksizlik ahlaksızlıkla, ahlaksızlık namussuzlukla harmanlanmış ve ortaya Eren Kayar çıkmıştır, imza merakı onun da başını yemeye aday bir alışkanlığı olduğu halde, bundan vazgeçme niyetinde değildir Sinsilik de bir işe yaramadığına göre Kayar "olmak ya da olmamak" üzerine düşünmeye başlamalıdır.

bir kontrgerilla çocuğudur. Devrimcileri küfretmeden önce '68'lerden söz edip Deniz'leri, Che'yi anmayı ihmal etmez. Devrimci mücadeleyi '68'de başladı sanmakta, o sıra öğrenci olduğu için uzaktan gördüğü devrimcileri biliyor, tanıyormuş, onları anlıyormuş numarasına yatmaktadır. Özal'ın telefonlarıyla köşe yazarak adını duyurmuş, köşke yakınlığından dolayı "Özkök" yerine kamuoyunda soysuzluk ve uşaklık anlamına gelen "Özköşk" adı kullanılarak taltif edilmiştir.

17 Nisan sonrası sivil faşist polis mizansenine ve Menzir'in "Çok iyi bir hava yakaladık. Hükümetin desteği tam. Parlamento arkamızda. Basın desteğimiz var. Ama en önemlisi halkın desteği var. Biz bu işi bitirmeye kararlıyız ve bizi kararımızdan çevirecek hiçbir engel yok." sözlerine dayanarak biraz da o hava basmış ve her konuda didiştikleri SABAH'ın "Hava Bin Beş Yüz" manşetini tamamlayan "Bir Millet Uyanıyor" başlığını kullanmıştı. Son aylarda Yeni Milliyetçilik" adı altında sivil faşist hareketi parlatma operasyonuna katılarak "Türkeş'in değiştiğini" ilan etti. Yazdıklarına, yazdırdıklarına inandığını sanmıyoruz. Ama onun sorunu inandıklarını yazmak değil, halkın inanmasını istediği şeyleri yazmak, yazdırmaktır. Bu yalan, çarpıtma ve demagoji demektir. Bunlar ise halka manşetler aracılığıyla sıkılan psikolojik savaş kurşunlarıdır. Tüm medya teröristleri gibi işi "demokrasi" dekoru emekçi halklara karşı kontgerilla yürütmek ve "özel güvenlik bazen etkin şekilde kullanmaktır. O bir halk düşmanıdır.

SAVAŞIN, DİRENİŞİN, GELECEĞİN ADI

Devrimci Sol kurtuluşun adıdır

"Bunlar Bizimkiler"...

Bağcılarda yeni bir destanın yaratıldığı gecenin ilk saatlerinde bir genç böyle diyordu ahizenin ucunda: "Silah seslerinden sloganlar duyulmuyor. Direnişe bakılırsa... bizimkiler." Hiçbir şey belli değildir henüz, direnenlerin ne kendi isimleri, ne de örgütlerinin ismi yoktur ortada. Ama genç böyle düşünür yine de... Bunlar bizimkilerdir.

TV ekranlarında spiker bir eylemin haberini okuyor. Belli ki hoşnut değil okuduğu haberden... Basının, TV'nin patronları birkaç gün önce yine uyanılmışlardır kontrgerilla şefleri tarafından. "Propaganda olmasın" diye eylemi üstlenen örgütün adı belirtilmez haberde. Ekranın karşısında oturan cezaevindeki bir tutsak, hedefin niteliğine, eylemin biçimine bakar ve "Bu Devrimci Sol'un işidir" ya da "değildir" der. İçeride, dışarıda binlerce insan da aynı tahmini yapar.

Her şeye rağmen karartılamayan bir netlik, her şeye rağmen çarprtılamayan bir kimliktir Devrimci Sol.

"Bunlar bizimkilerdir."

"Bu Devrimci Sol'un işidir"... Bunları dedirtebilmenin derin ideolojik, politik, ahlaki kökenleri vardır.

Ükemizde yalnız Devrimci Sol'un "hücre evleri" bâsılmıyor. Polisle, özel timlerle yalnız Devrimci Sol'cular karşı karşıya kalmıyor. Ama kuşatıldığında yainiz Devrimci Solcuların üslendikleri evlerin pencerelerinden dalgalanıyor bayraklar. Yalnız Devrimci Solcuların üslendikleri evlerin duvarlarında kanla yazılı bir inancın adı görülüyor.

Niye? Düşünül- meli...

İstisnaları var, saygı duyuyoruz ve tarihimizin bir parçası sayıyoruz bun- lan da. Çünkü bu gelenek bir siyasi çizgiyle özdeşleşmiştir artık bu ülkede, Bu çizginin savaşçılarında ete-kemiğe bürünmüş, onlarca savaşçısının şehit düşmesiyle kökleşmiştir.

Hüseyin, Güner ve Özlem... Gençtiler. Ortalıkta sosyalistim diye, komünistim diye salınan yüzlercesinden daha az okumuşlardı belki Marks'ı ve Lenin'i. Devrimci sıfatını, bir örgütün kimliğini taşıdıkları zaman dilimi onlara göre çok kısaydı belki. Ama bir başka farkları daha vardı onların; onlar devrime gerçekten inanıyorlardı. İnanıyorlar ve halka, devrime, devrimci harekete, onun önderliğine güveniyorlardı. Yaptığını savunan, savunduğunu yapan bir siyasi geleneğin "özü sözü bir" savaşçılarıydılar onlar.

Direnişleri kahramancaydı. Kimse tartışmıyor bunu, saygı duyuyor. Ama kişisel bir kahramanlık da değildir onlarınki. Gerçek anlamını ve misyonunu inandıkları ve güvendikleri siyasi anlayışta bulan bir kahramanlıktı. Onlar Devrimci Sol savaşçılarıydılar.

İşte bu çizgiden, bu gelenekten dolayı, **Devrimci Sol her koşulda direnmenin, düşmanla cepheden savaşmanın adıdır.**

Devrimle karşı-devrim, emperyalizmle halklar, emperyalizmle sosyalizm karşı karşıya geldiğinde hiçbir tereddüte yer olmamıştır bu çizgide. Kılı kırk yaran, koşulların olumsuzluğu üzerine, "olmaz"lar üzerine matematik hesaplar yapan oportünizmin tersine, en açık, en çıplak haliyle devrimin, halkların, sosyalizmin safında yer alınmıştır.

ölüm Orucu vardır bu geleneğin mayasında. "Kitle hazır değil", "Dışarıda eylemi duyuracak örgütlülük yok" diye bin dereden su getirilirken, kah teslimiyetin, kah kıyısından köşesinden "direnme"nin teorileri yapılırken, devrimci hareket her koşulda direnmenin bilinciyle, cepheden karşısına çıkmıştır düşmanın.

Ne Ölüm Orucunda, ne sonrasında, önderleri, kadroları, savaşçıları direnmenin ve ölümü kucaklamanın gerekli olduğu yerde "Ben hareketime lazımım" kaçışı içinde olmadılar. Önderleri ve kadroları düşmanla cepheden savaşın da en önündedirler.

Devrimci Sol kendisini Türkiye devrimine adamış devrimcilerin örgütüdür.

Siyasi arenaya çıkışından bu yana faşizme karşı mücadelenin gü- cü, halklarımızın anti-emperyalist mücadelesinin bayrağı olmuştur.

Gençtir ama yeni değildir.

Ülkemiz sınıflar mücadelesinde silahlı, silahsız yüzlerce direnişin örgütleyicisidir Devrimci Sol.

Binlerce grevin, işgalin, yürüyüşün, mitingin, yasalyasadışı gösterinin önderidir.

Hüseyin'ler, Günerler, Özlem'ler ilk değildir bu yüzden.

Direnişi bayraklaştıran, direnişi gelenekselleştiren Devrimci Sol'un Merkez Komite üyeleri Niyazi'lerin, Sinan'ların, Sabo'ların yoldaşlarıydılar onlar. Esma'ların, Nurhayat'ların, Recai'lerin yoldaşlarıydılar.

Ve onların da öncesi vardı.

Maltepe'de, Kızıldere'de teslim olmama şianyla ülkemiz sınıflar mücadelesine devrimin yoluyla birlikte yeni bir devrimci ruhu da armağan eden Cevahir'lerin, Mahir'lerin yoldaşlarıydılar. Türkiye halkları "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik." kararlılığına şahit olmuştu ilk kez Kızıldere'de.

Ve onların, onların da öncesi vardı.

"Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan." diyen Pir Sultan'la aynı kökten geliyorlardı. Bedrettin'lerle, yenilirken dahi *"sonuna kadar dövüşeceğiz"* diyebilen "hakikat savaşçıları" Börklüce'lerle uzak değildi onlar.

Bağcılar'da umudun bayrağını dalgalandıran Halk Kurtuluş Savaşçılarının sloganları, şiarları, kan bedeli direnişleri yüzyıllardan günümüze uzanan İshak'ça bir seslenişin yankısıdır:

"Ok yayından kılıç kından
çıkmalı yeri gelince
tuzlu terden kızıl kandan
akmalı yeri gelince."

Bu hareketin kökü Selçuklu'dan Osmanlı'ya, beyler, ağalar, paşalar sultasından TC'ye kadar zalimin zulmüne ayaklanan, Anadolu toprağını kanıyla sulayan yoksul halkın isyanlarına uzanır.

Devrimci Sol'la dal budak salmıştır bu kök. Bugün Devrimci Sol'la filizlenmektedir.

*"Yarin yanağından gayn her yerde, her şeyde, hep beraber"*diyebilmenin özlemini yüzyıllardan bugüne taşımıştır.

Oligarşi Bağcılar direnişinin ardından, önderliğe alçakça saldırdı. Çünkü önderliğin savaşan bir örgüt için ne anlama geldiğini biliyordu. Çünkü önderlik de Bağcılar direnişindeydi...

Halklarımızın kurtuluş özleminin adıdır Devrimci Sol.

Halka, kurtuluşa ve sosyalizme duyulan inancın adıdır.

Cuntalar bir karabasan gibi çöker ülkenin üstüne. Yılgınlık, karamsarlık kol gezmeye başlar sokaklarda. "En kitleselinden, "en solcu"suna çekilirler mücadele arenasından. Arayışlar başlar hemen. Yeni keşifler yapılır. Uzlaşmanın kulvarlarında yol alırlar hızla. Ve bu yol onları, isteseler de istemeseler de teslimiyete götürür.

Devrimci Sol direnmeyi seçer her şeye rağmen. Kadroları, savaşçıları, bağları kopmuş da olsa direnmeyi seçerler. Bilirler, yenilgiyi önlemek ya da yenile yenile yenmeyi öğrenmek buradan geçer. İşte bu yüzdendir, Devrimci Sol her baskı döneminin ardından kitlelerle daha derin bağlar kurarak, yeniden filizlenerek kucaklamıştır mücadeleyi.

Tek bir yaprağın kımıldamadığı koşullarda bile halka inancını yitirmeyen bir politik şekilleniştir bu. Sosyalist ülkelerin bir bir kapitalizmin çirkefine yuvarlandığı noktada sosyalizme inancını yitirmeyen bir şekilleniştir. Geçici olumsuzluklar tarihsel perspektifini karartmaz onun.

Ve bundan dolayı ideolojisinde, politikasında, taktiklerinde sağa-sola yalpalamaktan uzak olmuştur Devrimci Sol.

"Yaşasın"ları, "kahrolsun"ları günü birlik değişmemiştir. Devrimci Sol'un ideolojik siyasi çizgisindeki tutarlılıkla, direnme çizgisindeki kararlılık, olması gerektiği gibi birbirini bütünlemiştir.

Bu bütünlüğüyle siyasi ahlakın ülkemizdeki temsilcisi olmuştur Devrimci Sol. Halka, kadrolarına karşı açıklığıyla, halka zarar vermeyi kesin olarak reddeden eylem anlayışıyla, profesyonel devrimciliğin yozlaştırılması-na ilkeleri, kurallarıyla karşı koyuşuyla, halkımızın temiz geleneklerini sahiplenmesiyle, namusu, dürüstlüğü yüceltmesiyle, kimsenin dil uzatamayacağı bir saflığı devrimci insanın kişiliği haline getirmiştir. Bu çizgiden sapmaları bünyesi kaldırmaz. Kendi içinde ortaya çıkan zaaflarla, suçlarla uzlaşmayı değil, hesaplaşmayı yeğler. Çünkü bilir ki arınmak, temiz kalmak ancak böyle mümkündür. Oligarşiye karşı olduğu kadar, iç düşmana karşı da uzlaşmazdır. Çünkü savaş bir bütündür.

Devrimci Sol bugün her şeye ve herkese rağmen ayaktadır.

Baskı ve teröre, tüm demagojilere ve iftiralara rağmen, son dört yıl içinde, önder kadroları da dahil yüze yakın şehit vermesine rağmen, ihanetlerin en koyusu, en iğrenciyle karşı karşıya kalmasına rağmen ayaktadır.

Devrimci Sol sınıflar mücadelesinin her alanındadır. Gençliği küçümseyen, köylülüğü yok sayan, ya da tersinden işçi sınıfını beğenmeyen her türlü seçkinci, işçici, marjinal yaklaşım ondan uzaktır. Devrimci Sol bir halk hareketidir. Gücü, yok edilemezliği de buradan gelir.

Ülkenin her köşesi bir savaş alanıdır Devrimci Sol'un strateji ve taktiklerinde. Şehirlerin ya da dağların, kolay ya da daha zor olması değil, halkın çıkarları ve savaşın gereklerdir bunu belirleyen. Kürdistan'la Trakya, Karadeniz'le Ege aynı vatan toprağıdır Devrimci Sol için. Pek çok alanda ilk olmanın bedelini gözaltılar, işkenceler, tutuklanmalar ve şehitlerle ödemiştir. Devrimin, özgürlüğün bedelidir bunlar. Devrimci Sol açıkça ortaya koyar ki bu bedeli ödemeyi göze almadan devrimci bir örgüt olunamaz, devrim mücadelesinin önderliğine soyunulamaz.

Devrimci Sol önderliğiyle, kadro ve taraftarlarıyla bu bedeli ödeyerek kanıtlamıştır kendini. Bu güveni vererek, umudun, kurtuluşun, geleceğin adı olmuştur.

Bağcılar'da üç savaşçının, halkımızın üç yiğit evladının bedenleriyle ödenen bedel yeni bir çağrıdır emekçi halka. Savaş çağrısı, Devrimci Sol saflarına katılma çağrısıdır.

Yokluk, yoksulluk diz boyuyken, zulüm günlük yaşamımızdan bir an bile eksik olmazken emekçi halk çaresiz değildir. Bağcılar'da duvara kanla yazılan işte bu çarenin adıdır.

BIZ ÖLÜMÜ TILILILERLE KARŞILARIZ

Em Mirinê Ji Bi Tililiyan Pêşwazdikin

Maltepe'den Arnavutköy'e, Kızıldere'den 12 Temmuz'a, Küreçik'ten 17 Nisan fırtınasına, oradan Adana'ya, Ankara'ya, Der-sim'e, Karadeniz dağlarına uzanan zulmün Önünde diz çökmek-tense ölümü kucaklamayı yeğ tutan bir orduyla sürdürüyoruz devrim yürüyüşünü. Kan dökülerek, can verilerek yaşatılan bu gelenek, Devrimci Sol savaşçısı olma ruhunu biçimlendirmiş, devrime sonsuz bağlılığın, sosyalizme derin inancın ifadesi olmuştur.

Kökümüz bu geleneğin içinde Mahirlerden Pir Sultan'lara, Seyit Rıza'dan Kavva'ya uzanan tarihin içindedir. Romali köle gladyatörlerin, Spartaküs'ün insanlık isteyen sesi yüreğimizde, Paris komünarlarının barikatlarından yükselen 'Yaşasın Komün" haykırışları kulaklarımızdadır. Ebre ırmağını kanlarıyla boyayan İspanyol Kızıl Tugayları'nın onlarca dilden "Yaşasın Cumhuriyetçi İspanya" sloganları bilincimizde, çarpışarak Stalingrad'ı sokak sokak, oda oda savunan ve faşizmi inine kadar kovalayıp, Berlin'i zapteden Kızıl Ordu'nun **"Komünistler Öne!"** komutu dilimizdedir. "Ya **Özgür Vatan, Ya Ölüm"** diye haykıran Latin Amerikalı devrimcilerin soluğu vardır sesimizde.

Bu ses yargılanmıştır vatanımızın dört bir yanında.

1988'de gelen bir günün sabahının ilk ağartılarında Öztürk Acarl ve Salih Kul vardır. 1 Mayıs '88'in arifesinde bir gecekonduda direnerek şehit düşerler. Gelenekte bir halka olurlar.

Geleneklerinin gücüyle, kararlılığıyla sıyrılıp gelir devrimci hareket. Ve yeni gelenekler ekler gelenklerine. Bir atılıma dönüşür günler. İşkenceciler, halk düşmanları sığınacak liman, saklanacak delik aramaktadırlar artık. Çünkü halkın adaletinin soluğudur enselerinde hissettikleri.

Savaş büyür. Devrim, karşı-devrimle gelişir. Kavga şiddetlenir.

Çatışma açıktır şimdi.

Şehitlerimizle büyür kavga. Şehitlerimizle kızıllaşır bayrak. Şehitlerimizle manifestoya dönüşür gelenekler.

Faruk'lar, Olcay'lar İzmir'de kuşatıldıklarında yeni bir direniş kalesi örerler Ege'nin kalbine.

Perihan Demirer, Haziran "91 'de bulunduğu üste tek basınadır, kuşatanlar yüzlerce. Teslim olmaz, çatışır ve şehit düşer. Bir başına olmak değildir mesele, milyonları ve devrimci hareketi yanında duyabilmektir.

Ve çok geçmeden 12 Temmuz'la sarsılır İstanbul. Kenti sarsan yalnızca atılan bombalar değil, Devrimci Sol önderlerinin, savaşçılarının teslim olmamayı, devrimci hareketin bu geleneğini haykıran sloganlarıdır.

Evleri, işyerleri basılır. Aman dileyen tek bir kişi bulamazlar karşılarında.

12 Temmuz oligarşiye ve emperyalizme karşı sürdürdüğümüz 20 küsur yıllık savaşta uğradığımız ilk katliam değildi. Biz, işkencehanelerde, zindanlarda, sokaklarda, evlerde, dağlarda defalarca tanımıştık ölümü. Tanımış ve gözümüze kestirmiştik. Ve yendik onu.

Gelenek , bir daha sökülmemecesine kök salmıştı halk kurtuluş savaşçılarının yüreğinde.

17 Nisan'da Çiftehavuzlar'dâ geleneğimizin ölüme ve oligarşiye karşı zaferinin ilanı vardı.

"Merhaba, ben Sabahat Karataş, evimizi sarmış durumdalar. 30 dakika oldu. Ben ve iki yoldaşım varız. Yarım saattir oyalıyoruz. Tüm belgeleri yaktık. Bir çöp bile bırakmadık. Biraz sonra ateş etmeye başlarlar. Çatışacağız."

Gökyüzünde orak-çekiçli yıldızı dalgalandırıp, su gibi, ekmek gibi, "bir Devrimci Sol savaşçısına yaraşır gibi" çatışmak! "Ellerimizde silahlarımız, dilimizde sloganlarımızla ölümü gülerek karşılamak!"

Bir "istisna" değildi hiçbiri. Devrimci hareket tarihi yazıyordu. Geleceği kuruyordu direnişin destanlarıyla.

İddialı olmak pratikte kanıtlamayı gerektiriyordu. Türkiye halklarına önderlik etmek, devrim yapmak, devrimci halk iktidarını kurmak! Evet, devrimci hareket iddialıydı, başaracaktı. Gelenekleri bu geleceğin temeliydi.

Esma olmak, Sıddık olmak, Güven olmak ve bir sopan bile olmadan direnip, inancın namusuna yüreğini sürerek vurmak düşmanı... Tarihin kaydettiği en güçlü silahla, damarlarından akan kanla duvara umudun adını yazmak! Devrimin tarihi kanla yazılıyordu Adana'da.

Vehbi olmak, Nurten olmak, Eyüphan olmak, Nurhayat olmak, Arslan olmak ve Adana'daki yoldaşlarını kıskanırcasına tekrarlamak umudun, inancın ve cesaretin adını! Direnişin üssü Ankara'ydı bu kez. İşkenceciler evin duvarında inancın gücünü, SDB'lerin ve devrimci hareketin yenilmezliğini ilk kez bu kadar yakından gördüler ve ürperdiler.

Bahçelievler|deyiz bu kez, istanbul'da. Avni olmak, Recai olmak, İbrahim olmak ve "Devrimci Sol'cular Teslim Olmaz" sloganıyla tarihe yazılmak! Yalnızca iki silahları vardır. Tek bir kurşunlarını bile esirgemezler düşmandan. Ve son nefeslerine kadar, son kurşunlarına kadar andını gerçeğe dönüştürerek katılırlar şehitler kervanımıza. Gelenek sloganlaşmıştır artık. Devrimci Sol'la özdeşleşmiştir.

Kayhan'lar, İsmail'ler, Makbule'ler, Erol'larla büyür, güçlenir, çelikleşir gelenek.

Çelikleşen yalnızca gelenek değildir, Devrimci Sol inancı, Devrimci Sol'a duyulan güven çelikleşir onlarla.

Ve Şerafettin'ler Malatya'nın kırlarında Kaleşnikof tarakalarıyla selamlarlar geleneği. Kuşatılırlar, saatlerce sürer çatışma. Oligarşinin her "teslim ol" çağrısının yanıtını mermileriyle verirler.

Dersim'de 12'lerle, 3'lerle, 5'lerle büyür gelenek. Dağlar da tanışır artık Devrimci Sol kararlılığı ve inanmışlığıyla. Tarık'lar Toros'larda, Bahattin'ler, Yücel'ler Karadeniz'de, Nihat'lar, Gülnaz'lar, Murat'lar, Osman'lar Sivas dağlarında yenerler ölümü. Onları katlederken yenilgiyi tadar düşman.

Kanla yazılan tarih, Bağcılarda yeni bir sayfaya açılır. Toprağa akan kan, duvara yazılan kan özgürlüğün bedeli olarak ödenir. Güç, bedel ödemektir. Bedel ödemek, savaş gelenekleri yaratmaktır. Savaşmak, savaş gelenekleri yaratmak devrime yürümektir.

Devrimci Sol savaşçılarını ölüme bir soluk kalsa da yalnız bırakmayan, onları düşman orduları içinde sonsuz bir güçle donatıp, cellat sürülerine meydan okumalarını sağlayan, onları baş edilmez ve yıkılmaz kılan onların sadece toplumsal gerçekleri biliyor olmaları değildir. Elbette, onlar çarpık kapitalizmin emekçi halklara ne getirip, ne götürdüğünü, insanı nasıl soysuzlaştırdığını biliyor, çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu görüyorlar. Ancak onlar, bilmekten, görmekten, anlamaktan gelen bir gücün ötesinde, çok daha büyük bir güce sahipler. Halka, harekete ve devrime inanıyorlar. İnanıyorlar ki, halklar özgür olacak. İnanıyorlar ki, insanı soysuzlaştıran bu zulüm düzeni ergeç yıkılacak, emek özgürleşecektir. İnanıyorlar ki insan, ancak sosyalizmle insan olacaktır. Biliyor ve inanıyorlar. Biliyorlar ve inanıyorlar ki Devrimci Sol bunun teminatıdır."

Kanlarının son damlasını duvarlara "Devrimci Sol" yazmak için feda etmeleri bundandır. Makineli ateşi altında gökyüzüne emekçilerin orak-çekiçli yıldızını asmaları bundandır. Bir halaya girer gibi, tilili çekip kurşun yakmaları, bir mitinge gider gibi kuşatmaları dalga dalga marşlarla, sloganlarla, kurtuluş türküleriyle yanıp çıkmaları bundandır.

Direnmek, soysuzlar önünde boyun eğmemek, bildiğinden dönmemek ancak bu şekilde bir yaşam biçimi haline getirilecektir. Yüzyılların ezilmişliği, edilgenliği, kendine güvensizliği, korkaklığı, ancak böyle kırılacaktır. Türkiye halklarının güçlüye, zalime boyun eğişi kabullendiği kader ancak böyle değiştirilecektir. İşçinin, emekçinin, yoksul köylülerin öne eğilen başlarını kaldırmak için yeni Pir Sultan'lara, yeni Baba İshak'lara, yeni Kavva'lara ihtiyacı vardır. Mahir'lerde, Deniz'lerde, Kaypakkaya'larda yeşeren, Niyazi'lerde.Sinan'larda, Sabo'larda, Recai'lerde, Güner'lerde dal budak salan bu gelenek, bugün daha da büyütülmelidir.

İstanbul, Maltepe-1972

İstanbul, Çiftehavuzlar-1992

Ankara-1992

İstanbul, Bağcılar-1994

DEP'liler mahkeme kürsüsünü kullanamadılar

Halkın "vekili" böyle olunmaz!

Halk adına konuşma ve halkın taleplerinin sözcüsü olma sorumluluğunu üstlenmek, nerede ve hangi koşullarda olursa olsun halkın mücadelesinin meşruluğuna duyulan sarsılmaz inançla, bu mücadelenin gereklerine uygun hareket etmeyi zorunlu kılar. DEPii milletvekilleri mahkemede halk adına, halka karşı işlenen suçların hesabını sormak yerine, kendilerini kurtarmaya çalışan tutumları ile, halkın gerçek "sözcüsü" olma konumundan uzakta olduklarını gösterdiler.

DEP'li milletvekillerinin parlamentodan dışlanarak tutuklanmaları ve yargı önüne çıkarılmaları, Kürt halkının sesini kesme politikasının parçalarından biriydi. Oligarşi, parlamentoda ya da parlamento dışında en ufak demokratik muhalefet sesine bile tahammül edemez hale gelmiş ve tüm demokratik kurumlara, derneklere, sosyalist basına saldırdığı gibi, DEP'i de tasfiye etme çabası içine girmişti. Bu nedenle DEP'li milletvekillerinin yargılanması, oligarşinin saldırılarına cevap vermek için bulunmaz bir fırsat doğurmuştu. Mahkeme kürsüsü, yargılananların düzeni yargıladığı bir kürsüye dönüştürülebilirdi.

Dokunulmazlıklarının kaldırılması, apar topar gözaltına alınmaları, milletvekili oldukları halde "konuşma" yaptıkları için haklarında soruşturma açılması ve en son uyduruk kanıtlara dayalı bir iddiname ile yargı önüne çıkarılmaları, vb. uygulamalar, düzenin siyasi ve hukuki yapısının çürümüşlüğünü, gayri meşruluğunu göstermek için yetip de artıyordu. Mahkeme kürsüsü, bu çürümüşlüğü teşhir etmenin yeri olabilirdi. Dahası, bu kadarla da kalınmaz, Kürt halkına karşı işlenen suçların, inkarcı politikaların, işkence ve katliamların, köy yakma ve boşaltmaların da hesabının sorulacağı tarihsel bir hesaplaşma alanına dönüştürülebilirdi. Böyle bir hesaplaşma beklentisi içinde olan iç ve dış kamuoyu ve basın, bu nedenle duruşmalara yoğun ilgi gösterdi. Kamuoyunun yoğun İlgisi, DEP'li milletvekillerinin yargılayanlardan hesap sorma koşullarını daha da elverişli hale getirmişti. Ama olmadı...

DEP'li milletvekilleri ne kendilerine yapılan hukukdışı, gayri meşru muameleyi teşhir edebildiler, ne de Kürt halkına karşı işlenen suçların hesabını sorabildiler. Sadece uydurma kanıtlara dayalı iddianamede yer alan suçlamalara cevap vererek, kendilerini kurtarmaya çalıştılar.

Hesap Sormak Yerine Hesap Verdiler

5 Ağustos Cuma günkü duruşmada ilk sözü alan Ahmet Türk, tek tek suçlamalara yanıt verdikten sonra, "Siyasi bir davayla karşı karşıyayız. Siyasiler yargıyı töhmet altına sokmuştur. Yargının kendisini aklamasını umarım." diyerek, karşısındaki DGM kurumundan hala bir şeyler beklediğini ima etti. Sanki siyasiler baskı kurmasa, DGM'lerin niteliği daha iyi olacaktı. Daha sonra söz alan Leyla Zana "Demokrasi ve barış taleplerimizde ısrarlı olacağız." diyerek, içeriği istenildiği gibi doldurulabilecek sözler söylemekle yetinirken, Orhan Doğan şahsına yönelik "suçlama"ları tek tek yanıtladıktan sonra, ayrıca bilinen bir mesajı sözlerinin arasına sıkıştırmadan geçemedi. "Biri ben bağımsız Kürdistan istiyorum demek istiyorsa, demelidir. Yeter ki, şiddete, silaha başvurmasın." Böylece Doğan'ın şiddete karşı olduğunu mahkeme heyeti - sormadan- öğrenmiş oldu.

8 Ağustos Pazartesi günkü duruşmada savunmalara devam edildi. Sırrı Sakık kendisinin PKK ile hiçbir ilgisinin olmadığını ispat etmek için yoğun bir çaba harcadı. Hatta, PKK'nın otelini bombalaması gibi şaibeli bir örneği kullanarak, PKK ile kendisi arasındaki mesafenin nerede ise korucular kadar olduğunu anlatmaya çalıştı. Hatip Dicle'nin yargılamanın hukuk dışılığını örnekleyen, rejimin genel politikasının bir parçası olduğunu ifacfe «den konuşması olumluydu. Ancak yetersizdi. *H.Dicle,* devleti ve düzeni yargılayan, teşhir eden ve hesap soran bir tutum alamadı. Bağımsız milletvekili Mahmut Alınak ise, Milletvekilliğini kurtarmak için yaptığı tutarsızlıklarına mahkemede de devam etti. Kendini kurtarmak için çalıştı.

Kürt Halkı Adına Konuşmadılar

Milletvekillerinin hepsinin sözlerinde ortak yan, az ya da çok kendini kurtarma kaygısıydı. Kendini kurtarma kaygısının söz konusu olduğu durumda, inisiyatifin DGM heyetinin eline geçmesi kaçınılmazdı. Öyle de oldu. DEP'liler aynı tutumu parlamentoda da göstermişlerdi. Parlamento kürsüsünde yaptıkları konuşmalarda, hiçbir zaman, bu kürsüyü Kürt halkının taleplerinin dile getirildiği bir mevzi olarak kullanmadılar. Devlet güçlerinin, kontrgerillanın saldırılarını teşhir edemediler, hesap soramadılar. Bunda kişisel konum kaygısı kadar, halkın mücadelesinin, taleplerinin meşruluğuna yeterince inanmamak da etkili oldu. Küçük burjuva milliyetçi hareketin uzlaşma sinyalleri vermesi ise, DEP'lilerin tavrını daha da olumsuz yönde etkiledi. Parlamenter mücadeleyi adeta parlamentoda kalma mücadelesine çevirdiler.

Parlamentoyu böylesine etkisiz biçimde kullanan DEP anlayışının mahkemede düzeni yargılayan bir tutum: geliştirmesini beklemek aşırı iyimserlikten başka bir şey değildi. Nitekim "Yargılananlar yargılıyor" gibi manşetlerle duruşmaları haber yapan Özgür Ülke gazetesi, daha sonra uğradığı hayal kırıklığını ifade etmek zorunda kaldı.

Böyle Davrananlar Halkın "Vekili" Olamaz

DEP'lilerin önlerinde, nasıl davranmak gerektiğine ilişkin örnek de yok değildi. Kan ve can bedeli örneklerle yaratılmış bir gelenek vardı. Şeyh Bedreddin'ler, Pir Sultan Abdal'lardan Şeyh Sait ve Seyit Rızalara uzanan,sultanların, ulemanın, kadıların, istiklal mahkemelerinin karşısında mücadelesinin meşruluğuna inancı dile getirmiş şanlı bir gelenek vardı. Zalim önünde hesap vermek yoktu. Aynı geleneği 12 Eylül mahkemelerinde cuntayı yargılayan devrimciler de sürdürdüler. Mahkeme kürsülerinde cuntanın halka karşı işlediği suçları ve suçluları dile getirdiler, hesap veren değil hesap soran oldular.

Çünkü halk adına konuşmanın, halkın taleplerinin sözcüsü olmanın gereği buydu. Bu gerekliliği yerine getirirken, kişisel kaygıya yer olamazdı. DEP'li milletvekilleri ise, DGM önünde halk adına değil, kendi adlarına konuşmakla Kürt halkına karşı işlenen suçların hesabını sormak yerine, kendilerini kurtarmaya çalışmakla, Kürt halkının "vekili" ve "sözcüsü" olamadıklarını, olmadıklarını gösterdiler.

Öte yandan, DGM'lerin işlevsizleştirilmesi için tüm demokrat, devrimci ve yurtsever tutsaklara duruşmaları boykot çağrısı yapan PKK'lı tutsakların bu çağrısına DEP'lilerin uymaması başka bir tutarsızlık örneğiydi. Özgür Ülke'nin bu konuda tek satır yazmaması ise ayrıca değerlendirilmesi gereken bir nokta oldu.

DEP'li milletvekilleri Kürt halkı adına gerçek suçlulardan hesap sormak yerine, uydurma suçlamalara cevap vererek kendilerini kurtarmaya çalıştılar.

Orman yangınlarında fail devlet

Kürdistanda devlet kendi elleriyle doğayı yok ediyor. Binlerce hektarlık ormanlar, gerillanın gizlenmesini engellemek ve devlet güçlerinin hareket alanını genişletmek amacıyla yakılıyor. Ne Orman Bakanlığının, ne de Yeşilcilerin sesini çıkarmadığı bu doğa katliamı, yoksul köylülerin geçim kaynaklarının kurumasına ve aç kalmalarına da yol açıyor.

Dersim'de, Diyarbakır'da, Bingöl'de, Elazığ'da ve Kürdistanın orman bulunan tüm bölgelerinde ormanlar ateşe veriliyor. Köyleri, ekin tarlalarını ateşe veren devlet güçleri, milli servet olarak nitelenen ormanları da imha etmekten geri durmuyor. Elazığ'ın Palu ilçesinde ormanların nasıl yakıldığını bizzat gören bir köylü, helikopterle beyaz bir tozun serpildiğini ve ardından ağaçların tutuştuğunu belirtiyor.

Buradaki ormanlar sanki milli servet ve doğanın bir parçası değilmişçesine, hiçbir kaza ve ihmal gibi sebep de olmadan bizzat yakılıyor.

Öte yandan, batıda da orman yangınları özellikle yaz aylarında yoğunlaşıyor. Bu tür yangınların başlangıcı ihmal, kaza ve dikkatsizlik gibi sebeplere dayansa da, yeterli koruyucu önlem ve teknik hazırlık olmadığı için, yine binlerce hektar orman alanının beş ayda ağaçlandırılacağını belirtiyor. Ancak aynı şekilde doğudaki "can damarı" ormanların bizzat devlet eliyle imha edilmesi karşısında hiçbir şey söylemiyor. Batıdaki orman yangınlarında kendi teknik yetersizliğini gizlemek için halkın cahil olduğunu, kazalara halkın sebep olduğunu söyleyenlerin, doğudaki yangınlar için ne söyleyecekleri merak konusu.

Devletin doğudaki uygulamalarında planlı ve kasıtlı bir imha uygulaması ortada olduğuna göre, devletin yaptığı 'cahillik' bile değil, açıkça suçtur. Devlet, tüm diğer suçlarının yanı sıra, "milli servet"i imha etme suçunu da işliyor.

Kürt sorunu, emperyalizm ve "barışçılık";

Özgürlük yoksa barış da yok!

Emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik politikalarını değerlendirirken ABD patentli tasfiyecilik planını tek boyutlu olarak basitleştirmek büyük yanılgı olur. Kürt ulusal hareketi dahil olmak üzere, her türlü silahlı muhalefeti yok etmek için çok yönlü bir plan yürütülüyor. Bazı ulusal hak kırıntılarını süsleyip püsleyerek Kürt halkının önüne koymak, böylece silahlı direnişin kitle desteğini daraltmayı hedeflemek planın en belirgin yanlarından biri. Ancak tasfiye planı bazı haklar vermekle bitmiyor. Bu hakları kabul etmeye hazır muhatap yaratmak, bu siyasal muhatabın halk içinde belli ölçüde bir çekim merkezi olmasını sağlamak, bunlar mümkün değilse, bizzat silahlı mücadele veren siyasal hareketin, verilecek olanı kabul etmeye hazır hale gelmesi amacıyla askeri operasyonlar dahil birtakım taktikler üretmek, sivil halka yoğun baskı uygulayarak yıldırmaya çalışmak, vb. uygulamalar da bu planın parçaları olarak nitelenebilir.

Tüm bu parçaları, birbirini tamamlayan, birbiri ile ilişkili uygulamalar olarak değerlendirmek gerekiyor. Savunmasız sivil halka yönelik baskıları artırarak, bunu silahlı direnişin bir bedeli gibi gösteriyorlar. Böylece baskılardan kurtulmak için, halk içinde silahlı direncin bitmesi ve "barış" yapılması isteğinin güçlenmesi sonucunu yaratmayı hedefliyorlar. Büyük yıkımlar yaşayan, işini, evini ve köyünü kaybeden, işkence ve katliamlara hedef olan halk içinde "barış olsun da nasıl olursa olsun" ya da "bir an önce olsun" düşüncesini yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Çünkü bu istek yaygınlaştığı ölçüde silahlı mücadele verenleri yalnızlaştıracaklarını, köşeye sıkıştıracaklarını ve verileni kabul etmek zorunda kalmasının koşullarını yaratacaklarını düşünüyorlar. Küçük burjuva milliyetçi hareketin "diyalog" çağrıları ve "anlaşabiliriz" mesajları, söz konusu düşünceye zemin oluşturuyor.

Küçük Burjuva "Aydınlarının Rolü

Emperyalizmin tasfiye planının yankısı değişik kesimleri etkilemekte gecikmiyor. Halk içinde körüklenen "barış" özlemi ilk başta küçük burjuva aydınlarını harekete geçiriyor. İlk karşılığını bu kesimde buluyor. Küçük burjuva aydınlarına dayanan barış savunuculuğu ortaya çıkıyor.

Yaşanan toplumsal gerçeklik bir kenara bırakılarak, halkın uğruna binlerce şehitler verdiği temel talepleri geri plana itilerek "barış" talebi -tam da emperyalist planlara uygun olarak- öne geçiriliyor.

1992'de T. Ziya Ekinci, Diyarbakır'da çevresine topladığı bir kısım "aydın" ile birlikte Kürt Aydın İnisiyatifini kuruyor ve ilk iş olarak barış çağrısı yapıyor. Ardından Kürdistan'da şubeleri bulunan İHD içinde "her türlü şiddete karşı" olan yöneticiler tarafından' burjuva hümanizminin örnekleri sergileniyor. Şiddetin her türlüsü lanetleniyor. Tüm idamlara karşı çıkılıyor. Ya da şehit gerillalar ile ölen polislerin ailelerini bir araya getirme çabaları içine giriliyor vb. 1993 yılında bu kez DEP çıkıyor. "Barış çağrısı" yaparak "Savaştan çıkarı olmayan en geniş kesimleri barış çağrımıza destek olmaya çağırıyoruz" diyor. Sanki savaşın nedeni, savaştan çıkarı olan kesimlermiş gibi sınıflar üstü bir yorum çağrıştıran bu tür sözleri daha açık ve net haliyle İstanbul ve İzmir'de kurulan Savaş Karşıtları Dernekleri (SKD) dile getiriyor. SKD'nin faaliyetleri, Özgür Ülke gazetesinin Mayıs, Haziran sayılarında günlerce haber yapılıyor. SKD yönetici ve başkanlarının demeçlerine genişçe yer veriliyor. Özgür Ülke ŞKD faaliyetlerinin duyulması için çaba harcıyor. Son olarak İHD bünyesinde oluşturulan yeni bir "barış inisiyatifi" yeniden barış çağrısı yapıyor.

Barışçılık Ne Gibi Sonuçlar Yaratıyor?

Tüm bu "barış" çabalarını birbirinden ayrı ele almak mümkün değil. Birbirine yakın çevreler içinde, özellikle de küçük burjuva "aydın" çevrelerce yürütülüyor. Küçük burjuva milliyetçi anlayışın "diyalog" çağrılarından güç alıyor. Ancak bir esin kaynağı olarak 1968 yılı ABD'sini de göstermek mümkün.

Vietnam işgali sırasında ABD'de ortaya çıkan barış savunuculuğu büyük yankı yaratmış, siyasal sonuçlar doğurmuştu. İlerici bir misyona sahipti. Çünkü o koşullarda "barış"ın somut anlamı ABD'nin Vietnam'dan çekilmesi idi. Barış savunucularının talebi buydu. Ve ABD'nin çekilmesi demek, özgür Vietnam'ın kurulması için en önemli engelin ortadan kalkması anlamına geliyordu. ABD'de 1968 yılının barış savunucuları "vatana ihanefle suçlanarak "idamla" yargılanmak gibi bedelleri de ödemişlerdi.

Halkın "barış" özlemini sınıf gerçekliğinden ve toplumsal çatışmalardan kopararak savunmaya kalkmak çok kolay biçimde mevcut düzenin savunuculuğuna dönüşür. Çünkü barış ve savaş gerçekte toplum içindeki sınıfların nesnel konumlanışından ve birbirleri ile mücadelesinden bağımsız değildir. Tersine politik mücadelenin belli bir tarihsel anda aldığı biçimdir, politikanın farklı araçlarla devamıdır.

Oysa Türkiye'de yürütülen "savaş karşıtlığının, "barış savunuculuğunun 1968 geleneği ile ortak bir yanı yoktur. Çünkü Türkiye'de bugün "barışı" istemek, silahlanın "hemen şimdi" susması, Vietnam'dakine benzer bir sonuç yaratmaz. Barış, ne TC ordusunun Kürdistan'dan çekilmesini sağlayabilir, ne de tüm milliyetlerden emekçi halk üzerinde kurulu olan ağır baskı kurumlarının ve yasalarının tasfiyesini. Barış savunuculuğu sanıldığı ya da hedeflendiği üzere, oligarşinin savaş aygıtlarının zayıflaması ve oligarşinin köşeye sıkışması gibi bir sonuç da yaratamamaktadır. Sadece mevcut statükonun devamı anlamına gelecek koşulların güçlenmesine katkıda bulunmaktadır.

Buna rağmen örneğin İstanbul SKD Başkanı "Biz SKD olarak sadece ülkemizdeki değil, dünyadaki tüm savaşların durmasından yanayız" diyor. İzmir SKD yöneticileri ise, 30 Mayıs günkü özgür Ülke'de

DEP yöneticileri, halkın meşru taleplerini savunmak yerine, "Barış Hemen Şimdi" vb. sloganlarla kampanya düzenleyerek, mevcut statükonun güçlenmesine hizmet ettiler.

yer alan haberde, tarafsızlığını ilan ediyor ve "SKD'nin taraf olduğu tek şey barıştır." diyor. Benzer sözleri, değişik zamanlarda, diğer küçük burjuva "aydın" çevrelerde de duymak mümkün.

Sürekli tarafsız bir konumdan hareketle "barış" çağrısı yapmak, barıştan yana taraf olunmasını istemek, halkın "barış" özlemini kullanarak, sınıflarüstü barış yorumları yapmak gerçekte emperyalizmin ve oligarşinin değirmenine su taşıma anlamına gelmektedir. Çünkü "tüm savaşların durmasını istemek" ezilen ve sömürülen halkların ulusal ve sınıfsal özgürlükleri için verdikleri haklı savaşlardan da vazgeçilmesi anlamına geliyor. Nitekim İstanbul SKD Başkanı "Örneğin ben -diyor- demeğin 'haklı savaşları destekleme demeğine' dönüşmemesi için azami çabayı gösteriyorum."

Barış savunucuları "haklı savaşlar" dahil tüm savaşlara karşı çıkma konusunda özel titizlik gösterdiklerini saklamaya gerek duymuyorlar. Siyasal platformda kalıp barışçıl yöntemlerle ulusal ve sınıfsal taleplerin dile getirilebileceğini ve herhalde çözülebileceğini düşünüyorlar. Böylece mücadelenin, kan dökülmeden sürebileceğine ve sürmesi gerektiğine inanıyorlar.

Savunulan Barış "Roma Barışı"dır

Romalılar da kendi kurdukları köleci düzeni savunurken barış sözcüğünü kullanmışlardı. Ama onların barışı "Romalılar için barış, diğer halklar için kölelik" anlamına gelen bir statükonun savunulmasından ibaretti. "Roma Barışı"nı savunanlar hem kölelerin isyan etmesine karşı idiler, hem de köle sahiplerinin kölelere işkence yapmalarına ve öldürmelerine.

Günümüzdeki barış savunucuları da, ısrarla barışı politik içeriğinden koparararak, toplumsal çelişki ve çatışmayı yok sayarak her türlü savaşa karşı çıkarken, aslında mevcut dünya ve ülke düzenlerini savunuyorlar. Onlara göre silahların hemen susması ve ardından "sorunlar"ın görüşmeler yoluyla çözülmesi sürecine girmek mümkün. Bir başka ifade ile, köleler şiddet kullanarak isyan etmezlerse, köle sahipleri de işkence ve katliam yapmazlarsa, barış ve huzur ortamının oluşması ve sorunların görüşmelerle çözümü olanaklı olacak!

Bu koşullarda hangi sorunların çözüleceği açık değil mi? Köleler daha fazla yemek isteklerini barış içinde köle sahiplerine iletirlerse, belki bu sorunlar çözülecek. Peki ya köle olarak yaşamak istemediklerini iletirlerse? "Roma Barışı"nın sınırı işte buraya kadardır.

"Roma Barışı"nın sınırı asılmazsa, barış sevenlerin istediği olur. Böylece küçük burjuva kökenli, yufka yürekli aydın müsveddeleri her akşam televizyon haberlerinde savaş görüntüleri ile rahatsız olmaktan, kan ve katliam görmekten, -ve hiçbir şey yapmamanın vicdani rahatsızlığını duymaktan- kurtulurlar!

O halde "barış hemen şimdi!" Neden savaşıyorsunuz, bırakın silahları, sorunları barış içinde çözün!

Halkın "barış" özlemini sınıf gerçekliğinden ve toplumsal çatışmalardan kopararak savunmaya kalkmak çok kolay biçimde mevcut düzenin savunuculuğuna işte böyle dönüşür. Çünkü barış ve savaş gerçekte toplum içindeki sınıfların nesnel konumlanışından ve birbirleri ile mücadelesinden bağımsız değildir. Tersine politik mücadelenin belli bir tarihsel anda aldığı biçimdir. Gerçek barış, ancak toplumdaki ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıflar ortadan kalktığı, sınıflar ve devletlerarası çıkar çelişkilerinin yok olduğu, yani savaşları doğuran nedenler ortadan kalktığı zaman sağlanabilir. Bu anlamda hakların barış özlemine sahip çıkarken tutarlı kalabilmenin yolu, savaşların nedenlerini ortadan kaldırmak için mücadele etmekten geçmektedir.

Özgürlük Yoksa Barış da Yok!

Yoğun baskı, işkence ve katliam uygulamalarına hedef olan bir halk içinde, "barış" özleminin arttığı bir süreçte, soyut barış savunuculuğuna soyunmak, emperyalizmin halkların mücadelesini pasifize etme politikasının yedeğine düşmek anlamına gelir. Bugün emperyalizmin istediği budur. "Nasıl olursa olsun, hemen şimdi barış" düşüncesi yaygınlaştığı ölçüde, emperyalist patentli, "sivil çözüm" olarak isimlendirilen tasfiye planını devreye sokma koşulları güçlenmiş olmaktadır.

Böylesi bir tasfiye planının bir figüranı olmak istenmiyorsa, barışı, uğruna savaş verilen toplumsal taleplerin gerçekleşme koşullarından ayrı olarak ele almamak gerekir. Güney Afrikalı zencilerin "Ekmek yoksa barış da yok" sloganı çok öğreticidir. Onları böyle söyledikleri için "savaş yanlısı" olarak suçlamaya kalkmak, herhalde en ikiyüzlü demagojilerden biri olurdu. Aslında benzer durum, ekmeği ve özgürlüğü elinden alınmış olan tüm halklar için geçerlidir. Bir başka deyişle sömürü ve zulüm nefesini her an ensesinde hisseden halklar için... Emperyalist sistemin sömürgeci egemenliğini savunmayan, emperyalist politikaların yedeğine düşmek istemeyen herkes "özgürlük yoksa barış da yok' diyebilmelidir. Tutarlı aydın tavrı da düzenin güvenli limanlarında "barış çığırtkanlığı" yapmak değil, birtakım bedelleri göze alarak halkın ekmek ve özgürlük taleplerine sahip çıkmak temelinde şekillenebilir.

9. Genel Kurul
DİSK'te değişen ne?

DİSK'in 9. Genel Kurulu 4-7 Ağustos günleri arasında yapıldı. DİSK için, "Ya diriliş olacak ya da daha gerilere gidilecek" denilen 9. Genel Kurul'da diriliş yönündeki beklentiler gerçekleşmedi. Çünkü genel kurulun sürdüğü 4 günde işçi sınıfının yaşadığı sorunlar üzerinde politikalar belirleyip perspektif sunmak yerine, DİSK'in yeni yönetimi için başkan ve yönetici adaylarının kimler olacağı tartışması vardı. Bunun dışındaki her şey ve her gündem maddesi açıkçası göstermelik bir protokolden ibaretti.

Kongre başlarken salondaki tabloya bakıldığında, kongreden işçi sınıfının sahiplenilmeşine, onun sorunlarına, mücadelesine dönük pek bir şey çıkmayacağın: anlamakta zorluk çekilmiyordu. 333 delegenin yüze yakını '80 öncesinde delege olup ancak şimdi DİSK'le fiili bir ilişkisi bulunmayan 'doğal delegelerdi. Bunlarla beraber DİSK' e bağlı sendika yöneticilerinin çoğunluğu da böylesi delege sıfatını taşıyordu.

Salona davet edilen burjuva partileri, Çatışma Bakanı, TİSK Başkanı, birçok işyerinin işveren/eri ve Avrupa'dan gelen davetli sendikacıları da gözönüne aldığımızda, 650 kişilik salonda işyerlerinden gelen delege işçiler veya konuk işçiler parmakla gösterilecek kadar azdı.

DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu konuşmasında devrimci ve sınıfın sorunlarına karşı mücadele eden bir DİSK çiziyor, fakat neden bunun aksi bir pratik sergilediklerinin hesabını vermiyordu. Faturayı sendikal hareketin genelde geri olmasına, onu da 'solun dağınıklığına ve yolunu kaybetmesine' bağladı. Yıllardır sendika salonlarında gününü gün eden sendika bürokratları şimdi kendilerini sorgulamıyor ve günah keçisi arıyorlardı.

Avrupa'dan gelen ICFTU ve ETUC yöneticileri değerlendirmelerinde sadece DİSK yöneticilerinin anlatımlarına bağlı kaldıklarından, ortada bir teslimiyet ve uzlaşmacılık varken "DİSK'in direnişine saygı duyduklarından" söz ettiler. DİSK yöneticilerinin "uzlaşmacı sendikacılık" "Ekonomik Sosyal İş Konseyleri" görüşünü Avrupalı dostlarından edindikleri de böylece açığa kavuşmuş oluyordu.

Genel Kurul'da Divan, 5 Ağustos'ta trafik kazasında ölen Hande Mumcu için başsağlığı mesajı yollamak kararını oybirliği ile alırken, bir gün önce Bağcılar'da katledilen 3 devrimci için bir şey yapmak akıllarına bile gelmedi. "Devrimci" İşçi Sendikaları Konfederasyonu, magazin basına duyarlıydı ama devrimcilere değif...

9. Genel Kurul, iki yıl önceki 8. Genel Kurul'dan bu yana DİSK'in işçi sınıfı yararına üzerine düşeni yapmadığının göstergesi oldu.

Dedeman Otell'nin toplantı salonunda başlayan kongre ilk başlarda herkesin salonda toplanmasını da sağladı. Ancak ilerleyen saatlerde ve sonraki günlerde, içeride göstermelik bir genel kurul kalmıştı. Öyle ki genel kurul boyunca salonun dışında çalışanlar salonun içinde çalışanlardan daha fazla idi.

2. günkü oturuma böylesi bir hava egemendi. Bunun içinde eleştirilerinde samimi olan, eleştirileri yerli yerine oturan delegeler de vardı.

DİSK'in Çalışma Raporu ile ilgili görüşmede söz alan Genel-İş Delegesi Neval Devrim, "Ben bu raporu inceledim. Ancak rapordaki DİSK başka, önümüzde duran DİSK başka" diyerek, "DİSK'in ilkeleri diyorsunuz. Onlara bağlıyız diyorsunuz. Peki nereden çıktı çağdaş sendikacılık, ekonomik sosyal konsey kavramları. Biz bunları bir daha duymak istemiyoruz." dedi. Yine DİSK'in Kürt ulusal sorunu karşısındaki duyarsızlığının boyutunu Batman'dan katılan bir Genel-İş üyesi Emin Babakuş adlı delege teşhir etti. Emin Babakuş DİSK'in Kürt sorunu gibi siyasi bir sorun karşısında ürkek, tavırsız hatta resmi politikaya yakın davrandığını belirterek; "Biz şubemizde soruna ilişkin görüşlerimizi açıyor, öneriler koyuyoruz. Sendikamızın merkezine çıkıldıkça görüş ve önerilerimiz ufalıyor. Oradan DİSK'e bakıldığında ise çalışma raporunda konuya birkaç satırla yer veriyor. Sendikanın kapsamı genişledikçe sorunun önemi küçülüyor. Oysa tam tersi olmalıdır." dedi.

DİSK'e bağlı sendikalarda yöneticilik yapanlar da, delege olanlar da DİSK'in çalışmasını, anlayışını bolca eleştirdiler. Görünen çelişki ise DİSK'l eleştirenlerin kendilerinin de DİSK'in izlediği politikaların içinde olmasıydı.

Kurul öncesi, DİSK'in tüzüğünde günün koşullarına göre önemli değişiklikler yapılacak, dendi. Koltuk hesaplarından olsa gerek bu madde de atlandı. Sadece DİSK'in düzene uygun, daha rahat sendikacılık yapması için Ankara'ya taşınması yönünde verilen önerge görüşülerek reddedildi.

Genel Kurul'un dördüncü gününde sıkı pazarlıklar, çekişmeler sonucunda Rıdvan Budak genel başkanlığa, Mehmet Atay genel sekreterliğe seçilirken, yönetim kurulu üyeliklerine Doğan Halis, Çetin Uygur, Sabri Kaplan getirildi. Özcan Keskeç son turda adaylıktan çekilirken diğer aday i. Hakkı Önal delegelerini de yanına alarak salondan protestoyla ayrıldı.

Gelinen noktada 9. Genel Kurul'dan geriye ne kaldı? Yönetime yine işçi sınıfının pratik mücadelesinden uzaklaşmış, onlara laftan başka bir şey vermeyeceklerini mevcut geçmiş pratikleriyle de ispatlamış olan yöneticiler kaldı. Ne Türkiye işçi sınıfının ne de DİSK'in içinde bulunduğu tıkanıklık ve hareketsizliği aşacak politikalar üretilmedi, tavırlar belirlenemedi. DİSK'in 8. Genel Kurulu'ndan bu yana neden değişen pek bir şey olmadı? DİSK'e bağlı sendikalara üye işçiler üzerindeki baskılar, sürmekte olan grev ve direnişlere yönelik neler yapalım veya yapılmalı? Neden %10 barajı ve anti-demokratik örgütlenme yasalarına çakılıp kalındı, bunlar nasıl aşılacak?

Bunların yanıtı hala yok. Bir genel kuruldan diğer bir genel kurula değişen bir şey olmadı. Buradan hareketle kurul sonrası değişen veya gelişen bir şey olmayacağı açık. Çünkü işi sınıfının sorunları çevresinde ciddi bir şekilde birleşecek bir yönetim *çıkmadı.* Dar grup çıkarları yönetim seçimine ve yönetime egemen oldu. Hemen aynı gün ise yeniden bir genel kurulun kaçınılmaz olduğu söylentileri dolaşmaya başladı.

Rıdvan Budak kimdir?

Rıdvan Budak, 1973 yılında Tekstil Çerkezköy Şube Başkanı'dır. Hızla tırmanır sendikal basamakları. 1977'de DİSK Yönetim Kurulu üyesi, 1979'da ise Tekstil Genel Başkanı'dır...

1980 Tariş direnişi... Rıdvan Budak Tekstil'in başındadır. Tariş'e jandarmanın saldırısı karşısında duyarsız hatta direnişi geri çekecek tavırlarıyla onların destekçisi konumundadır.

Cuntayla beraber DİSK yöneticileri tutuklanır. Rıdvan Budak 4 yıl cezaevinde kalır. Cezaevinden sonra SODEP'e kapağı atar, zaten onun devrimcilik gibi bir iddiası hiç olmamıştır. Onun yeri "Sosyal demokrafların partisidir. Bu arada el attığı kooperatifçilik işleri Rıdvan Budak'ı iyice zengin eder. Daireler, villalar art arda gelir... SODEP SHP bütünleşmesiyle Rıdvan Budak SHP Parti Meclisi üyesi olur. Diğer DİSK yöneticileri gibi onun da DİSK'in açılması için fiili bir çabası yoktur. Ama açıldığında DİSK'e döner.. ***1992 yılında yeniden*** *Tekstil Genel Başkanı'dır.*

Rıdvan Budak şimdi de DİSK'in Genel Başkanı... Rıdvan Budak'ı yakından tanıyan emekçiler onun DİSK'i ilerletme ya da devrimcilik gibi bir iddiası olmadığını, amacının DİSK başkanlığı popüleritesini kullanarak buralardan milletvekilliği ya da SHP gibi partilerin daha iyi bir yerine geçiş yapmak olduğunu belirtiyorlar.

İskenderun Belediyesinde direniş kırıldı

23 Haziran'da MHP'li faşist belediye başkanı Mete Aslan tarafından işten atılan İskenderun Belediye işçilerinin direnişi bitirildi. Bilindiği gibi belediye başkanı 254'ü işçi, 34'Ü Tüm Bel-Sen'e üye memur olmak üzere 288 belediye emekçisini sokağa atmıştı.

Kıyıma uğrayan 288 kişiden ancak bir grubu önce belediye önünde oturma eylemi ve son olarak da açlık grevi şeklinde direnişlerini sürdürüyorlardı. 25 Temmuz'da başlayan ve 36 işçinin katıldığı süresiz açlık grevi 10. gününde (3 Ağustos) bitirildi. Eylemin başından beri direnişi bir an önce bitirmek için uğraşan sendikanın inisiyatifini kıramayan belediye işçileri, Genel-İş Sendikası'nın 12 Ağustos'ta düzenlediği "Dostluk ve Dayanışma Şenliği" ile direnişi resmen noktalamış oldular.

Genel-İş Sendikası'nın duyarsızlığı ve işçilere yol göstermek bir yana, direnişteki işçilerin gerisinde olmasına Tüm Bel-Sen'in tavrı da eklenince yenilgi kaçınılmaz oldu. Tüm Bel-Sen şube yönetimi daha önce memurları işçilerden kopartarak haklarını "yasal yollardan" arayacaklarını belirtmişlerdi. Böylelikle direnme ve haklarına kavuşma azminde olan işçiler yalnız başlarına kaldılar ve yeterli desteğe kavuşamadılar.

İşçiler kendi çaplarında direnişi sürdürürken, Genel-İş Sendikası çözümü diğer burjuva partilerinde arayarak SHP İskenderun ilçe binasında defalarca basın açıklaması yaptı. Oysa emekçilerin haklarına kavuşmasının yolu 40 metrekarelik salonlardan geçmiyordu. Faşist belediye başkanının kıyımına karşı, açlığa karşı İskenderun'da emekçiler harekete geçirilmeliydi. Genel-İş böyle yapmadığı gibi sosyalist basının, öğrenci gençliğin işçilere gönderdiği mesajlardan bile rahatsız oldu. "Radikal söylemler" diyerek işçilere gelen destek mesajlarını okutmaktan bile korktu, işçilere ulaşan Mücadele ve Emeğin Bayrağı gazetelerinin işçilerce okunmasından bile rahatsızlık duydu.

İskenderun Belediye işçilerinin direnişi sınıf mücadelesine olumlu bir mesaj dahi bırakmadan bitirilirken, işçiler bir kez daha şunu gördüler. Sendikalara üye olmak sorunların çözümü için tek başına yeterli değildir. Sorunların çözümü örgütlü olmak ve örgütlü mücadele etmekten geçer.

Şeytan üçgeni açlık ücretini açıkladı

1,5 milyon sendikalı işçiye karşın, 3 milyon sendikasız işçi asgari Ücretin kölesi durumunda. Ancak asgari ücretin belirlenmesinde ücretliler gerçek anlamda temsil edilmiyor. Asgari ücret kadar asgari ücretin belirlenmesi de göstermelik kurullarla yapılıyor; sermayenin çıkarı sağlama alınıyor.

Ülkemizde adı asgari ücret olan **sefalet ücreti** önümüzdeki yıl için yeniden belirlendi. Asgari ücret için bir aydır çalışma yapan tespit komisyonu bir aylık çalışması sonunda bu sefalet ücretinin miktarını nihayet hesaplayabildi... Böylece ücretli kesimin elinden, avucundan ne kadar çalınıp, çarpılacağının miktarı da ortaya çıkmış oldu.

Sefalet ücreti bu yıl için net 2 milyon 759 bin lira olarak açıklandı. 5 *Nisan* kararlarının ardından bunun ne anlama geldiği apaçık ortadadır. Bu, emekçilerle, iş bulma şansı olup da herhangi bir işyerinde işe başlayanlarla alay etmektir; "Siz bundan sonra açlık içinde çalışacak, sefalet içinde yüzeceksiniz" demektir.

Ülkemizin asgari ücret miktarı sıralamasında dünya genelinde en alt sınırda bulunduğu biliniyor. Sefalet ücretinin tespit komisyonunda hükümet ve "ekonomi uzmanları" dışında işçileri temsil rolü Türk-İş'e düşüyor. Yani asgari ücret bu şeytan üçgeninde belirleniyor.

Bu **Yıl Sefalet** ücretinin

Tespiti Bile Gecikti

5 Nisan kararlarıyla birlikte emekçileri sömürü ve zulüm cenderesine sıkıştırmaya çalışan siyasi iktidar, her yıl Ağustos ayı öncesi açıkladığı asgari ücretin tespitini bu yıl, önce Eylül'e bıraktı. "Fedakarlık" edebiyatıyla "ne kadar sömürsek kârdır" deyip emekçilerin alın terini daha fazla yağmalayabilmek için her yöntemi deniyorlar. Asgari ücreti Eylül ayına ertelemekle, maaş ödemelerinde; en azından bir ay öncesinden ödeyecekleri farkı geciktirmiş olacaklardı. Buna burjuvazi de çok sevindi. İktidar burjuvaziye hediye üstüne hediye yağdırıyordu. İşçileri temsil(!) eden Türk-iş için ise, fark eden bir şey yoktu. Onun için burjuvazinin ve hükümetin dediği "olur"du, Türk-İş uzlaşmaya hazırdı. Bu, sendika ağalığının, sarı sendikacılığın, bir başka deyişle işçileri satmanın asli gereklerindendi. Tabii asgari ücretin Eylül'e bırakılması karşısındaki tepkiler siyasi iktidarın gerçek niyetini çabuk ele verdi. Böylesi bir ücret üzerinde çıkar hesaplarının yapılması yönünde eleştirilerin artmasıyla asgari ücreti çarçabuk hesaplayarak 5 Ağustos'ta açıkladılar. Bu tespitte burjuvazinin ve onların temsilcilerini yapan siyasi iktidarın asgari ücret üzerindeki mantığını kavramak elbette zor değil. Amaçladıkları açık. Üç beş kuruşluk göstermelik "zam"larla "asgari ücreti yükselttik" demogojisine sarılmak. Geçen yıl bürüt 2 milyon 497 bin lira olan asgari ücret (net 1 milyon 800 bin lira dolayında) bu yıl net 2 milyon 759 bin lira oldu. Parlamenterlerin, bürokratların geçinme sorununda işlemeyen kurallar, asgari ücrette otomatikman işlemeye başlar. Ekonomi uzmanlarının keskin ölçümleri, yüksek matematik bilgileri asgari ücretin tespitinde ortaya çıkıverir. Sermayenin ve siyasi iktidarın çıkarı bu çerçevede korunur. Türk-İş ise sendikalı işçilerin ücreti ile, tespit edilen asgari ücret arasında belli bir fark olmasına özen gösterir. Çünkü asgari ücretin yüksek oluşu sendikalı olmayı cazip kılmaz. Asgari ücretin düşük olması, ücretlilerin arkadan hançerlenmesi onlar için bu nedenle önemlidir. Aidat aldıkları kaynakları geriletecek gelişmelere bunun için izin verilmemelidir. Hatta Türk-İş dönem dönem yaptığı araştırmalarda 4 kişilik bir ailenin asgari mutfak giderinin 8 milyon olduğunu belirtmesine rağmen, asgari ücret tespit komisyonuna giderken bu rakamı 4.5 milyona düşürmüştür. Sonuçta asgari ücretin 2 milyon 759 bin lira olmasından hepsi memnun kalmıştır. Oysa asgari ücret ülkemizde 1.5 milyon sendikalı işçiden çok, sendikasız ve asgari ücrete bağlı olarak çalışan 3 milyon işçiyi ilgilendiriyor. Sendikalı işçiler dışında daha geniş bir işçi kitlesi açlıkla yüz yüze getirilmiştir. İşçi sınıfı, mücadelesinde bütün bunları hesaplayarak hareket etmektir.

Ücret sisteminde bir aldatmaca, aldatmaca olduğu kadar da sembolik olmaktan öte geçmeyen asgari ücret yerine, emekçilerin söz ve kararının geçerli olduğu bir mekanizma geliştirilmelidir.

1200 SUSER işçisi hakkını arıyor

9 Ağustos'ta aileleriyle birlikte SUSER'den İSKİ'ye yürüyen işçiler "adil düzen" maskesini teşhir ederken, SUSER'de dönen dolapları da halka açıkladılar.

9 Ağustos günü 2500'e yakın kişinin katıldığı protesto eylemınde "SUSER Kapatılamaz", "İşçi Kıyımlarına Son" pankartı açan işçiler "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Babamın İşini İstiyorum" dövizlerini taşıyarak İSKİ binasına kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Adil Düzen Adi Düzen", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Kahrolsun Sömürü Düzeni", "Hırsızlar Koltukta İşçiler Sokakta" sloganlarını atarak İSKİ binasına geldiler. İSKİ binası önünde bir basın açıklaması yapan işçiler SUSER'i peşkeş çektirmeyeceklerini açıklayarak şunları söylediler.

"Silivri'den Darıçay'a kadar, İstanbul sınırları içinde 1 milyon 650 bin abonenin su sayaçlarını senede 3 defa okumak, İSKİ tarafından senede 6 defa çıkartılan su faturalarını dağıtmak, tüm abonelerin bozuk, kınk, hatalı sayaçlarını değiştirmek, 150 tankerle su verilmeyen gecekondu bölgelerine ve sanayi işyerlerine su taşırken SUSER'in de bilgi işlerinin faaliyetlerini yürütmekteyiz. İçişleri Bakanlığı'nın kararı ile 1200 üyemiz işsizliğe ve açlığa mahkum edilmektedir. Biz işçiler işsizlik ve Kazanılmış olan haklarımızı savunmak için mücadelemizde meşru demokratik yolları sonuna kadar kullanacağız" dediler. Basın açıklamasının okunmasından sonra, işyeri temsilcileri yetkililerle görüşerek toplu sözleşmede kazanılan hakların yerine getirilmesini istediler. Toplu sözleşmede kazanılan haklar arasında SUSER'in kapatılması karşısında işçilerin İSKİ'ye bağlı kuruluşlarda çalıştırılması öngörülüyor. İşçiler bu maddenin işlemesi için yetkililere baskı yapacaklarını ve haklarını arayacaklarını belirttiler.

SUSER'de çalışan işçiler işçi kıyımlarında gösterilen "zarar ediyoruz" gerekçesinin inandırıcı olmadığını, işçi kıyımının asıl amacının mevcut çalışanları çıkarıp yerine gericileri doldurmak olduğunu vurgulayarak şunları söylediler: "Bizim burada çalışan arkadaşlarımız devrimci ve demokrat insanlardır. Bu yüzden SUSER'i kapatma kararı aldılar. Ama diğer yandan da SUSER'in hizmetlerini görecek gerici faşist kadrolaşmayı yagınlaştırarak İstanbul Gaz Su Dağıtım AŞ. (İGSU-DAŞ)'ı kurdular. Buralara Milli Gençlik Vakfı'ndan insanları alarak bizlerin aldığı ücretin İki katı ücretle çalıştırmaya başladılar. SUSER'i kapatarak faşistlere ve gericilere yeni imkanlar açmak için bizlerin ekmeğimizi elimizden almaya çalışıyorlar. SUSER işçileri olarak bu oyunlara izin vermeyeceğiz hakkımızı almak için ne gerekiyorsa onu yapacağız."

Mayna'daki grev 187. gününde

Mayna, Bakırköy sahil yolunda 52 işçinin çalıştığı lüks ve burjuva çevrelere hizmet veren bir lokanta. İyi hizmet karşılığı iyi gelir sağlayan Mayna Restaurant'ın patronu Ömer Duruk böyle bir kuruluşta işçilere asgari ücreti bile çok görüyor.

Asgari ücret köleliğinden kurtulmak isteyen Mayna Restaurant işçileri örgütlenmeye karar vererek DİSK'e bağlı Oleyis Sendikası'na üye olurlar. Sendika işyerinden yetki aldıktan sonra toplu sözleşme hagına başlar. İşçiler bu çerçevede bir toplu iş sözleşmesi taslağı hazırlayarak işverene sunarlar. İşverenin tepkisi serttir. O sözleşmenin hiçbir maddesine bakmadan kestirip atar. İşçiler nasıl olur da sendikaya üye olur, kendisinin karşısına bu güçle nasıl çıkarlardı. Mayna patronunun bu tutumu işçileri grevin eşiğine getirdi. 52 işçinin hepsi o gün, bugündür grevde.

Mayna işçileri bu mücadelenin kendileri için bir onur mücadelesi olduğunu belirterek, "5 yıl da sürse direneceğiz" diyor ve "Tek tek kişiler olarak değil, işçi sınıfının bir parçası olarak bu mücadelenin içindeyiz. Kazanımlarımız bu bakımdan sınıfın kazanımları olacaktır" diye ekliyorlar.

Grevci işçilerden Emine Özmural, "2 yıl önce işe girdiğimde 1 milyon 563 bin lira aylık alıyordum. Grev öncesinde de aynı ücretle çalışıyordum. diyor.

187 gündür grevde olan Mayna işçileri, DİSK'in 9. Genel Kurulu'nda bir dayanışma masası açarak mücadelelerine destek aradılar.

Mayna'nın patronu Ömer Duruk bu lokantanın bitişiğindeki Gelik Restaurant'ın da ortaklarından. Bursa'da araba yedek parçası üreten fabrikası, İstanbul'da Renault bayileri var. Ömer Duruk aynı zamanda din sömürüsü yapmaktan da geri kalmaz. Kendisini kamuoyuna 'hayır' için çalışan, hep 'hayır işleri' yapan bir kişi olarak tanıtmak için göstermelik 'hayır işleri' yapmayı da ihmal etmez. Çünkü ikiyüzlülük ve ermek sömürüsü içine işlemiştir. İşçilere asgari ücreti reva görürken, yaptırdığı camilere adını vermesi onun en bilinen yanıdır. Hatta bu konuda Ataköy'de yapılan bir camide, kendisiyle birlikte camiyi yaptıran ortağı Yafes Öztürk ile dövüşerek sonunda kendi adını bu camiye verdirmiştir.

Gelinen aşamada Ömer Duruk işçilerin grevine ilgisiz değil. Ancak "Karşıma sendikasız gelin" diyor.

Unutulmaya yüz tutmuş bulunan Mayna grevinde, grevci işçileri desteklemek için onların yanına koşarak, sınıf dayanışmasının gereklerini yerine getirelim.

11.8.1994 tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlanan Sağmalcılar Cezaevi ile ilgili habere ilişkin olarak "Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol Davası Tutsakları Adına Yıldırım Örtürk" imzasıyla gönderilen açıklamayı yayınlıyoruz

KAMUOYUNA

Kontrgerilanın yalan üretme, provokasyon ve karalamaya dayalı psikolojik saldırı merkezi Hürriyet gazetesi yalanlarına, karalamalarına, saldırılarına her geçen gün bir yenisini ekliyor. Bugün, kontrgerillanın halklarımıza karşı yürüttüğü haksız savaşa borazanlık yaparak alkış tutan burjuva basın ve özelde de Hürriyet gazetesi, halklarımıza açılan savaşın ikinci cephesini oluşturuyor.

Ahlaksızca devrimcilere ve yurtseverlere saldırıyor, karalıyor, işkencehanelerde, devrimci-yurtseverlerin işkencesine katılıyor ya da izliyor, polis şeflerinin dikte ettirdiği haberlerle insanlar zan altında bırakılıyor ya da suçlu ilan ediliyor. Hürriyet gazetesi, yalanlarına, provakatif yayın yaparak, devrimcilere saldırı zemini oluşturma furyasına bir yenisini daha ekledi.

11.8.1994 perşembe günkü Hürriyet gazetesinde "Hapiste silahlı eğitim... Bayrampaşa Cezaevi'ndeki bazı Dev-Sol militanları içeriye silah soktular... Özellikle korsan gösteri, afiş asma gibi hafif suçlardan tutuklanan militanlara silah eğitimi yaptırıyorlar..." içerikli bir yazı yayınlandı. Yayınlanan bu haber tamamen yalana dayalı bir uydurma ve mesnetsiz bir iddiadır. Bu haber, Hürriyet gazetesindeki polis muh(a)birleriyle katil Menzir ve cinayet şebekesinin Gayrettepe dehlizlerinde hazırladığı bir senaryodan başka bir şey değildir.

Senaryolara dayalı bu türden provokatif haberlerle son günlerde DGM'lerde işkenceci polisleri döverek cezalandırmamızla; özgürlük eylemlerimizle ve can bedeli direnişlerle yarattığımız prestiji hazmedemeyen işkenceci polisler ve kontrgerilla şefleri devrimci tutsaklara saldırmanın ve haklarını gasp etmenin zeminini yaratmaya çalışıyorlar.

Arına biz, Sağmalcılar'da bulunan Devrimci Sol davası tutukluları olarak, Hürriyet gazetesinin adeta diğer burjuva basınıyla yarışırcasına ürettiği yalanları teşhir edecek, provokasyon ve saldırılara izin vermeyecek ve bu saldırı girişimlerini nasıl şimdiye kadar direnişlerimizle boşa çıkardıysak, bundan sonra da boşa çıkaracağız.

Ve Hürriyet gazetesine egemenlerin borazanlığını ve şaksakçılığını yapmaktan vazgeçmesi uyarısında bulunuyoruz. Hürriyet gazetesi yalanlara ve sahtekarlıklara dayalı habercilikle bir yere varamaz. Ancak ve ancak Devrimci Sol ve halk düşmanlığında biraz daha mesafe katederek suçlarına yeni suçlar ekler.

Ve unutulmamalıdır ki, her sabahın bir sahibi var! Sorarlar bir gün sorarlar!

PROVAKOSYONLARA
İZİN VERMEYECEĞİZ!..
12.8.1994

Devrimci Sol tutsakları:
"İşkenceciler tanıklık yapamaz"

Devrimci Sol Halk Milisleri tutsakları, 5 Ağustos'ta İstanbul DGM'de yapılan duruşmada, Bağcılar direnişine ilişkin slogan atarken, çevik kuvvet polisleri ile tanık olarak gelen işkenceci polislerin saldırısına aynı biçimde karşılık verdiler.

Sloganlar daha cezaevinden çıktıktan sonra başlamıştı. "Yollarda sloganlarımıza el sallamalar ve zafer işaretleriyle cevap veren insanlar görüyorduk." diye o günü anlatan bir tutsak, devamında gelişmeleri şöyle özetledi:

"Mahkemeye varana kadar sloganlanmız susmadı. DGM'ye girerken, attığımız sloganlara ailelerimiz zafer işareti yaparak ve alkışlarla destek verdiler. Huzursuzluğu artan çevik kuvvet polisleri, ailelerimizi DGM'nin önünden uzaklaştırdı ve bize saldırmak için fırsat kollamaya başladı. Duruşma zamanına kadar beklemek üzere götürüldüğümüz hücrelerden bizi tek tek almak istediler. Kabul etmedik. Astsubay, bir süre bizimle tartıştıktan sonra, hepimizi aynı anda çıkarmak zorunda kaldı. Kelepçelerimiz duruşma salonunda çözüldü ve yerlerimizi aldık."

Milis davasından yargılananlar, tutsak sayısı daha fazla olmasına rağmen, bazı tutsakların "duruşmaya çıkarılmama cezası" almalarından dolayı toplam 5 kişi getirilmişti. Ailelerin de salona girmesinden sonra duruşma başladı.

Tutsaklar söz alarak, salonda bulunan kameranın, düzenin yargılama ilkelerine bile ters olduğunu, polisin bu şekilde tanıkları önceden yönlendirme imkanına sahip olduğunu belirttiler ve kameranın kaldırılmasını istediler. DGM heyeti ise her zamanki ciddiyetsiz tavrıyla, sanki bu sorun onları ilgilendirmezmiş gibi tutsaklara "dilekçe yazıp şikayet" edin" diye akıl verdi.

Daha sonra tanık olarak bir işkenceci polis salona çağrıldı. Daha önceki duruşmalarda tutsaklar, işkencelere katılan polislerin tanık olarak çağrılmamasını talep etmişler ve tepki göstermişlerdi. DGM heyeti ise tutsakların talebini reddederek, bildiğini okumayı sürdürmüştü.

Devrimci Sol davası tutsaklarının işkencecileri döverek cezalandırmasından sonra, polisler tutsaklara saldırarak onları yaraladılar.

Bu kez tutsaklar DGM heyetinden bir talepte bulunmadılar. Gerisini duruşmaya katılan bir tutsak şöyle anlattı: *"İşkenceci polis, tanık olarak gelirse, gereken dersi vermek için hazırlık yapmıştık. Sonunda daha fazla bir güçle bize saldırsalar bile ilk biz saldıracaktık. İşkenceci salona girip de tanık yerinde konuşmaya başlayınca beklediğimiz an gelmiş oldu. Harekete geçerek aradaki bariyeri kaldırdık ve işkenceciyi planladığımız gibi cezalandırdık. Kısa bir süre sonra salona çevik kuvvet ile birlikte birkaç işkenceci daha doluştu. Onlara da yanımızda getirdiğimiz bozuk paralar ve ayakkabılarla cevap verdik. Bu sırada heyet apar topar kaçtı. Ailerimizi de yine coplayarak salondan çıkardılar. Ortalık tam bir arbede yerine dönmüştü. Astsubay ve uzatmalı çavuşlar araya girince ortalık biraz sakinleşir gibi oldu. İşkenceci ve çevik kuvvet polislerinin ikinci saldırısına da aynı şekilde karşılık verince tekrar geri çekildiler."*

Bu arada tutsaklar sökülmesini talep ettikleri kamerayı da yerinden söküp çıkararak parçaladılar. Bu arada salonda bulunan masa, sandalye, daktilo gibi eşyalar da arbede sırasında tahrip olmuştu.

Tutsakları ayırmaya çalışır görünerek, sorumluluktan kurtulmaya çalışan astsubay dışarı çıkınca, çevik kuvvet ve işkenceci polisler tekrar salona girdi. Tutsaklar ise onları **"Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", "İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız"** sloganlarıyla ve bozuk para atarak karşıladılar. Bir süre sonra iki taraf da yumruk yumruğa birbirine girdi. Astsubay ve askerler tekrar salona girince, kavga durdu. Polis ve işkenceciler sayıca fazla oldukları için tutsaklar yaralanmışlardı. Ancak yine de sloganları hiç durmadı. Bunu hazmedemeyen polis ise uzaktan küfürle cevap vermeye çalışıyordu.

Duruşma fiilen bitmişti. Tutsakları tekrar kelepçeleyip arabaya koydular. Araba yola çıktıktan sonraki gelişmeleri tutsaklardan biri şöyle anlattı.

"Araba giderken, küçük camdan dışarıya Devrimci Sol bayrağı astık. Ancak bir süre sonra polisler cezaevi arabasını durdurup, bayrağı almak istediler. Bayrağı içeri çektik ve kesinlikle vermeyeceğimizi söyledik. Polislerin tehdit ve küfürlerine ise yine sloganlarla cevap verdik. Yeniden yola çıkıldı.

Cezaevine geldiğimizde, üsteğmen yaralı halimizi görerek revire götürmek istedi. Kabul etmedik ve temsilcilerimizi çağırdık. Temsilcilerimiz gelince birlikte içeri girdiğimizde yoldaşlarımızın sloganlarıyla karşılandık:

Yaşasın Bağcılar Direnişimiz
İşkencecilerden Hesap Sorduk,
Soracağız,"

Saldırıya uğrayan tutsak aileleri:
"Evlatlarımızı yalnız bırakmayacağız"

İstanbul DGM'de görülmekte olan Milis davası için 5 Ağustos günü mahkemeye getirilen tutsaklar ringden iner inmez başladıkları "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz" sloganlarıyla mahkeme salonuna girdiler Mahkeme sırasında da Bağcılar direnişine ilişkin dilekçe okumak isteyen tutsaklar ve ailelere polis ve jandarma mahkeme salonunda saldırdı.

Saldırı sırasında çeşitli yerlerinden yaralanan tutsaklar tekrar cezaevine götürülürken aileler de gözaltına alındılar. Hakaretler ve tehditlerle Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen aileler 6 Ağustos günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakıldılar. Yalnız adliye çıkışında Gönül Papur üzerinde Mücadele gazetesi ve Maksim Gorki'nin Ana romanı bulunduğu için polisler tarafından tekrar gözaltına alındı. İki gun daha keyfi bir biçimde gözaltına tutulan Gönül Papur 8 Ağustos günü serbest bırakıldı.

Aynı gün TİYAD'da yapılan basın toplantısına ailelerden çoğu saldırıdan sonra durumlarının kötü olması nedeniyle katılamadılar.

Basın toplantısında TİYAD Yönetim Kurulu adına bir açıklama yapan Nuriye Sarı yapılan saldırının birinci dereceden sorumlusunun DGM yargıçları olduğunu belirterek "Biz tutsak aileleri olarak bu tür saldırıları ve evlatlarımızı teslim almaya yönelik politikaları boşa çıkartacağımızı kamuoyu nezdinde ilan ederiz. Evlatlarımızı yalnız bırakmayacağımızı söylüyor, mahkeme heyetinin, kendi hukuk kurallarına bile aykırı davranışlarını protesto ediyoruz." dedi.

Basın toplantısına katılan Av. Muhittin Köylüoğlu da gözaltı sırasında polisin 18 yaşından küçük olan Gönül Papur'u keyfi bir biçimde fazladan 2 gün tuttuğunu belirtti.

Basın toplantısı sırasında jandarma ve polisin ortak saldırısı sonucu yaralanan tutsakların fotoğrafları da basına dağıtıldı.

BELGE-1

Darbecilerin birbirine darbesi
İbrahim Bingöl İbrahim Hafta'nın evini silahla bastı ve kaçtı

Bu belgeler darbecilerin mahkeme dosyalarından alınmıştır Bütün halkımızın ve bütün solun kontrgerilla çetesinin gerçek yüzünü görmesi için bu belgeleri yayınlamayı görev biliyoruz. Gerçek yüzlerini kendi yazılarında ortaya koyuyorlar.

Yayınladığımız ilk yazı İbrahim Hafta tarafından cezaevine gönderilmiş. "Belge"lere ilişkin iki noktayı da belirtmek gerekiyor. Birincisi, cümle düşüklükleri kendilerine aittir. İkincisi, yazıda devrimci harekete ilişkin yer yer yapılan belirtmeler yalnızca onların kurgularının ürünüdürler.

Süreç her şeyi, herkesin gözünde yerli yerine oturtuyor. Bu halk düşmanı hain çeteyle ilgili 13 Eylül 1992'den bugüne söylediklerimiz her kelimesiyle –hem de fazlasıyla– kanıtlanmıştır. Tüm solun bu ihanet çetesinin gerçek niteliğini görebilmesi için bu halk düşmanlarını tanıtmaya devam edeceğiz. Çünkü sorun artık herkesin örnekleriyle de gördüğü gibi, yalnız hareketimizle sınırlı değildir, sorun tüm Türkiye sol hareketinin sorunudur. Darbeciliğin kontrgerilla yüzünü görüp, mahkum etmeyenler darbeciliği taşıma rolünü oynuyorlar; gelenekselleştiriyorlar. Somut ifadesi TKP/ML'de yaşanan gelişmelerdir. Bu anlamda bir kez daha yinelemekte yarar görüyoruz, darbeciliğe karşı mücadele tüm solun sorunudur. Darbecilik küçük burjuvazinin güç olma isteğidir diye yazmıştık. Bu hastalıklı ruh hali, bu iğrençlik, bu ihtiras; devrimcilik tüm ilke ve değerleriyle bir kez çiğnendiğinde, artık darbecinin yakasını bırakmaz, bırakmamıştır.

Yayınladığımız belge, "İbrahim Bingöl, İbrahim Hafta'nın evini silahla bastı ve kaçtı" başlığını taşıyor. Ancak darbecinin darbeciye darbesi bitmiyor. Önümüzdeki sayıda yayınlayacağımız Belge-2 de "İbrahim Hafta'nın İbrahim Bingöl'e darbesi"ni anlatıyor.

YOLDAŞLAR...

Geç de olsa yazınızı aldık. Doğrusunu söylemek gerekirse, okuduklarımız bizi bütünüyle hayretler içinde bıraktı. İnanın ki, böylesi bir dönemde bu tür sorunları sizin gibi, hareketin çıkarı için yoğun emek harcamış insanlarla tartışabileceğimizi düşünmemiştik bile... Ama, yaşadığımız bu kahrolası sürecin tahribatları herkeste büyük güvensizlik yaratması bizi şaşırtmıyor da. Belki yazımızı okuduğunuzda siz de hayretler içinde kalıp, vicdan azabı duyacaksınız.

Sorduklarınızı, merak ettiklerinizi, bizim yaşadığımız süreci ve eleştirilerimizi size en açık biçimiyle yansıtmayı zaten düşünüyorduk. Özellikle bazı -üstelik önemli- gelişmelerin sizin dışınızda gelişmesinin, sizi endişelendirebileceğini düşünmüştük. Ama açık olan bir şey vardır ki o da, yaşamın çok hızlı akıp gitmesidir. Bu akışın önünde iradenle savaşmaz, cesur ve planlı programlı hareket etmezsen, yaşamın katı şartları altında ezilir gidersin. Bu nedenle beklemek bizim yok oluşumuz, bunca emeğimize, şehidimize mücadelemize rağmen yok oluşumuz; tasfiyeci alçağının ise yaşaması demekti. Bu nedenle gelecekte bütün insanlarımıza hesap vereceğimiz tavır ve davranışlarda bulunarak hareketi sahiplendik.

Biz hareketi sahiplenirken, radikal olmak zorundaydık; aksi takdirde bize güvenecek tek bir insan kalmazdı. Bu nedenle, sizin de içinde bulunduğunuz bir hesaplaşma ortamını istiyorduk. Ama her fırsatta buna bilinçli engel çıkartanlar, size bizim hakkımızda, bize sizin hakkınızda olumsuz şeyler söyleyerek süreci günden güne bataklığa götürmek istediler. Ama ne yazık ki, sadece değer üretmek amacıyla yola çıkan birçok insanımız, tertemiz duygularla hareketi sahiplenirken, bu insanların çirkefliklerini, olumsuzluklarını, ahlaksızlıklarını görmedikleri gibi onlarla kurdukları ilişkilerle pirim de vermişlerdir.

Sürece ilişkin çok eleştirimizin olduğunu biliyorsunuz; bu süreçte yer alan sizleri de, taşıdığınız misyonu da göz önünde bulundurduğumuzda eleştirilerimizin muhataplarından birileri de sizsiniz. Bu nedenle size tüm süreci anlatmak size ilişkin eleştirilerimizi de kısaca belirtmek istiyoruz.

Size çok daha evvel yazıp iletmeyi isterdik ama sizin yakalanmanızla birlikte birçok olanağın da kaybolduğunu tahmin edersiniz. Bu nedenle ciddi bir bağ kuramadık. (....)

Ama içeriye düştükten sonra her kim olursa olsun yaşam durdurulamazdı. Bu noktada eleştirilerinizi anlamak mümkün değil. Size soruyoruz siz olsaydınız ne yapardınız? Bizi mi beklerdiniz? Siz dışarıda iken hangi soruyu kadrolara sordunuz? Tam tersine kadroların sorduğuna bile cevap verme ihtiyacını görmediniz. Hatta onların ciddiye alınacak yanları olmadığını bile söylediniz. Her şeyi "S"de gördünüz. DK gitmiş "S" gelmişti. Üstelik zerre kadar devrimci yanı olmayan bir "S" ve siz onu bizden daha iyi tanıyordunuz. Hareketin kadroları yoktu sizin için. "S" ve "H" var bir de siz orada. O güne kadar işleyiş oydu. Ve sizler yazılarınızda da onu savunuyordunuz. (*)

Bize diyorsunuz ki hangi hakla yaptınız? Biz size açıklayalım. Başka ne yapılabilinirdi? Ama adeta hesap soruyor gibi düşünüyor kendinize ayrı bir misyon biçiyorsunuz. Her ne kadar öyle olmadığını söylüyorsanız da başka bir anlam çıkmıyor. Yaptıklarınız da bunu kanıtlıyor.

Tam bu noktada sormak istiyoruz: Siz hangi hak ve yetkiyle kendinizi sorumlu gördünüz? O sorumluluğu size kim verdi? "S" mi? "S"nin durumu ortada. Siz de onunla işler yapmışsınız değil mi?

Yaptıklarımızı sorgulamadan, öğrenmeden yazıyorsunuz. Üstelik yoldaşlık ilişkilerini zedelediğimizi iddia ediyor herkese bir şeyler anlatıyorsunuz.

Yoldaşlık ilişkilerini siz bu anlayışla yıktığınızı görmüyor musunuz? Siz süreci başından alıp sorgularsanız hatanın başından beri yanıldığınızı, yoldaşlık ilişkileri temelinde değil idare etme mantığıyla pragmatizmle hareket edildiğini göreceksiniz. Bunu size tüm açıklığıyla anlattığımızda şaşıracaksınız.

Tekrar edelim. Biz iki açıklama yaptık. Nedenleri de ortada. Onun dışında her şeyi size haber geldikten sonra yapacaktık. Ama artık zaten bir anlamı kalmadı.

Hataların Nedeni Sürecin Ayaklar Üzerinde Oturtulmadan İşletilmesidir

Daha evvel bütün yönetici insanlarımızı bilgilendirmiştik. Aylarca süren tartışmamız sadece karalanmamız için kullanılmıştır. Dedikodu, yalan ve spekü-" lasyon malzemesi yapılmıştır. Devrimcilik yapmak da devrimci çalışma nasıl yapılıyor onu söyleyelim. "S" evinde her türlü hizmeti yapan bir kız, altında araba ve bütün işlerini yürüttüğü telefonlar, bütün günü böyle geçer. En ufak bir siyasi konuşmasına bile şahit olmadık. Düşünmez, tartışmaz, tartışan insanlara kin duyar, onlar için dedikodu çıkartır. Yoldaşlık ilişkilerini yok eder. "H"ye gelince bütün günü bir-iki yere telefon etmesi. Kafası eserse yazar diğer saatlerinde yatıyor. Onun da altında araba yanında bir bayan, arabasında da el telefonu. Her ikisi de kendilerini dev aynasında görürken, için için kaynayan kitlemizden en ufak bir haberleri bile yok. Bu insanlarla nereye gidilebilirdi düşündünüz mü? Siz bu insanları bizden çok daha fazla tanımanıza rağmen onlardan talimatlar aldınız, onları misyon gördünüz, meşru sorumlular kabul ettiniz. Bunlara başka bölümde değineceğiz.

İşte böyle sorumlu insanların yarattıkları tahribatlara sizin de yakalanmanız eklenince durumumuz çok ciddi bir sarsıntı geçirdi. DK'nın yayınları, "S"nin alçakça kaçışı, "H"nin dengesiz tavırları sonucu onun da kaçışı ve geri gelişi eklendiğinde çok ciddi bir kaos yaşandı. İnsanlarımız hem de en değerli, vefalı olanlar dahil sarsıntı geçirdi dersek yeridir.

Ülkedeki insanlarımızın da durumu iyi değildi. Bir taraftan bütün evlerimizin çıkması herkeste büyük güvensizlik yaratmıştı. Onun dışında bazı insanların eksiklerinin olması ama bunlara cevap verilmemesinin yarattığı ruh halinin eklenmesi vardı. Diğer taraftan zayıf olan insanlarımızın ruh hali ayrı bir konuydu. Bu nedenle bir kısım insanımız bıraktı, bir kısmı kaçtı, bir kısmı halen kayıp.

Biz hep sizden haber bekledik. Amacımız ilişkilere girmekti. Bir yığın ilişkinin dağınık olacağını düşünüp bize haber ileteceğinizi de düşünmüştük. Ama hiçbir şey çıkmadı. Biz ezbere hareket edip yeni bir operasyon yemenin olanaklarını yaratmamak için reklam haricindeki yerlere insan aktarıp müdahale etmedik. Bu nedenle mahalleler dağınık kaldı. SDB'ler ise bir kısmı afişe edildiler. Bütün evler basıldılar. Onların tümümü güvenli bir yere naklettik. Biri kendini korudu. Yeniden kendini düzenledi. Biri ise iki elemanını kaybetti. Bıraktılar. Rıdvan ve hanımı. Onun dışında teknikçiler 6 Kasım'a kadar iletişim kurdular. O tarihten sonra kayboldular. Ruh halleri iyi değildi. Evlerinin çıkmasından dolayı bütün hayalleri sanki yok olmuştu.

Tahsin kısmen daha olumluydu. Ama hiçbir inancı kalmamış gibi konuşuyordu. Buna rağmen son güne kadar ilgilenmeye çalıştık. Hatta orada teknik bir komite kurabileceğimizi söylemiştik. O da bir bakalım demişti. Ama daha sonra hiç aramadı.

Reklam ve çevresinde de bir bocalama ve ne yapılacağını bilememe var gibiydi. Bütün olanakları kaybolmuştu. Onlar kendilerini çabucak toparladılar. Ama olanaksızlıktan dolayı birçok sorunla karşılaşıyorlardı.

Evet, böylesi dönemde her şeye ulaşıp insanlarımıza moral vermeye, perspektif sunmaya çalıştık. Ülkeye aktarma yapmak için insanlarımızı seferber ettik ama sizden haber gelmediği için insanlarımızı hep burada beklettik.

Bugün kendimizi kısmen toparladık çok genişledik ama yönetici insan sıkıntısından dolayı istediğimiz adımı atamıyoruz. Yavaş yavaş bu konuda da pratik faaliyetlerde bulunacağımızı düşünüyoruz.

Bu dönemde bütün bu zorluklarla boğuşurken reklam çıkartmak bile bizim için . bir sorundu. Yazıların yazımı iki-üç kişinin üzerindeydi. Hatta son iki sayı iki kişinin üzerine bindi, üstelik bu insanların bütün günü bu karmaşa ortamında toparlayıcılık yapmaktı. Ama gelinen noktada bu zorluklar kısmen de olsa aşılabildi. Bu dönemde sizden reklama yazı istendi. Çünkü avantajlıydınız. Hem daha sağlıklı vegeniş düşünmek için zamanınız vardı. Hem de daha sakin bir ortamdaydınız. Yazarsanız bizim üstümüzdeki yük hafiflerdi. Ama siz de yazmayınca yükümüz hafiflemedi. Bu arada yaşadığımız bir talihsizlik, evlerimizin de ortaya çıkmasına neden oldu. Adeta açıkta kalmıştık. Ve yazıları da bu koşullarda yazıyorduk.

Biz bütün olumsuzlukları yaşarken, size özellikle Aysun'a ilişkin tepkiler vardı. Ayrıca İ'nin ilişkilerinin çıkması sonucu ona karşı da zaman zaman sorular soruluyordu. Biz ne olduğunu tam bilemiyorduk. Sadece (1)'in bildiği ve (3)'ün bildiği birkaç yere erişilmediğini düşünüyorduk.

Hiçbir açıklama yapmadık. "Çözüldüler, hareketi sattılar, şerefsizler," türünden bir şey belirtmediğimiz gibi tam tersine, "Evet evler malzemeler çıktı. Çözülmelerin de olduğu açık. Ama kim ne vermiş, kim ne kadar direnmiş bilmiyoruz" diyor, insanlarımızı yumuşatıyorduk. Bu arada resmi açıklamamız olmadı. Bu konuşmalarımız da üç-dört kişi arasında olmuştur. Diğer insanlarımızla ilişkilerimiz de, yani ülkeden insanlarımız sorduklarında Zeynep hariç sadece sizden yazı beklediğimizi söylüyorduk.

Biz bu arada operasyonla ilgili olarak genel ifadeler içeren açıklama yaptık. Onun dışında hep sizden haber bekledik.

Bu konuya ilişkin ilkesiz, tepkisel, duygusal en ufak bir davranışımız olmamıştır. Bu yüzden size soruyoruz ve net cevap vermenizi istiyoruz.

1- Kime açıklama yapıp sizin "şerefsiz" olduğunuzu, hareketi sattığınızı söylemi şiz.

2- Ailelerin sizinle olan ilişkilerini dahi bilmediğimiz koşullarda -ki bizim ailelerle ilişkimiz olmamıştır- Ailelerinize biz ne demişiz?

3-Sizinle ilgili yayınlanmış yazılı bir belge elinize geçti mi?

Biz sizin tavrınızı doğru bulmuyoruz. Hareketin bütün sırları hatalarınız, çözülme, dikkatsizlik, ama bunlar hatalarınız sonucu ele geçti. Bu nedenle hiçbiriniz vicdanen biz rahatız diyememeli. Bu bir gerçek. Ancak hiçbir açıklama yapmadık. Ve sizinle tartışıp tartışmayı bağlayana kadar da hiçbir zaman açıklama yapmayı düşünmedik. Eğer bir insan bulur, söylediklerimizin, tersini yaptığımızı ispatlarsanız o zaman bir diyeceğimiz olmaz.

Esasen siz de biliyorsunuz ki biz böyle basitlik yapmayız. Çünkü bu her şeyden evvel harekete büyük zarar getirirdi. Ayrıca sizden haber almadan böyle bir açıklama yapmanın ilkesizlik olduğu da açıktı. Peki böyle bir şey yapmayacağımız açıkken siz neden böyle hareket edeceğimizi düşündünüz? Bununla kalmadınız, böyle yaptığımıza eminsiniz. Ve bunun için de sağa sola bizimle ilgili olumsuz şeyler anlatıyorsunuz. Bunu nasıl yapabiliyorsunuz. Üstelik her şeyi yıktığımızı belirtiyorsunuz.

Kısacası büyük bir ilkesizliktir yaptığınız. Doğrusunu öğrenmeden duygusal, tepkisel hareket ediyorsunuz. Her şeyden evvel önce bunu bizden öğrenmeniz gerekmiyor mu? Sıradan insanlarla ilişki kurup adeta muhalefet yapmanız insanların moralini bozmakla sadece onların devrimciliği bırakmalarını sağlayabilirsiniz.

Bizce bu tavrınız sorgulanmalıdır. Hem eleştiriyorsunuz hem de eleştirdiğiniz noktada hatalı davranıp tutarlı olmuyorsunuz. Şu anda bağlantı kurduğunuz tüm insanların morali bozuluyor. Neyi amaçladığınızı bilmiyoruz ama yanlış yaptığınız açıktır.

Yaptığımız Açıklamalar ve Gerekçeleri

1- Operasyona ilişkin genel bir açıkla ma.

2- "S""nin durumuyla ilgili reklamda ve özel sayıda açıklama.

Operasyonun olmasıyla burada infial yaşandı. Herkes yaygın kullanılan telefonlara büyük tepki gösteriyordu. "Biz adam olmayız" düşünceleri yayılmaya başladı.

Öte taraftan "S"nin kaçması belki bu fazla yaygınlaşmamıştı. Ama kız da kaçınca herkes olayın siyasiliğinden çok magazin bölümüyle ilgilenir oldu. Ve büyük bir yıkım başladı. DK'nın bütün bunları değerlendiren yanı da eklendiğinde olaylar farklı mecralara akmak durumunda kalacaktı.

Biz isterdik ki sizden açıklama gelsin öyle açıklama yapalım. Ama bu imkansızdı. Sizi bekleseymişiz açıklamayı yeni yapar olurduk.

Bekleyemezdik. Yaşam bizden acil kararlar alıp müdahale etmemizi dayatıyordu. Biz de açıklamayı bu yüzden yaptık. Sizin bu açıklamaya neden itiraz ettiğinizi anlamış değiliz.

"S" konusuna gelince "Bizim bu konudaki düşüncelerimizi biliyorsunuz" diyorsunuz, hayır bilmiyoruz. Siz ne savunuyorsunuz? "S"yi en zararsız şekilde uzaklaştıralım mı diyorsunuz yoksa siz değil biz çözelim mi diyorsunuz biz bilmiyoruz.

Eğer birincisini savunuyorsanız bu bir şey ifade etmez. Çünkü bizim isteğimiz buydu. Ve hayat bu düşünceyi mahkum etti. Suçlarını kendisi bizden daha fazla bildiğinden kaçtı. Ve onurun zerresi kalmadığından kızı yanında tutarak olayın yaygınlaşmasına neden oldu. Bu yetmedi, bir de kıza telefon ettirip yalan söylemeye, suçunu gizlemeye başladı. Bu ne--denle olayı bu boyuta getiren kaçış olmuştu. Biz açıklamayı çete yapmadan evvel yapmak zorunda kaldığımızdan yaptık. Aksi takdirde hiçbir şey kalmazdı ve Avrupa'da çete istediğini elde ederdi.

Bu sorun için sizi bekleyemezdik. Hayatı sizin için durduramazdık. Siz kendinize böyle bir misyon biçmiş olabilirsiniz. Ama bu misyon yaşamı durdurmamalıdır. Ayrıca bizim onayımızla hiçbir şey olmamıştır. Tam tersine bu işleyiş biçimine başından beri muhalefet ettik. Size o sorumluluğu verenlerin durumu ortada iken her şeyin siz beklenerek çözülmek istenmesi düşünülemezdi. İçeride olmasaydınız elbette herkesten önce sizin onayınız gerekecekti diye bir sorun olmamıştır. DK taklit ediliyordu. Ama bununla da kalınmamıştır. Gerek "S" gerek "H", 24 saatini gözönüne aldığında gördüğün manzara insanı şaşırtır. Alttlarında araba, ellerinde telefon, yanlarında günden güne içi boşaltılan, yetenekli, genç bayan arkadaşlar.

"S" bir tek yazı yazmadığı gibi reklamı okumaya bile gerek görmez. Hiçbir kimseyle siyasi bir tartışmaya girmez. Kimseyle konuşmaz. Adeta çürüdüğü, kokuştuğu anlaşılıyordu. Bu insanın.misyon görülmesini, ondan talimat alınmasını anlamıyoruz.

"H" 17 saat yatıyor, kafası eserse bir iki yazı yazar. Onun dışında kendi deyimiyle "işlevsiz", hareketi bu adam mı yönetecek söyler misiniz? Bunların size görev vermesini, hareketi yönetmesini nasıl kabullendiniz.

Sizin esas hatanız buradadır. Ve bundan sıyrılmadığınız ölçüde doğru bir politika saptamanız da mümkün değildir.

Bu insanlarla tartışmalarımızı anlatalım. Hiçbiri tartışmıyor, her biri kendini öyle bir kaptırmış ki, rahatlıkla giderse gitsin diyor, en yakınlarındaki insanların uzaklaşması an meselesi haline gelmiştir.

Sizinle tartıştığını düşünün. Eğer sizi ikna edemiyorsa arkanızdan olumsuz laflar başlardı. Bizim (1) ve (2) hakkında duyduklarımız bizi şaşırtmıştı. Ama Erdoğan'la ilgili yazdıkları hepsinden ilginçti. Güvenilmez, kariyer sorunu vardı. Çalışmıyor, ne yaptığını bilmiyor türünden şeyler . Size onun durumunu sorduğumuzda, çalıştığını, yakalanmasının da çok zarar verdiğini belirtmiştiniz. Şu ilkesizlik ve pragmatizme bakın.

Hem onun iyi olmadığı söyleniyor, hem ona görev veriliyor. Hangi yetki ve anlayışla belli değil.

Ayrıca birileri onun iş yapmadığını, birileri önemli iş yaptığını söylüyordu. Amaç neydi?

"S" kendisiyle gitmeyeceğini biliyordu. Sağlıklı, bir hesaplaşmanın yapılacağı bir toplantıya ise yanaşmıyordu. Çünkü seviyesi ve pislikleri çıkacaktı. Bu nedenle yoldaşlık ilişkileri baltalanıyordu.

Şimdi size soruyoruz: Savaşçı bir örgüt nasıl yaratılabilinirdi? Önce hareketi yönlendirecek, örgütleyecek insanlar bir araya gelir, kararlı, kaynaşmış bir çekirdek oluşturulurdu, çerçeve çizilirdi. Nisan başında ya da sonunda bir haftalık bir zamanla bu yapılabilinirdi.

Aramızdaki güvensizlik, kapasite, birikim bir toplantı ile ortaya çıkan hareket baştan başlamak zorundaydı ki, düşünün herkeste bir güvensizlik olmasına rağmen bir araya gelip, [bunları] bile konuşmuyoruz. Gerekçe ise şu anda mümkün değil, her şey durur. Ama bunda yanılıyoruz. Çünkü bir hafta, on günlük bir arayla hiçbir şey olmazdı, ayrıca gerekirse, her şeyi durdururduk da. Çünkü örgüt başka bir biçimde oluşturulamazdı.

Biz ciddi bir tehlike ile karşı karşıya olduğumuzu bütün kadrolara iletmiştik, ama herkes kendi yaptıklarını gördüğünden, hareketin geleceği nasıl şekillenecek, kim şekil verecek, nasıl, farklarımız nasıl kocacak türünde hayati sorunlar unutulmuş, günlük koşturmalar her şeyin önüne geçmişti. Bu durum yeteneksiz, sinsi, her türlü alçakça düşünceyi taşıyanları içimizde saklıyor, hareketin bataklığa doğru gittiğinin görülmesini engelliyordu.

Düşünün yazımıza cevap verme ihtiyacı bile hissetmediniz. "S"ye soruyoruz düşüncen ne kendini misyon gören bu alçak cevap verme tartışma yürekliliğini bile göstermiyor. İşi size havale ediyordu. Amaç şuydu, duygularınıza hitap edip kendisinin aradan çıkmasıydı. Bu arada yalanlarını eklediğimizde tehlike büyüyordu.

Hiçbir sorumluluk duygusu yoktu. Hareketin dağılmasını bekler gibi bir hali vardı. Zerre kadar bir inancı kalmamıştı. Yalancı, üç kağıtçı, yoldaşlık ilişkilerini fitneleyen, yanında kalan bütün bayan arkadaşlara duygusal yaklaşmaya çalışan bunun sonucunda iki arkadaşı kirletip aramızdan kopmasına neden olan bir ahlaksız.

Bazı konuları tartışmaya geldiğimizde - ki (1)'in bizimle yaptığı iki dakikalık konuşmasındaki samimiyetin de etkisi vardı- ağzından bir tek laf alıp konuşmamıştık. Ama buna rağmen ülkede iyi insanlarımız, kendini adamış yoldaşlarımız var. Onlarla kaynaşıp değerler yaratabiliriz, diyerek ülkeye gitmeye hazırlanıyorduk.

Evet başından beri hareketin çıkarlarını ön planda tutarak hareket ettik, yazdıklarımız, söylediklerimiz ortada iken kimse bize şunu öyle yaptınız diyemezdi.

Ama örgüt oluşturmak isteyen bir mantık önce bir araya gelip hesaplaşma yapar. Bunun yapılmamasının örgütlülükten kaçış olduğunu bildiğimizden hep tepki gösterdik ama kimseye bir şey anlatamadık.

İnanıyoruz ki siz ön yargılı hareket etmeseydiniz, geniş düşünseydiniz yoldaşlarınıza biraz kulak verseydiniz "S" bize zarar veremeyecekti.

Ama siz hep onun otoritesini meşru gördünüz. Bununla da yetinmeyip Avrupa'da bütün işler için koşuşturan iki yoldaşımızın çabalarını da görmediniz. Derginin bütün yükünü çekenler, bütün tartışmaları yönlendirenler size göre hiçtiler. Çünkü onları tıpkı başka alanlardaki yoldaşlarınızda olduğu gibi "S"den "H"den öğreniyordunuz.

Kendinize soruyor musunuz? Bir örgüt böyle mi işlerdi? Birbiri hakkında neye dayandığı belli olmayan dedikodular yüzünden, kötü olumsuz düşünenler yeni bir dünya yaratmak için nasıl yola koyulacaktı. Bu konudaki eksiklerinizi, zaaflarınızı, sorguladınız mı, S'nin bu hale gelmesinde hiç mi payınız olmadı. Size şunu söyleyelim siz orada bir örgüt oluşumu konusunda ilkeli davranmış olsaydınız, "S" içimizde hiç barınmayacak, "H" de bu duruma düşmeyecekti. Ama pragmatizm hepinizin ruhuna işlemiş, çarpık örgütsel anlayış hepimizden bir şeyler almış. Bunu da göremiyoruz.

Örgüt Değil "S" ve "H" Savunuluyordu

Aylardan beri hareketin iyi yönetilmediği ortadaydı, "S" ve "H"yi bizden daha iyi tanıyordunuz, ama buna rağmen bir örgütsel işleyişi savunmadınız. Her şeyi "misyon" sahiplerine bıraktınız.

Ağustos ayında "Bize nasıl bir örgüt gerekiyor" yazısına verdiğiniz cevaplar ortada, her şeyi iki kişiye bırakıyordunuz. Biz yırtınırken neden yırtındığımızı bile sormak, düşüncemizi öğrenmek diye bir sorununuz yoktu. Çünkü size göre "S" ve "H" her şeydi. Ne farkımız vardı DK anlayışından o da her şey benim diyordu.

Yoldaşlar, eğer bu hata yapılmamış olsaydı, inanın şu anda çok daha ileride olacaktık. Ama biz hareket örgütleme anlayışı ile değil eski bakış açısı ile yola çıktığımızdan, eskiyi tekrar ederek bugüne geldik.

Ve yaklaşımımızla birçok insan devrimciliği bırakıp gidecekti çünkü bu yaklaşım eskiyi tekrar ediyordu.

Doğru yaklaşım şuydu:

Belli düzeyde insanlar bir araya gelip nasıl bir hareket olacağı, nasıl yönetileceği planlanarak, plan ve program çıkartılarak adım adım örgüt olmaktı. Ama bunu kimseye anlatamadık.

Düşünün ülkede insanlar var onlara ilişkin bir yığın yalan dedikodu ve spekülasyon var, bunların ne kadarı gerçek belli değil. Yurtdışında insanlar var, birbirine güvenmiyor, toplanmıyorlar, konuşmuyor, insanlarımız öldürülüyor, vuruluyor cevap verilmiyor, coşkusuz, inançsız yazılar yazılıyor, DK'ya laf yetiştirilmeye çalışılıyor. En ufak bir plan program olmadığı gibi kimse de gidişattan rahatsızlığını ifade edemiyor. Eleştirmek, ikna etmek diye bir sorunumuz yok. Birbirimize güvenmiyoruz, herkes birbirinin arkasından laf ediyor. Ama bir taraftan sorumluluğu da devam ediyordu. Biz bu şekilde örgüt olacaktık. Biz bu mantıkla hiçbir şey veremedik.

Bizim örgüt olabilmemiz için üç sorunumuz vardı.

I- Kendi içimizde hesaplaşmak. Ayrılanın aynı yerde ayrılanın ayrı yerde olması sağlanmalı idi. Bunu yapmış olsaydık insanlar birbirini tanıyacak, güven doğacak bir politika saptanacaktı. Bu adım atılmadan hiçbir yere varılamazdı. Üstelik bizler bunu 6 Mart'tan önce de formüle etmiştik.

iI- DK çetesine karşı hesaplaşmak zorundaydık. Hesaplaşmanın üç yönü vardı.

Birincisi, ideolojik cephe her yazımızda farkımızı koyarak meşruiyet alanımızı genişletmeliydik.

İkincisi, saldırılara karşı cevap verilmeli, kitlemizin pasifize edilmesi engellenmeliydi.

Üçüncüsü, yönetim konusunda kolektivizme telefon hantallığından uzaklaşmayı, yurtdışından taşınmayı önümüze hedef koymalıydık. Bunlar yapılmadığı sürece biz bir örgüt olamazdık.

Süreci başından aldığımızda göreceğiz ki bizim yaptığımız, harcadığımız emekler eskiyi tekrar dışında ne yaratmış. Yediğimiz operasyonlar bile eskinin tekrarıdır.

Yoldaşlar önce birbirimize açık olmalıyız. Biz bu mantıkla hiçbir yere varamaz, ömür boyu örgüt olamazdık da.

Biliyorsunuz ki örgüt işlerliği kendiliğindenciliğe mahkum edildiğinde ortaya şekilsizlik çıkardı. Şekilsizliğimiz sürdü halen yıkabilmiş değiliz. Ama şu açıktır ki, iradenin ortaya çıkmadığı noktada kimse kendini sorumlu tayin edemezdi. Bizde de irade ortaya çıkmadan "S" ve "H" kendini doğal sorumlu gördüler. Sizi de onlar atadılar. Bu atamaya da sorumluluğa Karşı çıkmalıydınız. Onlar hiç kimseye sorumluluk veremeyecekleri gibi kendileri de sorumlu olamazlardı. Çünkü onlar hakkında da bir ton şaibe vardı. Onlarla hesaplaşmadan hiçbirimizin sorumluluğu kabul edilemezdi. Sizlerin iyi niyetli çabalarınızdan bir endişemiz yoktu. Ama acı bir şey var ki, sizin iyi niyetiniz, emeğiniz, sömürüldü.

Siz bunları görmeden, onlarla tartış-

madan onları gözünüzde büyüterek bizleri ise küçük görerek hareket ettiniz. Ve adeta onların kirli emellerine alet oldunuz.

Burada "H" için bir parantez açmak lazım. Bu insanı hiçbir zaman "S" ile aynı kefeye koymadık. Kendisiyle yaptığımız tartışmalarda pek çok noktada yardımcı da oldu. Sürecin bizi neden buraya getirdiğini söyledi. İlkin karşı çıkmasına rağmen sonraları samimiyetimizi, kararlılığımızı, coşku ve inancımızı gördükten sonra "Yaptığınız doğrudur esasen biz bunu önceden yapmalıydık" diyen bir arkadışımızdı. Bu nedenle bütün eksik-zaaf ve yanlışlıklarına rağmen bu insanı sahiplendik. Onunla ilgili çıkanları hareket olarak tekzip ettik. Biz size şunu soruyoruz: Siz neden bu konuda bir örgüt insanı olarak değil "S"nin ve "H"nin atadığı insanlar olarak hareket ettiniz, neden kadrolarla tartışma ihtiyacı hissetmediniz, bunu sorguladınız mı?

Evet bugün "S" ve "H"nin yanlışlıklarına bütün iyi niyetli ve emek sarf eden olmanıza rağmen ortak oldunuz. Süreci sorgulamadan ne yapacağımız kararlaştırılmadan hareket ederek ne yaptıkları belli olmayan insanları sorumlu olarak meşrulaştırdınız.

Süreçteki hatalarınız bunlardır. Sizin hala geçmiş çizgi ile ne kadar hesaplaştığınızı, yeniyi ne kadar temsil ettiğinizi bilmiyoruz. Ama inanıyoruz ki en kötü koşullarda dahi mücadele eden varını yoğunu koyan sizin gibi insanlar yeninin oluşturulmasında ciddi bir dinamizm sahibidirler. Bu anlamda sizinle sağlıklı bir iletişim kurduğumuzda her türlü olumsuzluğu giderebileceğimizi sanıyoruz.

Çarpık Örgüt Bilincinin Tahribatları

Size bir başka noktada ciddi bir eleştirimiz daha var: Her şeyi pratikle ölçen dar pratikçi anlayışın sonucu olarak geleceği görmeyen sizler toplantıya karşı çıktınız. Bu dönemde gelemeyiz, her şey durur diyerek içimizdeki hesaplaşmaya karşı çıktınız. Söylediklerinizdeki samimiyetten endişemiz yoktu. Ama hesaplaşmadan kaçanlar için söylediklerinizi bir ganimetti. Düşünün bizim önerimize kendileri cevap vermediler sizleri kullanmak istediler, iyi niyetinizi çabanızı sömürmek istediler yine görmediniz. Ayrıca bizi karaladılar buna da izin verdiniz. Ama eleştirdiğimiz noktalar sadece bunlar değildi. Bunlardan da önemli eksik ve hatalarınız vardı.

Düşünün "S" ile ilgili bütün kirli çamaşırlar ortaya çıkmasına rağmen ki bunu "H" de size söylemiştir. Çünkü bu pisliği çıkartırken "H" ile ilgili bir sorun yaşanmıyordu. Siz tutturdunuz biz "S" ile görüşmek istiyoruz. Bu nasıl örgütsel anlayış, bilinç anlamak mümkün değil. Kaçmış, ihanet etmiş, emeğimizi kirletmiş insanı muhatap almak istiyordunuz. Üstelik yönetici tüm insanlarımızın tavrını bilmenize rağmen.

"S"ye bağlılık ona misyon biçme söz konusu olunca elbette bu sakatlık ortaya çıkacaktı.

Hani başka bir örgütte yaşansa belki normal görülecekti ama bizim gibi ihaneti en üst düzeyde yaşamış örgütlenmelerde bu tavır bize çok garip geldi, örgüt bilincinin çarpıklığı olarak değerlendirildi.

Buna bağlı olarak sergilediğiniz bir başka hatalı yaklaşım da şuydu:

Aylardır örgütün çıkarı için bir araya gelelim dememize, 11 sahifelik bir yazı yayınlamamıza rağmen bırakalım toplantıyı, cevap vermek ihtiyacı bile görmeyen sizler "H" sorunu gündeme geldiğinde "durdurun biz geleceğiz" deme ihtiyacı hissettiniz. Bu çarpıklık nedendir?

"S" ve "H" dışındakiler ne söylerse söylesinler önemli değiller ciddiye almaya bile gelmez.

örgüt demek "H" ve "S"dir. Sizin tavrınızdan çıkan anlam budur ve bu çarpıklık sonucu da bu iki insan kendilerini dev aynasında görüp yeni bir yaşama atılmaya başlamışlardı.

Ülkedeki durumumuz önemli, insan yok arkadaşların yanında olmalıyız diyen sizler, birden bire gelmeyi düşünmeniz her şeyi "H" için feda etmeyi göze almak

Size söylediklerimiz ise şunlardı:

Hayır siz gelmeyin orayı boş bırakamayız. Sorunu sizin orada çözelim, biz geleceğiz. Sanıyorum unutmuş olamazsınız. Bu düşüncemizi bizzat (1) söyledi.

Ayrıca biz "H" ile sorunu çözdük kendisiyle tartıştık kabul etti dedik. Ama ne oldu "H" sizinle kuralsız olarak telefon ile görüştü. Akşamüstü ise silahlı-susturuculu biçimde evimizi bastı yetkiyi sizden aldığını söyledi. Bizimle aynı onunla aynı konuşup konuşmadığınızı bilmiyoruz. Ama ona söylediğimiz şey arkadaşlar sana yetki verip evimizi basmanı isteyeceklerini sanmıyoruz. Onlar senin gibi dengesiz değillerdir. Onlar değerli insanlarımız olmuştur.

Bizi bu noktada aydınlatırsanız seviniriz. Bugün gelinen noktada şunu görmemiz mümkündür; sizler bizim için olumlu şeyler düşünmüyordunuz. Çünkü her türlü yalan ve spekülasyona kurban oluyorduk. DK'nın yöntemleri bize karşı kullanılıyordu. Aynı şekilde sizin için de olmadık şeyleri biz duyuyorduk. Ama size nasıl anlatabilirdik? Biz toplantı yaparak bütün bunları çözebileceğimizi, her şeyi orada tartışabileceğimizi düşünmüştük. Ama süreç öyle gelişmedi.

Eğer "S" ve "H" bütün eksik ve zaaflarına rağmen, biraz inançlı ve cesur olsalardı bizi tasfiye ederlerdi. Daha sonra sizin emeklerinizi sömürdükten sonra size de tepeden bakarlardı. Ama inanç coşkusunun zerresi yoktu. Günün birinde bütün tartışma tutanaklarını size ulaştırırsak görürsünüz. •

Süreci Sizinle Paylaşmama Konusu, Nedenleri, Gerekçeleri

Sizinle yaptığımız telefon konuşmalarında da söylenmişti. Size haber verilmemesinden yakınıyordunuz. Tam bu noktada her şeyi yalın biçimde anlatmak istiyoruz.

Sürece ilişkin tartışmaları biliyorsunuz. Yurtdışında olup bitenleri tam bilemediğimiz koşullarda, yurtdışındaki arkadaşların düşüncelerini öğrenmek istedik. Daha sonra ülkeye geliş konusu bağlanacaktı. (1)'e bilgi vermiştik.

Yurtdışındaki manzara hoş değildi. İnanç yitimi, güven bunalımı yaşanıyordu. "S" ve "H" dışındaki arkadaşlar koşturuyorlardı. İki kişi derginin yükünü üstlenmişti. Onun dışında canla başla çalışan insanlarımız vardı. Ama ikisi yatıyorlardı.

Sorunu tartışamadık. "S" bırak tartışmayı, konuşmak, adım atmak dinamizmini bile göstermiyordu. Hiçbir şeyi yoldaşlarıyla paylaşmıyordu. Her şeyi yanında kirlettiği kıza anlatıyordu. Yani onun (kızın) bildiğini ne biz biliyorduk, ne de siz.

Pislik 20 Temmuz'da ortaya çıktı. Bizden gizlendi. "H" 25 Temmuz'da öğreniyor. Sınırlı kişi biliyor. Ülkeye gelmek için tekrar yurtdışına gelen arkadaş 6 Eylül'e kadar olaydan habersizdi.

"H", (...) , "Z" 25 Temmuz'da "S" ile bir toplantı yapıyorlar. "S"nin yetkileri kısıtlanıyor. Başka bir kızla ilişkisini kabul eden "S" kararlara uyacağını söylüyor. Başka kızla ilişkisi çıkınca, yanındaki kız yanından almıyor. "H" telefon konuşmalarına dahil edilmek isteniyor. Bu alınan karardı, (...) .

I- "H"ni telefonlardan haberdar etmiyor.

II- Kızla gizli gizli buluşup ilişki sürdü rüyor.

Bu kararlardan sadece "S" dışında üç kişinin haberi oluyor.

6 Eylül tarihinde aşağıdan gelen arka-, daşa açıklıyor yazılar okutuluyor. Aynı gün beş kişi bir araya gelip "S" sorunu tartışılıyor. Tartışma sonuçları şunlardır.

I- "S" ahlaki ve örgütsel suçlar işlemiş tir. Bu suçları "S" kabul etmiştir. Bu ne denle bütün sorumlulukları elinden alın mıştır.

II- "S", 7 ya da "H" yanında kalacak tır. Ayrıca onun yanında bir üçüncü kişi daha bulunacaktır. Bütün bunlar sadece birer önlemdir. Esas karar sonra alına caktır.

III- Ülkeden "A" ile "Ra"e haber verile cektir. Haber ülkeye gidenler tarafından acilen iletilecektir. Bu sorunun telefonda konuşulmasından kaçınılacaktır.

IV- Bu konu şimdilik açılmayacaktır. Ülkede sorumlu insanlarımız kime gerekli görüyorsa bize iletsinler ve onlara açsın lar, hepsinin düşünceleri geldiğinde "S"ye ilişkin karar ortaya çıkacaktır.

Bu toplantı 6 Eylül'de oluyor. Ve ülkeye gidecek arkadaşı da görevlendiriyoruz.

Süreci sağlıklı aşmak tahribatların önünü almak için "H" ile oturuyor ve süreci ele alıyoruz. Bu toplantılarda "H"nin yalanları, kariyerizm tutkusu ve çok ciddi şüphecilik hastalığı ortaya çıkıyor. Hatalarını bildiği için sekterleşiyor. Zaman zaman işi silah çekmeye kadar götürüyor.

Bizim kararımız kesindir. İkinci bir ihanet yaşamıştık bu kez sürece yanlış yerden başlamayacaktık.

Her şey darmadığın gidiyordu. "H" direnirken size güveniyordu. Ülke beni destekliyor onları kim dinler gerekirse hepsini öldürürüm diyordu. Yanındaki bayan arkadaşa her şeyi anlatıyor kız şok oluyor. Birçok insanımız bırakma noktasına geliyor.

iki yolumuz vardı: Ya bırakıp gitmek ya da sonuna kadar mücadele etmek. İnanın en kolay gibi görünen bırakıp gitmek bizim için çok ama çok zordu. Onursuzluktu. Bu nedenle her şeyi göze alıp ihanete rağmen başaracağız dedik.

Önce en yakınımızdaki insanları sonra çemberi genişleterek en geniş kitleye varana kadar tartışmalar yaparak sürecin önünü açtık.

Bu süreçte "H" tamamen dengesizleşti. Ve silah, para ve arşivle birlikte kayboldu. Arada bir telefon ediyor öldüreceğimizden dem vuruyordu.

Bir müddet sonra onunla görüştük gerçek niyetimizi anladı ve bize yardımcı olmaya başladı.

"H" esasen kendine güvenini yitirmiş yurtdışındaki mücadelede yer aimak gibi bir hali vardı. Planlı programlı çalışmayı sevmiyor. Ancak kendini motive etmesi halinde harekete yarar sağlayacak bir insan gözüyle baktığımızdan onunla her türlü diyaloga girdik. Hareketin bir insanı olarak yer alıyor. Süreci yeniden yazmasını, düşüncelerini eksik ve zaaflarını koymasını istedik. Daha sonra hareket içinde bir görev alacaktır.

"H" sorunu ciddi boyutlar kazanınca size gelecek olan kişi gelemedi. Tam o ara operasyon başladı. Bu insanlarımızda ciddi bir kaygı yarattı. Herkes telefon düşmanı oldu. İşte tam bu koşullarda bizlerin tavrı çok önemliydi. Yoksa tam yok oluş başlayacaktı.

Tüm insanlarımızla ilgilenmeye çalıştık reklamın çıkması için yoğun emek sarf ettik. İnsanlarımızın yerlerini boşaltıp yeni yerler için zorladık. Kimini güvenli yerlere aktardık. Derken sürecin bütün yükünü omuzlamaya başladık.

Böylesi koşullarda atacağımız tüm adımları sizinle nasıl paylaşabilirdik, siz söyleyin. Bu süreç başladığında sizinle paylaşmamız (...) kararlar aldık. Ama sizinle paylaşacak zaman bulamadan operasyon oldu.

Siz içeriye girdikten sonra sizi beklemek bizim için, hareket için ölüm fermanı imzalamaktı. Bu nedenle sizinle paylaşamadık. Bunun eksikliğini her zaman hissedeceğiz. Çünkü bu süreci yaşayan bütün yoldaşlarımızla paylaşarak düzlüğe çıkılabilinirdi. Ve önemli bir ayağı eksik kaldı.

Buna zorunluyduk bekleyemezdik hayat bizi bu noktada doğruladı.

Çünkü bütün olumsuzluklar arka arkaya geldi. "S" olayı, "H" sorunu, operasyonunuz, DK'nın yeni çirkeflikleri hepsi arka arkaya geldi. Var olan işte şekillenip inisiyatif konmazsa dağılınabilecekti. Biz bunu engelleyip yeni bir ivme yakalamaya çalıştık. Şimdiki durumumuz budur.

Operasyona İlişkin Yaklaşımlarımız ve Sizin Tavrınız

Başından itibaren her şeyi kendi kuralarında çözümlemeye çalıştığımızı biliyorsunuz. Buna rağmen bir kaos ortamında onlarca hatamızın olduğunu kabul ediyoruz. Ama bazı şeyler varki bunlar hata olmaktan çıkıp suç olmuş. Bunlardan hiçbir şeyi (...) bu operasyona ilişkin düşüncelerimizi iletiyoruz.

Operasyona ilişkin olarak 20 günlük takiple her şeyi açıklamaya çalışmışsınız. Ne kadar gerçeği yansıttığını bilmiyoruz. Ama biz telefondan şüpheleniyoruz. Operasyon sabahı "H" buradan sabit bir yeri arıyor. Ve onunla görüşüyor kendi sorununu görüşüyor.

Polis içimizdeki sorunu bilmesine rağmen size açmadıysa telefon görüşmelerini gizlemek istemesidir. Siz bu konuda hiçbir şey söylemediniz.

ikincisi takip olsa bile operasyonda böyle bir hata yapılabilir mi? Aynı hataları aynı davranışları göstermiş olmadık mı? Yani takipten dolayı operasyonun olması hatalarımızı suçumuzu hafifletiyor gibi bir mantığa sahipsiniz.

Eğer harcanan emek bu kadar basit bir açıklama ile yok edilecekse biz onun bilincini yeterince tanımıyoruz demektir. Bizce operasyonun nedenleri çözülmüş değildir. 20 günlük takipte bütün konuşmalarımızı da biliyordu, demek. O zaman kendi sorunlarımızı neden dile getirmedik.

Polisin başka beklentileri vardı. Bazı evleri bir ay sonra bastı. Bir depo bir ay sonra çıktı, Aysun'un gittiği bir ev de bir ay sonra basılarak onun dışında bizim bir arkadaşımızın gideceği yaygarası kopartıldı. Sıradan insanlar arkadaşımızın gerçek ismini söylüyorlar. Bunları kim duyurdu?

Ülkeye gelecek olan insanla ilgili polis ne biliyor? Malzemelerin nerede ve nasıl alındığı biliniyor mu? Bunlara değinmemişsiniz.

Ayrıca Aysun'la ilgili hiçbir haber alamadığımızdan atölyelerle ilgili polisin planını çıkaramıyoruz.

Operasyon tavrınıza gelince,

Tavrınızı tam olarak bilmiyorduk. Yazınca öğrendik. Ancak yine aldığımız bazı önlemler dışında hiç kimseye herhangi bir şey açıklamış değiliz. Ayrıca bu aşamada açıklamayı da gerekli görmüyoruz.

Ancak tavrınızı meşrulaştırma konusundaki anlayışınızı benimsemiyoruz. Tam tersine reddediyoruz. Adeta biz bir şey vermedik (...) diyorsunuz. Her şey takipten oldu deniliyor. Bizce yaklaşımınız yanlıştı.

Her şeyden evvel bütün ilişkileriniz ortaya çıkmıştır. Ülkeye gelecek arkadaşın gerçek ismi telafuz edilmektedir. Ve bütün bunlara takip deniliyor. Takibin kendisi tek başına bir hata olarak görülmek zorundadır. Örgütün sırlarını vermek ise bir suçtur. Biz bugüne kadar çözülenler için neler yazmadık.

Mete Nezihi çözülmesine rağmen ileri kadro olarak görülmesi yüzünden yazmadığımızı bırakmadık. Şimdi kendi kendimizle çelişiyoruz.

Yoldaşlar sizin bildiğiniz ve çıkmayan bir ilişki kalmadı. Şayet takip olayı olsaydı Zey. ilişkileri de çıkacaktı. O gün randevuda 45 dakika beklemiş o da alınırdı. Bu nasıl takip. Bizce bu süreci, operasyonu daha iyi sorgulamalısınız.

Çıkan şeyleri kabul etmekte insanın vicdanını rahatlatamaz. Ama o kadar rahatsınız ki bu kadar zaman elimizi kolumuzu bağlamanıza rağmen nerede yayıldığını bizim de bilmediğimiz ve bunlardan çıkarak bizden hesap sorma tavrına giriyorsunuz. Özellikle (1)'in yazdıkları... Üstencilik taşıyor. Kendisini herkes görüp her şeyi ben yönlendiririm mantığı sergiliyor. Oysa bizi en yakından tanıyan insan odur. Bunu nasıl yapıyor anlamıyoruz.

Bugün örgütün bütün sırları ortaya çıkmakla kalmadı. (Bir operasyon daha yememiz belki de yenilerini daha yiyeceğiz) Aynı zamanda polisin neyi bilip bilmediğini henüz öğrenebıTmış değiliz. Bu nedenle mahallelere müdahale edemedik.

Onun dışında her yakalanan insanın bir şeyler vermesinin yarattığı olumsuzluk var. Ama bütün bunlar görülmediği gibi gönül rahatlığı içinde vicdanen rahatım deniliyor. Ya da bizden hesap sorulmak isteniyor. "Bizim için şunları söylemişsiniz bu yoldaşlık ilişkilerini yok eder, emeği yıkar vs." Bizi peşinen yargılamışsınız, o hakkı kendinizde görmüşsünüz. Bizim ise hiçbir şeyden haberimiz yok.

Öte yandan kendi tavrınızı da meşrulaştırıyorsunuz. Biz bu mantıkla nereye kadar gideceğiz. Siz istediğiniz kadar kendinizi savunun ama yaşam bu anlayışı reddediyor. Yarın biz de aynı duruma düşersek aynı şey bizim için de geçerlidir, başkaları için de. Size önerimiz şudur, tavrınızı bir kez daha gözden geçirin.

Biz polisteki tavrınızı onaylamıyoruz, yanlış görüyoruz. Net bir direniş çizgisi koymuş olsaydınız çok daha saygın hale gelecek, sizinle röportaj yaparak son dönemde yaşanan tahribatlara bir nebze de olsa set çekerdik.

Diğer Hatalarınız...

I- Geçmişte "S" ve "H" ile kurduğunuz pragmatik, ilkesiz ilişkilerden dolayı bize bir güvensizlik duyduğunuz açık. Bu nedenle kim tarafından yayıldığı belli olmayan dedikodulardan bizi sorumlu tutarak çarmıha geriyorsunuz. Yani kendi hatalarınız değil bizim hatalarımızı -ama bizim yapmadığımız, haberimizin dahi olmadığı hataları- ön planda tutuyorsunuz. Bu çok basit yaklaşımdır. Bu yaklaşım (2)'de bütün çıplaklığıyla sırıtıyor.

II- Olayı bizdeij, öğrenmeden hemen sonuçlandırmış ve "kitlelere" açılmaya başlamışsınız, insanların kafalarını bulandırarak onları iş yapamaz hale getiriyor sunuz. Eğer sorun varsa -ki vardır- bunu belli mekanizmalar içinde çözmek zorundayız. Siz bu mekanizmaları tanımıyorsanız bunu açıkça belirtmelisiniz.

III- Bize Zeynep'e ve diğer (...) yazılar gönderip operasyona ilişkin bilgiler veriyorsunuz. Buna neden gerek görüyorsunuz. Bizce tavrınız ancak şunlardan dolayı gündeme gelebilir.

- Ya kendinizi birinci derecede sorumlu görüp oradan müdahale etmek istiyorsunuz. Böylece sizin değil herkesin size tabi olmasını istiyorsunuz.

- Ya üzerinizde bir baskı hissediyorsunuz dedikodular sizi yıpratmış olduğundan herkesi bilgilendirmek zorunda kalıyorsunuz.

-Ya da kendi tavrınızın sizde yarattığı baskıdan kurtulmaya çalışıyorsunuz.

- Ya da örgütsel bir işleyişi tanımıyorsunuz her şeyi tam bir anarşi içinde ele alıyorsunuz. Siz kimseye yazmak zorunda değilsiniz. Ayrıca sizin durumu herkes de öğrenmek zorunda değildir. Bunu siz de biliyorsunuz. Ama neden böyle yapıyorsunuz bizi aydınlatmalısınız.

Sağa sola yaydığınız haberde çok kötü sonuçlar doğuruyor bunu bilmelisiniz. Sizden istediğimiz şudur: Her şeyi açıkça koyun "Biz size güvenmiyoruz, biz kendi yolumuzu kendimiz çizeceğiz" deyin ya da "hayır eleştirilerimiz olabilir ama biz birlikteyiz", diyeceksiniz ve bu noktada tutarlı davranacaksınız.

Bizim açımızdan hiçbir sorun yok size yaklaşımımızda da eleştiriciyiz ama siz bizim yoldaşlarımızsınız, sizinle her şeyi paylaşmak yanlışlıkları gidermek istiyoruz. Farklı hiçbir düşüncemiz yoktur. Süreç bizi katı olmaya götürüyor. Bu nedenle eleştirilerimiz katı ve açıktır. Ama güvensizliğimiz söz konusu değildir. Biz önce kendimizi değiştireceğiz. Bu anlamda sizin bütün eleştirinizi de almaya hazınız.

Şu sorularınızı bize sormalısınız. Hangi yetkiyle yapıyorsunuz, hangi hakla. Bizim düşüncelerimizi neden sormuyorsunuz vs.

Biz bütün bu sorulara açıkça cevap veririz, ama bu sorular açıkça tepkisel ve güvensizlik içeriyor. Dediğimiz gibi güvensizlik duyuyorsanız açıkça belirtiniz.

Bu soruları tersine çevirdiğimizde biz de size şunu sorabiliriz, siz hangi yetkiyle hangi hakla örgütleme yaptınız, karar aldınız vs. "S" ve "H" verdi mi diyeceksiniz. Peki onlara o yetkiyi kim verdi. Bu sorulara cevap bulamazsınız. Çünkü her şeye tersten başladık. Bir türlü ayaklar üstüne oturamadık. Bu süreçte sizin de payınız var. Onu görmeden bize bu soruları sormanız doğru değildir. Ancak biz siz sormasanız bile hesap verme sorumluluğunu duyduğumuzdan zaten sizi bilgilendireceğiz.

Daha evvel nasıl bir örgüt yazısı için arkadaşlardan görüşler aldık. 12 kişilik bir kadromuz vardı. Bunlardan 4'ü sizin orada 6'sı buradaydı, aşağıdan iki kişi vardı. Biz aşağıdan birisini alarak bu kararları aldık. Süreci başlatttık. Aşağıdaki diğer arkadaşa düzenli bilgiler verdik. Bunun dışında burada bir arkadaşı daha sürece dahil ederken sizin oradan da Zeynep'i dahil ettik. Bu insanlarla süreci paylaşıp kararlar aldık. Yeni istihdamlar yapmaya çalıştık, reklamın yazılarını hazırladık vs. vs.

Kısacası kimseye siz misyonsunuz deyip onların isteğine göre hareket etmedik, insanlarımız içinde en ileri olanlarla bu süreci tartışarak bir irade oluşturmaya çalıştık ve bu iradeyede uymaya özen gösteriyoruz. Bunu yapmasaydık zaten hareket dağılırdı.

Şunu da söyleyelim sürece katılmadan önce herkes kendini sundu. Eleştiri-özeleştiri sürecini başlatıp bitirdikten sonra kendi içimizde geçici bir yapı oluşturduk, hedeflerini saptadık. Ve şimdi de hedeflerimizi gerçekleştirmeye çalışıyoruz.

Bizim bu yaptıklarımız sizi memmun etmeliydi. Hareketin sahipsiz olmadığını gördüğünüzden dolayı, emek boşa gitmeyecek diyerek umutlanacağınıza, bize hangi hakla sorular soruyorsunuz. Yani bu hak bize ait sizin hakiniz yok dercesine. Bunlar üzücü şeylerdir.

Şimdi biz size soruyoruz, böyle yapmakla hata mı ettik, ne yapmalıydık? Siz olsaydınız ne yapardınız?

Yoldaşlar.

İçinde bulunduğumuz koşullarda hareketi sahiplenmenin ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Ama biz bütün bunları göze alarak hareketi sahiplendik bundan onur duyuyoruz. Ve inanın ki hiçbir engel bizi yolumuzdan alıkoyamayacaktır. Hiçbir emek boşa gitmeyecektir. Ya öleceğiz, ya başaracağız başka bir düşüncemiz yoktur. Şunu da bilmelisiniz ki hareket uzaktan komutlarla yönetilmeyecektir. Herkes görevini olması gereken yerde yapacaktır. Bunu benimsemeyen bir .kişiye yöneticilik payesi verilmeyecektir.

Belki hatalarımız olmuştur. Ama hareketi sahiplenme konusunda en ufak birtereddütümüz olmamıştır. Önemli olan da budur. Bu anlamda size söyleyeceğiz tek bir şey vardır: Rahat olun hareketin bayrağı dalgalanmaya devam edecektir. Bütün zorlukları yenecek güçteyiz.

Sizden İsteklerimiz...

1- En kısa sürede düşüncelerinizi, önerilerinizi.

2- Bize karşı ilişkin güvensizliğiniz or tadan kalktıysa;

3- Reklama düzenli araştırma yazıları

4- Makale türünden güncel yazılar

5- İnsanlarla kurduğunuz kendinizi an latma faaliyetine son verilmesi

6- Hukuki durumunuzun iletilmesi

7- Güvenlik durumunuzun belirtilmesi

8- Oradan çıkmaya ilişkin düşünceleri niz

9- İhtiyaçlarınızı belirtmenizi istiyoruz.

Bundan sonra daha sağlıklı iletişim ağı kurmak *için* siz de düşünün yakında aile örgütlenmesini ele atacağız. Onun hayata geçmesiyle sizinle iletişimimiz *daha* sağlıklı olur. Bu arada siz de bize katkıda bulunursunuz.

Not: Sakarya'da sizden rapor isteme konusunda hiçbir haberimiz yoktur. Bu noktalarda dikkatli olmak lazım. Ayrıca DK'cıların spekülasyon, yalan ve demagojilerine karşı uyanık olmalıyız.

"S" ve "H"nin Son Durumu

"S" kaçıktan sonra gitti. Arada bir sağı solu aradı ama bir şey çıkmayınca ondan vazgeçti. Kız bazen ailesini arıyor. Onunla birlikte yaşıyor, ilişki kurduğu ilk kız ise devrimciliği bıraktı.

Kendisi suç işlediğini bildiği için her şeyi bıraktı. Hareketin olanaklarından bir şey çaldığını sanmıyoruz. Telefonda kaçıktan sonra bize bildiği yerlerde söyledikleri tamı tamına çıktı.

Giderken "H" ve "Z' için çok olumsuz şeyler söyledi. Bunlara güvenmeyin dengesiz psikopat tiplerdir, onun dışında ahlaki olumsuzluklar da belirtti.

Onun dışında ülkeye giriş yapmak isteyen iki arkadaştan biri için gitmesin burada kalsın diğeri için gitsin ülkeye lazımdır dedi.

İlişkileri aşağıdan gelen arkadaşa devretti. Ancak arkadaş kendi sorunlarımızı çözünceye kadar bu ilişkilere girmeyeceğim diyerek devralmadı. Tam bu noktada "H" her şeyi fırsat bilip ilişkilere oturmak istedi. "S" bunu duyduğunda -o zaman telefonlaşıyordu- sitem etti. Bu nedenle yeni söyleyecekleri şeyleri söylememiş olabilir.

"S" halen kayıp, bütün kitlemiz onu bulup cezalandırmamızı istiyor.

"H" yaklaşık 15 gün -daha fazla da olabilir- kayıp kaldı. Arada bir telefon ediyordu. Daha sonra görüştük yanlış anlamaları ortadan kaldırdık. Şimdi ayrı bir evde kalıyor harcamalarını bizden yapıyor. Süreci yazdıktan sonra yurtdışında bir görev alacak bu noktada kendisi de istekli görünüyor. Bizim tavrımızı olumluyor. Yapılanlar doğrudur diyor. Ancak bazı yaklaşım ve tepkileri eleştiriyor. Hem bizde hem kendisinde -özellikle kendisinde- eksiklikler ve tepkisellikler görüyor.

Ülkeye gitme konusunda istekli değil belki ilerki dönemlerde bu tavrı değişebilir. Ancak biz fazla umutlu değiliz. İddiasını yitirmiş durumda. Bu "S" olayı çıktığı dönemde olmuştu. O zaman iki sahifelik bir yazı yazıp devreden çıkmak istediğini belirtmişti. Ondan sonra yaşadıkları bir bocalamayı ifade etmiş. Onunla ilişkilerimizin yapıcı ve elden geldiğince sağlıklı olması için çaba gösteriyoruz. Kendisinin de tavırları bu doğrultuda oluyor.

Yoldaşlar,

Tekrar belirtmek istiyoruz. Bu yazıyı yazıyoruz ama yazdıktan sonra tekrar okuma fırsatımız bile yok. Bu nedenle bizi hoş karşılayın. Her şeyi olduğu gibi yazmaya çalıştık. İstedik ki çok daha fazla şeyi yazıp paylaşalım. Ama inanın hiç fırsatımız yok.

İçinde bulunduğumuz süreç çok yoğun geçiyor, durumumuz günden güne daha iyiye gidiyor. Ama yönetici insan sıkıntısı belimizi büküyor. Bunun acısını her geçen gün daha da çekeceğiz. Çünkü büyüme sağlıklı olmayacaktır.

DK günden güne güç kaybediyor, şehirlerde dağılma süreci yaşıyor. Reklamdaki son dönemdeki yazılarımızla onlarda etkili oluyoruz. Farkımızı iyice koyduğumuz zaman insanlar bizi daha çok tartışacaktır. Bu nedenle ideolojik boyutlu yazılar siz de yazarsanız iyi olur.

DK Tunceli'de gerilla topluyor, sayıları 40, 45 civarında olmuşlar, onun dışında askeri gücü yok gibi. İnsanlarının morali bozuk, kendi içlerinde sorun var ama ne olduğunu bilmiyoruz.

Son zamanlarda bizimle ilgili yazdıklarına cevap verdik, ondan sonra yazmaktan vazgeçtiler.

Bizim durum hakkında reklam çevresinden haber gelmiştir. Birkaç yerde büro açma hazırlığımız var. Onun dışında başka alanlarda Zeynep'in de sağlıklı ilişkileri var.

Yakında reklam çevresini daha nitelikli hale getireceğiz. Orada bir komite olacak. Ayrıca biraz da takviye edeceğiz.

Yurtdışında insanlarımız yeniden canlılık kazandı. Ancak dökülmeler oldu. Çoğu pasif bir politikada oldu. DK vurdu biz kaçtık ve sonuç pasifikasyon. Bazı yerlerde olanaklar yitirildi. Onları kazanmak zor. Onun dışında her şey çarçur edilmiş onun da acısını biz çekiyoruz.

Kampanya açıyoruz umarız iyi olur. Eğer iyi olursa tekrar çekim odağı haline geleceğiz.

Şimdilik yazacaklarımız bu kadar. Hepinize selam eder en sıcak duygularla kucaklarız.

7.12.1993

(*) *"H" Hüseyin'dir; yani İbrahim Bingöl. "S" Süleyman'dır; yani Aslan Şener Yıldırım. "H" ve "S", 13 Eylül'de darbe yapan üç çete şefinden ikisidir. "Z" yani Zafer, ihanete kucak açan Murat Sözen'dir.*

"S" diye, "H" diye yazıyorlar hala. "İllegaltte'leri kime? Polisin icazetinde devrimci harekete saldından başka bir "pratiği" olmayan bir kontra çetesinin hala "kod" kullanması yalnızca devrimci haretketten, halkın adaletinden kaçıp gizlenmek içindir.

Hoşçakalın!.. Tilili çekerek uğurladık sizi; tıpkı ölümü karşıladığınız gibi... Göz pınarlarımızda akmaya çalışan bir damla gözyaşının sancısı, yüreğimizde bizi soluksuz bırakırcasına inceden kanayan bir acı var. Ama hayır, üzgün değiliz. Direnişinizin coşkusuyla dopdolu, inancınızın gücüyle dimdiğiz. Belki biraz kıskandık sizleri, böylesine güzel bir ölümü, böylesine destanı bir direnişi kıskandık.

Sözümüzdür size, bayrak yere düşmeyecek.

Haykırdığınız sloganlarla uğurladık sizi. Duvara kanla yazdığınızı pankartlara nakşederek geldik başucunuza. Savaşırken alnınıza taktığınız kızıl bantları taktık başımıza. Sözümüzdür, sizleri yaşatmak için yaşayacak ve sizleri yaşatmak için geleceğiz yanınıza.

Hoşçakalın. Bir veda değil bu. Merhabadır kanla yazdığınız umuda. Merhabadır bayrağını astığınız SAVAŞA.